

İLİM YAYMA CEMİYETİ EMİN SARAÇ ORTA ÖĞRETİM ERKEK ÖĞRENCİ YURDU

İstanbul'dan ve yurdumuzun dört bir yanından, eğitim için, ailelerinden ayrılarak okulumuza gelen erkek öğrencilerimizin eğitimlerinin aile sıcaklığında, güvenli ve huzurlu bir ortamda geçmesi için İlim Yayma Cemiyeti Başakşehir M. Emin Saraç Öğrenci Yurdu, geleceğimizin teminatı olan öğrencilerimizin hizmetindedir. İlim Yayma Cemiyeti ailesi

olarak amacımız; öğrencilerimize rahat ve huzurlu bir ortam sağlayarak, onlara ileride muhabbet ve özlemle hatırlayacakları mutlu bir öğrencilik hayatı yaşatmaktır. 240 kişilik yatılı kapasitesi olan yurdumuzda, odalarımız 3'er kişiliktir. Odalarımız, bazalı yatak, ders çalışma masası, ardrop, lavabo, duş ve tuvaletten oluşmaktadır.

VERDİĞİMİZ HİZMETLER

Arapça ve Kuran-ı Kerim Eğitimi	Şehir Dışı Eğitim Kampları	Sportif Etkinlikler	Tiyatro
Kahvaltı ve Yemek Hizmeti	Üniversite Hazırlık Kursu	Kütüphane	Dinlenme Odaları
7/24 Sıcak Su	Çok Amaçlı Salonlar	Etüt Dersleri	Çamaşırhane
İnternet Bağlantısı	Spor Salonu	Revir	Güvenlik
Biz Bize Geceleri	Rehberlik Hizmetleri	Mescid	

M. Emin Saraç
Anadolu İmam Hatip Lisesi
Edebiyat Dergisi
Yıl: 2 / Sayı: 3

İnşirâh

ASLINDA HEPİMİZ
MÜLTECİYİZ
SUDA YAPRAK MİSALİ
BU YALANCI DÜNYADA

Kapılar açtık, ateş köprülerinden geçtik
Cihanı huzura boyamak için
Âb-ı hayatı aradık, bir ömür boyu
Sancağı bunun için taşıdık
Bunun için yaşadık, bunun için öldük

M. Emin Saraç
Anadolu İmam Hatip Lisesi
Edebiyat Dergisi
Yıl:2 / Sayı:3

İNŞİRÂH

BAŞAKŞEHİR M. EMİN SARAÇ
ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ YAYINDIR

**M. Emin Saraç Anadolu
İmam Hatip Lisesi Adına Sahibi**
Vedat KARABAYIR

Genel Yayın Yönetmeni
Nabi KÜÇÜK

Yayın Kurulu
Betül Sena Zor
Faruk Karagöz
Esmâ Arzu Yetimova
Fatıma Uluçay
M. Ali Gülyol

Dizgi
Abdulkadir Bayraktar
Fehmi Kaya
Berkan Taşçı

Yönetim Merkezi
Başakşehir 1. Etap Başak Mahallesi
G409 Sokak No: 1 Başakşehir / İSTANBUL
Tel: 0212 485 13 45 Belgegeçer: 0212 485 13 46

Bütün Yayın Hakları
M. Emin Saraç Anadolu İmam Lisesine aittir.
Önceden izin alınarak, yazılardan
alıntı yapılabilir.

Tasarım
Mavi Ofset / Serdar Canlı

Baskı / Cilt
Mavi Ofset
Tel: 0212 549 25 30
www.maviofset.com

Mayıs 2016

Değerli Okuyucularımız,

Üçüncü sayımızda bizleri sizlerle buluşturana hamd ü senalar olsun. İlk sayımızda, “Kudüs ve Mescid-i Aksa” temasını işle miştik. İkinci sayımızda; “Büyük Adam Kimdir?” temasını işle didik. Bu sayımızda kapak konusu olarak “Zorunlu Göçler ve Mül tecilik” konusunu seçtik. Öğrencilerimizin gönül inşirahlarıyla tekrar karşınızdayız. Malumunuz, göç olgusu şu anda bütün dünyanın gündeminde. Bu sayımızın bir başka özelliği de, ÖN DER’in düzenlemiş olduğu İmam Hatip Okulları arası dergi ya rışmasına girecek olması. Dolayısıyla, 3. sayımızın teması, ÖN DER’in belirlediği tema. Bu yarışma ile ÖNDER, önemli bir işe imza atmış oluyor. Bu tema sayesinde, göçmenlik olgusu, imam hatip öğrencilerinin gündemine daha çok girmiş oldu. Böyle bir konuya imam hatip lisesi öğrencilerinin duyarsız kalması zaten düşünülemez. Birçok imam hatip lisemizde, bu konuyla ilgili yarışmalar, yardım faaliyetleri, konferanslar... düzenleniyor.

Okul dergilerinin kendileri adeta birer okuldur. Nice yazarlar, okul dergilerinde yetişir. İlk yazılar, ilk şiirler, hikayeler okul dergilerinde yayımlanır. Öğrencilerimizin bu durumu fırsat bil meleri gerekir. Okulumuzda, bu konuda çok gayretli öğrencile rimiz var. Dergimizin yeni sayılarında yazısını yayımlatabilmek için canhıraş gayretler sergileyen öğrencilerimiz var. Bazen öyle oluyor ki bir öğrencimiz, dergide yazısının yayımlanma işi ni garantiye alabilmek için, aynı sayı için üç dört yazı verebili yor. Böylesi öğrencilerimizin yazıları da mutlaka yer buluyor tabi İnşirah sayfalarında.

Bu sayımızda; Uluslararası Mülteci Hakları Derneği Başkanı Uğur Yıldırım ile yaptığımız röportajımızı da göreceksiniz. Diğer röportajımız ise okulumuz öğretmenlerinden Esra Çifci Dindar yönetiminde çıkarılan “Siyer Gazetesi” ekibiyle, Gazeteci-Yazar Demet Tezcan’ın yapmış olduğu, Gerçek Hayat’ta yayımlanan röportaj. Her iki röportajı da beğenerek okuyacağınızı umuyo rum.

Dergimizin yayın hayatına devam etmesinde, Okul Müdürümüz Vedat Karabayır’ın destekleri, bizim için hayati önem arz edi yor. Kendilerine, bu desteklerinden dolayı teşekkür ediyoruz. Nice sayılarımızın siz değerli okuyucularımızla buluşması dile ğiyle Allah’a emanet olun.

Hamd; Alemlerin Rabbi olan Allah'a, Salat ve Selam Peygamber-i Zîşan Efendimiz'e (sav), âline, ashabına ve O'nun yolunda gidenlere olsun..

Değerli Dostlar,

“İNŞİRÂH” dergimiz, üçüncü sayısı ile sizlerle...

Dergimizin bu sayısında, “Zorunlu Göçler ve Mültecilik” konusu işlenmektedir. Malumunuz, şu anda bütün dünya gündemini en fazla işgal eden konuların başında bu konu gelmektedir. Ülkemiz de, tarihi ve kültürel mirasımız gereği, mülteci kardeşlerimize şefkat kollarını açmıştır. Zorda kalan Müslüman kardeşimize kucak açmamız, dinimizin gereğidir. Umarım ki bu sayımız, işlediği konu itibarıyla, okuyucularımızda mültecilik konusunda farkındalık oluşmasına hizmet eder.

“Öğrenciye değer, veliye güven veren okul” anlayışıyla eğitim veren okulumuz, misyonuyla, vizyonuyla idari kadrosu ve öğretmen kadrosuyla, özel okul şartlarını aratmayacak fiziki yapısı ve hijyeni ile ülke çapında adından söz ettiren, örnek bir eğitim kurumudur.

Okulumuzun eğitim kalitesini daha da artırmak için her geçen gün gayret içerisinde çalışmaktayız. Bir okulda öğrenciler; güzel ve anlamlı bir dünyaya inmalı, geleceğe umutla bakabilmelidir.

Okullar; vicdanın, merhametin, tevazuun, kanaatin; ilmek ilmek işlendiği mekânlar olmalıdır.

Bizler, M. Emin Saraç Anadolu İmam Hatip Lisesi ailesi olarak, bu kaygıyı iliklerimize kadar hissediyoruz. En büyük şiarımız; edepli, ahlaklı, küçüğünü büyüğünü tanıyan, haddini hukukunu bilen, özgüven sahibi nesiller yetiştirmektir.

M. Emin Saraç Anadolu İmam Hatip Lisesi ailesi olarak; okulumuzdan eğitim alan her ferde, saygımızı hep taze tutuyoruz. Öğrencilerimiz için, ilgi odaklı bir ortam tesis etmeye, bilgiye ve hikmete talepkâr olan nesiller yetiştirmeye gayret ediyoruz. Kültürlü bir gelecek imar etmek için ısrarla çalışıyoruz. Bizler; yaşamın sırrına ermek isteyen, bilgili, görgülü, kültürlü ve edepli nesillerle yolumuza devam etmeye adanmış kendimiz. Yaşayan ve yaşatan bir eğitim anlayışına sahibiz. Yeryüzüne gelen her insan, kar tanesi gibi özeldir. Kadromuzla; eşsiz ve ihtişamlı vasıflarıyla insanlık denizinde iyiliğin temsilcisi olan nesiller yetiştirme yolunda adanmış ruhlardır.

M. Emin Saraç Anadolu İmam Hatip Lisesi ailesi olarak amacımız; ders programının yanında, öğrencilerimizde güven ve sorumluluk duygusu geliştirmek, yeni ilgi alanları oluşturmak ve öğrencilerimize beceriler kazandırmaya yönelik; bilimsel, sosyal, kültürel, sanatsal ve sportif alanlarda eğitim öğretim faaliyetleri sürdürmektir.

Öğrencilerimizi; çevresindeki toplumsal sorunlarla ilgilenebilen ve bunların çözümüne katkı sağlayabilecek nitelikte projeler geliştirebilen, uygulayabilen insanlar olarak hayata hazırlıyoruz. “Ekolojik Okul” konseptine uygun olan

okulumuz, şehrin gürültüsünden uzak, tertemiz havası ve çevresiyle, en değerli varlığımız olan öğrencilerimizin hizmetindedir. Günümüz şehir yaşamı çocuklarımızın ve gençlerimizin özgür yaşam alanlarını gün geçtikçe daraltırken, gençlerimiz tabiatın giderek soyutlanmakta ve yapay ortamların içine hapsolmektedir. Oysaki gençlerimizin, enerjilerini boşaltabilecekleri ortamlara sahip olması gerekmektedir. Bu bağlamda okulumuz külliyesi içerisinde yer alan binlerce metrekairelik açık ve kapalı spor alanları, yüzlerce kişiye aynı anda hitap edebilen kültürel salonları, öğrencilerimiz için vazgeçilmez bir yaşam alanı oluşturmaktadır.

Okulumuz, sıradan bir İmam Hatip Lisesi olmanın ötesinde, farklı hedefleri olan bir kurumdur.

Akademi-İstanbul Dil Eğitim Merkezi ile yürüttüğümüz dil eğitimi çalışmaları, meyvelerini vermeye başlamıştır.

Okulumuza 2015-2016 öğretim yılında Arapça hazırlık sınıfı açılması ve 20.04.2016 tarihi itibarıyla okulumuzun proje okulu olması, hizmet aşkımızı artıran gelişmelerdir. Bu güzel gelişmeler, okulumuz; idareci, öğretmen ve öğrenci kadrosunun motivasyonunu fevkalade artıran gelişmelerdir.

Güzel ülkemizin güzel yarınlarında, karınca kararınca da olsa katkımız bulunursa, ne mutlu bizlere... Sağlık ve mutluluk temennilerimle...

Vedat KARABAYIR

Okul Müdürü

ULUSLARARASI MÜLTECİ HAKLARI DERNEĞİ BAŞKANI AVUKAT UĞUR YILDIRIM İLE RÖPORTAJ

MUHAMMET EMİN DUMAN - SAİT YÖNEV

Uğur Yıldırım kimdir?

1979 İstanbul doğumludur. Ortaöğretimini İstanbul İmam Hatip Lisesi'nde tamamlamıştır. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden 2000 yılında mezun olmuş, Marmara Üniversitesi'nde Özel Hukuk Ana Bilim Dalında Yüksek Lisans yapmıştır. Üniversite yıllarından itibaren Milli Gençlik Vakfı, HUDER, AGD, Genç MÜSİAD, Yedi Hilal gibi sivil toplum kuruluşlarında yönetim kurulu üyeliği ve birim başkanlıklarında görev almıştır. 2007 yılından bu yana İHH-İnsani Yardım Vakfı yönetim kurulu üyesi olup halen Uluslararası Mülteci Hakları Derneği kurucu genel başkanlığını yapmaktadır. Evli ve üç çocuk babasıdır.

Uluslararası Mülteci Hakları Derneği hangi düşünceyle ve hedeften yola çıkarak kuruldu? Derneğinizden biraz bahsedebilir misiniz?

Uluslararası Mülteci Hakları Derneği; "Bir İnsan Bir Dünya" fikrinden yola çıkılarak, bir insanı kurtarmanın bütün bir dünyayı kurtarmak olduğu, bir insanın yaşam hakkının ihlalinin bütün dünyanın yok oluşu olduğu düşüncesinden yola çıkılarak kuruldu. Mülteciler için daha önce transit bir ülke olan Türkiye'nin artık hedef ülke haline gelmesiyle beraber sayıları iki buçuk üç milyonun üzerinde diyebileceğimiz mülteci ve sığınmacının ihtiyaçlarının karşılanması bu ihtiyaçların doğru teşhis edilmesi ve doğru çözümlerinin yapılması anlamında faydalı olacağımızı düşünerek bu derneği kurduk. Bu ma-

nada Türkiye'de ciddi bir boşluğu dolduracağımıza düşünüyorum.

Bildiğiniz üzere Türkiye'de iki milyonu aşkın Suriyeli bulunuyor. Bunun yanında başka milletlerden de sığınmacılar var. Ülkemizin sığınmacı politikasını nasıl değerlendiriyorsunuz.

Türkiye özellikle Suriye'deki olayların başlamasından itibaren sınırlarına gelen yüzbinlerce insanı, açık kapı politikasıyla yurda kabul etti. Bu yapılmalı mıydı yapılmamalı mıydı, bu kadar yükü Türkiye kaldırır mıydı kaldıramaz mıydı hep tartışıldı. Ancak böylesi bir insani kriz karşısında insanlık vicdanı bu mültecileri çaresiz bırakamazdı. Avrupa'nın geneli 30-40 bine varan mülteci geçişlerine şiddetle karşı çıkıyor. Bazı Avrupa ülkeleri, sayıları bini bulmayan mültecileri barındıramayacaklarını söylüyor. Böyle bir ortamda, Türkiye'nin, iki milyondan fazla Suriyeliye sınırlarını açmış olması insani bağlamda takdire şayan bir olay. Ama şunu da biliyoruz ki Avrupa'nın mültecilere sunmuş olduğu olanakları; eğitim hakkı, sosyal haklar, sağlık hakları ve çalışma hakkı gibi hakların birçoğunu Türkiye bu insanlara veremiyor. Buna rağmen Türkiye, gerçekten insani bir tavırla bu insanlara sınırlarını açtı. Bu önemliydi. Bugün böyle bir durumda yaşanan sıkıntının değişik merhalelerini konuşuyoruz ama sınır boylarında yüz binlerce insanın daha büyük sefaletler içinde açlığa, yokluğa, ölüme mahkûm kalmasını seyretmek de hiçbirimize yakışmazdı. Bu mana-

da Türkiye, Avrupa'da olduğu gibi çok uzun vadede yaşanan bir süreci çok kısa vadede yaşamaktadır. Uzun vadede mültecilerin kültürel ve ekonomik zenginliğimize katkıda bulunacağını düşünüyorum.

Türkiye'deki mültecilerin sosyal konumları hakkında ne düşünüyorsunuz? Halkımızın, mültecilerin topluma kazandırılması konusunda nasıl bilinçlendirilmesi gerekir?

Türkiye en başta bu sürecin geçici olacağını ve savaşın daha kısa sürede biteceğini öngören bir anlayıştaydı. Bu nedenle sığınmacıların gıda ve diğer ihtiyaçlarını karşıladı. Fakat bugün savaşın 5. yılını geçtiğimiz dönemde, savaşa yeni aktörlerin girdiği bir dönemde, savaşın uzayacağını öngörmek mümkün. Bu süreçte uyum ve entegrasyondan bahsetmek bu insanların sosyal hayata katılımlarının gerçekleşmesini sağlamak çok önemli. Buradaki en büyük açıklarımızdan biri eğitim. Maalesef gelen mültecilerin yarısı eğitim çağında. Bu çocukların ise yüzde kırkını eğitebiliyoruz. Çünkü sadece çadır kentlerde değil çadır kentlerin dışında da çok ciddi bir nüfus var. Bu manada yaklaşık 400-500 bin arasındaki Suriyeli çocuğa eğitim veremediğimizi, iki buçuk milyon Suriyeli ve diğer yabancıların %95'inin Türkçe konuşmadığını hesap ettiğimizde sosyalleşme ve uyum sürecinde çok ciddi sıkıntılar yaşandığını görebiliriz. O yüzden de bununla ilgili devlet makamlarının, bir an evvel mülteci ve sığınmacıların sosyalleşmesi, sosyal hayata katılması, her iki toplumun birbirini daha yakından tanıması, bütünleşmesi ve birbirini dışlamaması anlamında çok ciddi politikalar geliştirmesi gerekir.

Bu politikayı destekleyecek sivil toplum örgütlerine bununla ilgili kurum ve kuruluşlara ihtiyaç var. Temennimiz bu sürecin de en kısa zamanda atlatılıp uyum ve entegrasyonun sağlanmasıdır.

Mültecilere ülkemizde hala misafir gözüyle bakılıyor. Adaptasyonları sağlanmadığı takdirde oluşabilecek sorunlar sizce nelerdir?

Misafir bakış açısı, sizin de dediğiniz gibi savaşın başlarında savaşın daha kısa sürede biteceği noktasındaki öngörüler nedeniyleydi. Kaldı ki mi-

“Misafirin sınırları vardır yani evinize geldiği zaman evin her tarafını gezemez her tarafına dilediği gibi girip çıkamaz, kendisine gösterilen oturma odasında oturur.”

safir olgusu kendi içinde bazı handikaplar taşıyor. Misafirlik bizim deyimlerimize yansıyan yönüyle baktığımızda üç gündür. Misafir umduğunu değil bulduğunu yer. Misafir bir eve geldiği zaman ondan herhangi bir iş yapması beklenmez ona hizmet edilir. Misafirin sınırları vardır yani evinize geldiği zaman evin her tarafını gezemez her tarafına dilediği gibi girip çıkamaz, kendisine gösterilen oturma odasında oturur. Bunun gibi şeylerin hepsini toplumsal bir olaya yaydığımızda maalesef Suriyelilere bugün: "Hiç çalışmayın, biz sizin önünüze yemek verelim, siz yiyeceksiniz" demek mümkün değildir. Bu durum, hem her insanın insanca yaşam hakkını ihlal eder, hem de Türkiye açısından her gün katlanarak büyüyen bir yük anlamına gelir. Bugün artık savaşın beşinci yılı geçti ve siz bu insanlardan hala terörün, kaosu, kaosu, uçakların bomba yağdırdığı ülkelere dönmelerini bekleyemezsiniz. Gerçekçi olan; bu insanların haklarının tanındığı, eğitim hakkı, sosyal haklar, sağlık ve çalışma hakları gibi hakların tanındığı ve onların da bu topluma verebilecekleri ve ülkeye sağlayacakları katkı ile onları değerli kılacak bir anlayışın yaygınlaşması gerekir. Bugün Avrupa, beyin göçü şeklinde birçok insanı barındırıyor. Avrupa'da 10 doktordan 8'i yabancı. Bilgisayar mühendisleri Hindistan'dan. Bilim adamları her ülkeden. Avrupa

yıllardır kendi yaşlı nüfusunun yapamadığı iş gücü ihtiyacını mültecilerden karşılamakta. Bugün biz Suriyelileri misafir olarak kabul etsek de bu durum onlardan hizmet almamızı ve onlarla beraber çalışmamızı onlara iş yaptırmamızı engellememeli. Bu manada Suriyelilere, misafir algısının ötesinde, gerçekten haklarının tanındığı ve sorumluluklarının olduğu bir sistem kurulması gerekir

Türkiye, Suriye sınırında güvenli bölge oluşturulmalı mı? Eğer güvenli bölge oluşturulursa Türkiye’de neler değişir?

Bu Türkiye’nin en baştan beri ileri sürdüğü bir konuydu. Çok önemli ve geçerliydi. Bugün de geçerliliğini korumakta. Çünkü mülteci politikalarının sadece bir yönü insani. Bunun askeri, siyasi birçok noktası da var.

PYD’nin Türkmen köylerini ele geçirmesi, Esad’ın veya IŞİD’in kendine bir hâkimiyet alanı oluşturması, buradaki nüfusun çatışma ve savaştan kaçması neticesinde oluşuyor, sonuç itibarıyla Suriye halkının kendi topraklarından her çıktığı nokta oranın başkaları tarafından işgali, fiiliyatta ele geçirilmesi ya da orada başka yapıların konuşlandırılması anlamına geliyor. Bu manada Suriyelilerin Suriye’de kalması en doğaldır. Kendi toprakları için savaşan insanların bir şekilde bu tampon bölgelere çolukunu çocuğunu ailesini, daha iyi şartlarda bırakma ihtiyacı en insani ihtiyaçlarıdır. Bunun dışında öyle veya böyle, bir şekilde insanlar kendi yurtlarını terk etmek istemeyebilirler veya orayla bağların hala devam ettiriyor olabilirler. Nitekim Türkiye’de, kamp yapıyorsunuz, bu kampı eğer dışarıya çıkışı yasak yaparsanız açık hava hapisanesinden hiçbir farkı kalmaz. Bu noktada bu kampların Suriye tara-

finda olması hem dönüşü hızlandırır, hem muhalif duruşa güç katar hem de sosyal ve siyasi olarak bu insanlar kendi topraklarında daha rahat ederler. Türkiye’nin kamplarına baktığınızda, bu kamplar, sınır boylarındadır. Sınırın 1 km., 500 mt. içerisinde, Suriye tarafında da kamplar mevcuttur. Şimdi özellikle İHH’nin Suriye tarafında 18 tane kampı var. Bu bölgede her gün bir milyon civarında ekmek, kumanya ve yemek dağıtımı mevcut. Yani bu güvenli bölge ilan edilse de edilmese de, Türkiye için hayati fonksiyona sahip en az 2 milyon kişinin Suriye sınırında ve Suriye tarafında yaşadığını söylemek mümkün. Buranın güvenliğini Türkiye veya ÖSO sağlayamadığı zaman oradan gelecek insani bir akımla 2 milyon kişi Türkiye’ye giriş yapacaktır. Bu bağlamda sınır hattının hemen diğer tarafı her açıdan Türkiye’yi ilgilendirmektedir.

Diğer taraftan insani krize müdahale anlamında Türkiye’de kurulu resmi kampların Suriye tarafında kurulması da çok daha anlamlı olacaktır. Nitekim aslında siz orada da aynı hizmeti sunuyorsunuz ve orada insanlar çıkıp kendi ülkelerinde dolaşip istedikleri zaman geri gelebiliyorlar. Öte yandan Türkiye’de bulunan her yabancı unsur bir başka açıdan cüzi de olsa güvenlik problemi oluşturuyor. Çok önemli kazanımlar, ciddi yapılan işler, insani bakış açısı, bir kişinin bir eylemiyle çok sıkıntılara uğrayabiliyor. Bugün Avrupa’da yaşanan terör olaylarından birkaçı burada olsa Türkiye de çok daha büyük sıkıntılara gebe kalabilir. Burada insaniyet ve güvenlik dengesi çok önemli. Ancak zaten işin özünde tabii olanın insanların kendi ülkesinde barınması ve ihtiyaçlarının giderilmesidir. Bu manada tampon bölge teklifi çok önemli, somut bir olgudur. Bu yine Avrupa’nın üzerinde durmadığı, sorunların büyümesini engelleyebilecek hatta ortadan kaldıracabilecek yapılmadığı olgudur. Bunun da ceremesini tüm dünya olarak çekiyoruz. Suriye halkının kendi topraklarından her çıktığı nokta oranın başkaları tarafından işgali, fiiliyatta ele geçirilmesi ya da orada başka yapıların konuşlandırılması anlamına geliyor.

Türkiye halkı ve mülteciler arasındaki diyalogsuzluk birçok soruna yol açıyor. Bu sorunlardan

biri de bazı mültecilerin çok ucuz maaşlar karşılığı çalıştırılmalarıdır. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Çalışma hakkı çok önemli. Çünkü bizim Suriyelileri sadece kırmızı ışıklarda dilenen insanlar olgusundan çıkartmamız gerekiyor. Onlar da toplumsal hayata katkıda bulduklarında, Türkler Suriyeli bir doktorun elinden şifa bulduğunda, Suriyeli bir mühendisin yaptığı binada oturduğunda, bize olan katkılarını somut olarak görmüş olacağız. Bu toplumsal uyum, entegrasyonu beraberinde getirecek. Maalesef yabancıya yabancı olduğumuz gibi bir gerçeklik var. Bugün dünya pazarında söz sahibi olan Türk şirketleri, Hindistan’da Çin’de üretim yaptırılmaktadır. Bu iş adamlarımız; Çin’e kadar gideceklerine, Suriyelilerden oluşan bir köy inşa edebilirler ve burada binlerce kişiye iş imkânı sağlayabilirler. Biz zaten ihracat yapıyoruz. Ürettiğimiz mamulleri Türkiye’ye bile sokmadan ihraç edebiliriz. Bununla ilgili olarak devletin biraz daha yapısal işler yapması gerek. Bugün sekiz milyar dolar para harcadığımızdan bahsediyoruz. Belki onlara Birleşmiş Milletler standartlarının da üzerindeki mülteci kamplarımızda üç öğün sıcak yemek veriyoruz. Sekiz milyar dolar harcayacağımıza beş milyar harcasaydık da kalan parayı da istihdam ve iş anlamında değerlendirebilseydik keşke. İnşallah bundan sonra daha iyi olur. Keşke onlar da üretime katkıda bulunsalar, onlar da kendi alın teriyle kazandıkları parayla geçimlerini sağlasalar, hem Türkiye’ye hem milli ekonomiye katkıda bulunsalar. Onlar da bunu istiyor, zaten her insan için kendi çalıştığına karşılığı çok daha önemlidir. Bu, onlar için de daha onurlu bir hayattır.

Biz imam hatipliler, bu konuda neler yapabiliriz?

Siz gençler olarak, mültecilere maddi yardımdan ziyade, onlarla diyalog halinde olmak, hayatlarının bir kenarında olmak, koli hazırlamak yerine onlarla dertleşerek, onlarla muhabbet ederek onlara umut ışığı olabilirsiniz.

Bizlere zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

AH! YASAK MEYVE...

NABİ KÜÇÜK / EDEBİYAT ÖĞRETMENİ

Hız. Âdem'le başladı göç yolculuğumuz. Önce, cennetten dünyaya göçtük. Zorunlu bir yolculuktan bu. Anne/babamızın yasak meyveye olan iştihası, başımıza bu işleri açtı. Bütün kadim göçlerimizin temelinde, bu yasak meyve iştihası yatmıyor mu zaten? Başımıza ne geldiyse, bu yasak meyve yüzünden geldi. O günden beri de göçebeyiz. Kimi zaman uçsuz bucaksız çölleri geçmek zorunda kaldık, kimi zaman da göç yollarında donduk kaldık.

Koskoca dünyayı paylaşamaz olduk. Bir karış daha fazla toprağa sahip olabilmek için, insan kardeşlerimizi ya öldürdük, ya da sürdük. Dünyalık elde etme telaşımız, gün geldi kendi kardeşlerimizi çiğnememize neden oldu. Değil bir avuç toprak, bir ülke toprağı bile değer mi bir insan öldürmeye. İlâyi kelâmullahı yüceltme, yayma dışındaki hiçbir toprak edinme gayesi kabul edilemez. Buna da fetih denir. Fetih, öldürmek için değil, yaşatmak için yapılır. Fetihle; belki, kurumaya yüz tutmuş, ölmek üzere olan bir yaşlı ağacın yaşlı dalları budanır fakat o ağaçtan Nevbaharlar zuhur eder. Taze sürgünler fıskırır. Fetih; öldürmek için değil, yaşatmak için yapılır ve fetih dışında elde edilen topraklar, gasp edilmiş topraklardır. İnsanlık tarihinin çoğu, gasp edilmiş topraklar tarihidir. Doymak bilmeyen iştihalarla yasak meyveye saldıran insanlar/devletler,

“Doymak bilmeyen iştihalarla yasak meyveye saldıran insanlar/devletler, nice toplu katliamlara, nice sürgünlere kapı araladı. Bu şeytani yöneliş, kendi dışındakilerin kanını emmeyi, her daim mazur gördü kendince.”

nice toplu katliamlara, nice sürgünlere kapı araladı. Bu şeytani yöneliş, kendi dışındakilerin kanını emmeyi, her daim mazur gördü kendince.

Tarihte korkunç acılara sebebiyet veren vahşi Moğol istilası, böyle bir istilaydı. Bir, bin, milyon değil; milyonlarca insan kanı kustu bu istila yüzünden. Yasak meyveyi Hz. Âdem'e cazibedar gösteren aleyhilâne, Moğol imparatorlarının baş danışmanı idi. Orta Asya'dan Anadolu'ya; İran'dan Afganistan'a kadar milyonlarca kilometre kare toprak, cehennem ateşiyle yandı. Milyonlarca masumun kanı, kavurucu yaz sıcaklarında, sünger gibi emildi kara toprakça. Milyonlarca mazlum, bu vampir sürüsünün elinde telef olmamak için, evini barkını, vatanını bırakıp göç etti. Tarihte yaşanan en büyük nüfus hareketlerinden olan, Moğol vahşeti kaynaklı bu göçler, yıllarca sürdü.

Endülüs, ah Endülüs!

Yüreğimizin en derin köşelerinde, yüzyıllardır ilaç bekleyen bir yaradır Endülüs. Ağlamak için, bu kelimeyi telaffuz etmek yeterli. Dünya tarihinin en büyük cinayetlerinden birinin adıdır Endülüs. Muazzam bir dünya medeniyeti kuruyorsunuz. Ortaçağın vahşi Avrupa'sının Reform ve Rönesans'ına ilham oluyorsunuz; bunun karşılığında da size lütfedilen ücret; yediden yetmiş yediye, kadın çocuk denmeden kılıçtan geçiriliyorsunuz. Dünya tarihindeki en acı göç yolculuklarından biridir Endülüs. Her şey tersine dönüp de Müslüman Endülüs karşısında Avrupa birleşince, tarihte eşi benzeri görülmemiş bir cinayet tiyatrosu sergileniyor. Birleşik Avrupa ordularından canını kurtaramayanlar, tam bir soykırıma tabi tutuluyorlar. On binlercesi de göç yollarında katlediliyor. Tarihin gördüğü en kanlı göçlerden biridir Endülüs'ten dönüş.

Acı bir çekilme hikâyesi de, Evlad-ı Fatihan'ın Avrupa'dan çekilmeleri esnasında yaşanmıştır. Yaklaşık beş yüz yıl Osmanlı yönetiminde kalan Güneydoğu Avrupa'ya, yüzyıllar içerisinde çok sayıda Anadolu Müslüman göç etmişti. Balkan savaşlarıyla Osmanlı ordusunun Avrupa'yı terk edişinden sonra, yıllardır bizim tebamız olan, Osmanlı bayrağı altında huzur içerisinde yaşayan Hristiyan milletler, komşuları olan Müslümanları katletmeye başladılar. Beş yüz yılın sonunda, geri göç başladı. Bu hüznü göç esnasında göç yollarında, çok sayıda sivil Müslüman, gözü dönmüş caniler tarafından katledildi. İslam tarihi böyle nice hazin göç olaylarıyla doludur. Hangi birinden bahsedelim ki... Zalim Ruslar tarafından yapılan Kafkas sürgününden mi, Kırım Tatarlarına uygulanan sürgünden mi?

Bir kişiyle başlayan aşk hareketi, cahiliyenin kavurduğu Mekke sokaklarında çiğ gibi büyüdü. Aşk'a en çok mazlumların ihtiyacı vardı. Önce onlar Müslüman oldu. Köleler, fakirler, sahipsiz garibanlar; Mekke'de neşvünema bulan aşkın ilk müşterileriydi. Dolayısıyla, Allah düşmanlarının işleri, ilk etapta kolay gibi görünüyordu. Öyle ya bir avuç garibanı tepelemek, zor olmasa gerekti. Şeytanın gönüllü askerleri işkencelerini artırıp gemi iyice azıya alıp

kudurdukça kuduruyorlardı. “Habeşistan'da, adaletli bir kral varmış.” Sözü duyan Allah'ın elçisi, bu gariban, mazlum Müslümanlara, göç için izin verdi. Bu göç, başka bir göç idi. Amaç, diğer göçlerde olduğu gibi, daha rahat yaşam şartları elde etmekte, lükse, sefahate kavuşmak değildi. Allah'ın dinini özgürce yaşayabilecekleri, Allah düşmanlarının kendilerine zulmedemeyeceği bir yer arıyorlardı. Bu, kutlu bir göçtü. Temelinde, Allah'ın rızasını aramak vardı. Aradan yıllar geçti. Aşk seli, Mekke'ye sığmaz oldu. Şeytanın gönüllü erleri kudurdukça kudurdu. Allah'ın adamları, bunaldıkça bunaldı. İşkence sokağa taştı. Dünyanın gözbebeği olan şehir, Allah adamları için, işkencehaneye dönüştü. Derken, kulunu darda bırakmayan Allah, kutsal göçlerin en şerefli için ferman verdi. Dünyanın en şerefli, mallarını mülklerini, evlerini barklarını, elde her neleri varsa terk edip sıcak çöl kumlarını yara yara yollara düştüler. Yaklaşık 500 kilometrelik çöl yolunu, kavurucu çöl sıcaklığının altında, ayakları granit taşlara yapışarak tamamladılar. İnsanlık tarihi, en muhteşem göç hareketine tanıklık ediyordu. Aşk için düşülen yol, en izzetli yoldu. İzzet ve celal sahibi Allah, bu yolcuların arasından, insanlık tarihinin yıldızlarını seçecekti. Kainatın sahibi; Mekke'den zelil olarak çıkarılan bu mazlumlar, fazla değil sekiz yıl sonra, aziz olarak şehirlerin anasının anahtarını nasip edecekti. Her kimin hicreti aşkullah için olursa, o kişi aziz olur. Her kimin de hicre-

ti, nefsi için olursa, o kişi zelil olur. Güç ve kudret sahibi olan, Allah'tır. O'na götürülen yollar, ne güzel yollardır. Ondandır uzaklaştıran yollar, ne kötü yollardır. Dünyada ve ahirette aziz olmak isteyen, O'na hicret etmelidir. Şu kısacık ömürlerimiz, O'na hicret yolunda tüketilmelidir.

Bugün yine insanlık yollarında. Afrikalılarından, Pakistanlılarından, Suriyelisinden; Afganistanlılarından Mısrırlısına yüzbinlerce insan göç yoluna çıkmış veya göçün hayalini kuruyor. Çağdaş! Avrupa, yüzyıllar boyunca Afrika ülkelerini sömürdü. Adamların yeraltında yerüstünde neleri varsa, adı bir hırsız edasıyla çaldılar. Hatta yetmedi, Afrika'nın zavallı insanlarını bile sattılar köle olarak. Türkçe'de, hırsızın azılsı için: "Yavuz hırsız" tabiri kullanılır. Bu tabir, Avrupalıların hırsızlığını karşılamıyor. Hırsız, insanların eşyasını çalana denir. İnsanın bizatihi kendisini çalana, köle pazarlarında satana ne denir?

Şu anda; Avrupalılarca yüzyıllardır sömürülen mazlum halklar, kendilerini sömüren Avrupa üzerine akına geçti. Adeta ikinci kavimler göçü yaşanıyor. Yeryüzünde zulüm, sömürü olmasaydı; şeytanın sattığı ruhlar, yasak meyve hazzıyla diğer insanlara zulmetmeseydi, bu yaşananlar olmazdı. Avrupa ülkelerine yol alan, bu uğurda denizlerde boğulan mazlum, mağdur Müslümanlar, gavurdan dost olmayacağını da bu yolculuklarında aynelyakin görmüş oldular.

Ah ne olsaydı olsaydı da, Ademoğlu'nun kalbinde bu kadar hırs olmasaydı. Toprak ve menfaat elde etmek için insanlar birbirini boğazlamasaydı. Masum canlar göç yollarında heba olmasaydı. Ceddimiz Hz. Adem'in yasak meyveyi yemesinden beri göç yollarındayız. Kıyamete kadar da bu göç süreci gibi görünüyor.

Elbette, aşkın sahibi böyle murad etti. Amacı, ham ile olgunu; cennetlikle cehennemliği ayırt etmektir. Alemlerin sahibi, adildir. Hiç şüphemiz yok ki adaletle her şeyi kuşatan; bir lokma ekme bulamadığı için kaburgaları birbirine geçen ve açlıktan ölen Afrikalı masum bebenin hakkını mahşer gününde, zalimden alıp hak sahibine teslim edecektir. Allah hakimdir, her yaptığını hikmetle yapandır.

Uçsuz bucaksız bir çöldeyim
Azık bohçamda,
Yıllardır topladığım günahlar
Gidiyorum
Kavurucu çöl sıcağında,
Yönümü bilmeden, gidiyorum
İssiz çöl gecelerinde
Yıldızları yastık, ay'ı yorgan yapıyorum
Sormayın nereye gittiğimi,
Ben de bilmiyorum
Zahir;
Doğduğum gün kaybettiğim
Ecelimi arıyorum
Sık sık yılanlar kesiyor yolumu
Karanlık menziller çiziyorlar bana
Onları ne zaman dinlesem,
Isırıyorlar beni, ta ciğerimden
İstiyorlar ki, bulutlara kafa tutayım
Gözlerimi kapatayım,
Kocakarılar kurşun döktüreyim, kulaklarıma
Çöle benzeyen şu dünyayı
Evirip çeviren
Kum fırtınalarından ümitliyim
Çöle yağmur yağmaz, diyorlar
O dilerse, yağacağını biliyorum
Velev ki yağmasın yağmur,
Kavurucu çöl rüzgarları
Serinletmesin kavruk tenimi
Ne çıkar...
Göz yaşından deniz, âhımdan gemi yapmayı,
Bir becerebilsem
Çıkarım sahile

TATAR SÜRGÜNÜ

BETÜL SENA ZOR

18 Mayıs 1944 gecesi, sabaha birkaç saat kala, Josef Stalin'in emriyle Rus askerleri Kırım'daki evlerin kapılarını vuruyordu. Evin erkekleri yine Ruslar tarafından toplandı; kapılar, Tatar kadınlar tarafından korku içinde açıldı ve onlara şu soru soruluyordu: "Ruski, Tatarski?" (Rus musun, Tatar mı?)

"Ruski" (Rus'uz) Cevabı geldiğinde, kapı kapanıyor. Peki ya soruyu anlamayanlar? Cevap veremeyenler? "Tatarski" (Tatar'ız) cevabı verenler... 15 dakika içinde evin boşaltılması emrediliyordu. Çocuk, yaşlı demeden gecenin bir yarısında evin tamamen boşaltılması isteniyordu.

Nereye gideceğiz? Hangi şartlarda gideceğiz? Ne kadar sürecek? Sorular cevapsız... İnsanlar uyku mahmuru, neye uğradıklarının farkında değil. Şemsiye Useyinova, şöyle anlatıyor: "Annem şaşırıldı. Ben ağlıyorum, kardeşim ağlıyor, bağıriyoruz, askerler bize bağıriyor, biz ağlıyoruz..." Kimisinin çarçabuk doldurduğu çuvalın yarısı trene alınmıyor, kimisi geceliğinin üzerine bir palto alacak vakit bulamıyor, çocuklar dışarıya yalın ayak çıkarılıyor.

Müsfire Müslimoğlu o geceyi şöyle anlatıyor: "Babam bana yeni ayakkabılar diktirmişti. Tam çıkarken onları gördüm, alayım deyip uzandığımda asker geldi, arkamdan bana tekme attı. "Çabuk çık evden" dedi. Ayakkabılarım hala gözümün önündedir, alamadım ben onları..."

Bu muameleyi görmelerinin sebebi de, sözde; Tatarların Almanlarla işbirliği yapmış olmalarıydı. "Hainsiniz, gideceksiniz!" İnsanlar şaşkınlık içinde. Evinden çıkarken kapıyı kilitleyen Fatma Kerimova'dan anahtarı istiyor asker. "Neden vereyim? Ben daha gelip oturacağım burada!" "Yok artık, buraya gelemezsiniz." Çıkarıp anahtarı veriyor mecburen.

Tabii ki sürgün bir gecede planlanmıyor. Tatarlar, hayatlarına normal bir şekilde devam ederken, Rus askerleri sinsi sinsi kuruyorlar planlarını. Hatta pek çok Tatar, farkında olmadan onlara yardım bile ediyor. İsmet Bekirova, şöyle anlatıyor: "Kırım Tatarlarını sürececek olan subay bizim evde kalıyordu. Sabaha karşı askerler geldi, kapımızı çaldı. Biz, subayı uyandırdık, "Askerleriniz geldi" diye. O ise bize "Hayır, sizi sürmeye geldiler, siz hazırlanın." dedi.

Trenler, ah trenler... Tatarlar, trenlerin hayvan vagonlarına tikiş tikiş bindiriliyorlar. Ne yemek, ne su... Bir lokmayı bütün vagon bölüşerek hayatta kalıyorlar. Hayatta kalamayanlar, mücadele edemeyenler... Tren durunca, Rus askerler tren den indiriyorlar mevtayı. Analar ağlıyor, vermek istemiyorlar cansız bedeni. Hiç değilse gidecekleri yerde mezarını bilmek istiyorlar evlatlarının. Ne mezarı? Rus askerleri gömmüyor bile ölüleri, demiryolunun kenarında bırakıyorlar. Koca bir hayat, yol kenarında bırakılan bir cesetten ibaret oluyor. Sürülen Tatarların yanı sıra, sürgünden önce, evlerden toplanan Tatar erkeklerinin bir kısmı Rus ordusuna asker olarak alınmıştı. Ailelerinin durumundan, sürgünden habersiz, Rus ordusunda askeri başarılar için canlarını vermekteydiler.

Trenlerle yolculuk 22 gün sürüyor. Acılarıyla, ölümlerle, açlıkla, susuzlukla geçen 22 gün... Ayrılıklar, ailesini kaybedenler... Bunu hak edecek ne yapmışlardı? Ruslarca işgal edilmesi gereken yerleri kaplıyorlardı(!) Doğmamaları gereken bir yerde doğmuş, büyümüş, kimseye bir zararları olmadan senelerce yaşamışlar; bir gece vakti, ne olduğunu anlamadan topraklarından koparılmışlardı.

Müslümanlarca bu zulme verilecek isim: "Gavur eziyeti" idi.

GARİP YAŞAMAK, NE ACI...

EZGİ CEREN GÜVEN

Vatanını yitirenlerin şehridir dünya
Umut botlarıyla gezinenlerin,
Zalimlerin ellerinde
Oyuncak olanların dünyası
Kıyıya vurup da dokunulmayanlardır onlar
Okyanuslara düşürdüğümüz insanlığımızı
Akıllı telefonlarımız bulamıyor
Teknolojimiz yetmiyor
Nükleer şuur gerekli çünkü
Greenpeace'çileri de sevebiliriz belki
İnsanı ağaçtan üstün tutarlarsa

İslam ve şuur ayrılmaz ikili
Kendimiz tuzladık yaralarımızı
Dayamayacaktık bürokrasiye sırtımızı
Meyan kökü pazarlamayacaktık
Kökünü kazıyacaktık batının
Kahrolası dış güçler
Yeterince dertli olmazsak
Göremeyiz, akıl hocalarının
Şeytan olduğunu

Yeterince dik durmazsak
İndirirler darbeyi
Dünyanın da kast sistemi vardır
Müslümanlar sudradır
Çağdaş (!) Batıca
Zengin Araplar kadar şanslı değiliz
Messe'nin sanat anlayışı terstir bize
Antidepresanlar da derman değildir derdimize
Flamingoların daima cezalı olduğu dünyada
Deliyse değil; çocuklara olmalı her gün bayram
Daima doğru olmalı rotam

Yıllar geçtikçe;
Bukalemundan daha değişken oldu fikirlerim
Serteldi genç düşüncelerim
Yazgım, gözümde yeniden yorumlandı
Yaşamak;
Ne acı bir sanrı.

MEDİNE'NİN İLK MÜLTECİSİ: “MUSAB BİN UMEYR”

İSRA RUMEYSA KIZAN

Mekke'nin en zengin, asil ve soylu ailelerinden birine mensup olan Musab, bolluk içinde yetişmiş gerek kılık kıyafetiyle gerek dış görünümü ile gerekse davranışlarıyla herkesin dikkatini çeken Mekkeli bir genç idi. Aynı zamanda hitabeti ve zekâsı ile insanların beğenisini kazanmıştı. Bunca niteliğe, güzelliğe sahip iken içini; adını bilemediği bir huzursuzluk kaplamıştı. Bir kapı lazımdı ona, gönlünü huzura açacak. Demek ki içini rahatlatmaya yetmiyordu güzellik, zenginlik. İşte onun gönlünü feraha açacak olan kapı İslam'dı. Neticede bir vesile ile Erkam'ın evinde bulunan Allah Resulü'nün yanına geldi ve Müslüman oldu.

Kolay olmadı tabi ki o kadar zenginlikten sıyrılıp İslam'a gelmek. Evet, Elhamdülillah o bunlardan vazgeçmişti fakat ailesi bu konuda onun peşine düşmüştü. Onu bu dinden döndürebilmek için her türlü yolu dememişlerdi. Ailesi ona ne kadar zulüm etse de o tek olan Allah'tan vazgeçmedi. Fakirlik ve sefalet içerisindeydi. Dininden asla dönmedi ve bir sürü insanın iman etmesine vesile oldu. Ne kadar zor bir şeydi, bir yanda ailen diğer tarafta dinin. Ama Musab ailesini, servetini, bütün geçmişini Allah için terk etmişti.

1. Akabe biatında Medineliler kendilerine İslam'ı öğretecek bir öğretmen istedikleri zaman Allah

Resulü bu göreve onu tayin etti. Böylece Musab, Medine'nin muallimi olmuştu. Musab, Medine'de birçok kişinin İslam'a girmesine vesile olmuştu.

Musab Bin Umeyr, Uhud savaşında şehit düşmüştü. Uhud savaşına katıldı ve sancağı taşıyordu. Bir müşrik, kılıç darbesiyle sağ kolunu kesince sancağı diğer eline almıştı, sol kolu da kesilince, sancağı kesik kollarıyla tutup göğsüne bastırdı. Ve müşrikler son darbeyi vurup onu şehit ettiler.

O, ailesini, servetini Allah yolunda harcadığı gibi canını da bu yolda harcamıştı.

İşte bir büyük adam. Davasından, dininden vazgeçmeyen koca yürekli adam. Hayatımızda birçok dert yaşasak da sahabelerin direnişi kadar direnmiyoruz hiç birimiz. Musab Bin Umeyr gibi bırakmamalıyız İslam sancağını elimizden. Öyle bir sarılmamız ki ona; biz öldükten sonra melekler kaldırıp taşımaları onu. Öyle taşımamız ki sancağı, bakan herkes imrenmeli. İslam için, ümmet için direnmeliyiz. Hem de sonuna kadar, hem de ölüme kadar. Sahabelerin şehit oldukları için bıraktıkları sancağı biz elimize alıp taşımamız ki davamız yerde kalmasın. Gökler şahit olsun sancağımıza. Sancak şahit olsun uğrunda ölenlere.

ALLAH ONLARDAN BİNLERCE KEZ RAZI OLSUN.

ONLARA, ALLAH İÇİN GÜLÜMSE

FATMA OZAN

Mülteci olmak, vatanından ayrı kalmaktır. Bu durumlar, insanın yüreğine acı acı kan damlaları düşürüyor. Yurdunda savaş var. Her akşam başucunda bombalar patlıyor. Uyuyamıyorsun, çalışamıyorsun. Dışarıda adam öldürüyorlar ama açsın, açsınız. Tek çare gitmek, uzaklaşmak... Her şeyini, vatanını, akrabalarını bırakıp gitmek. Az mı şehit verdiniz buralarda? Ama içinde korku yok! Düşünüyorsun. Ya gittikten sonra neler bekliyor bizleri? Sizi nasıl karşılayacaklar? Acıma dolu gözlerle mi yoksa yardım etmek isteyen bir nazarla mı bakacaklar? Ya nefret duyarlarsa?

Evet, onlar bu fikirlerin hepsini hatta daha fazlasını düşünüp ayrılıyorlar o çok sevdikleri vatanlarından. Peki ya biz ne yapıyoruz? Onlara bir tabak yemek vermekten hatta sadece selam verip gülümsemekten bile aciziz. Aramızda, onların yurdumuzda yaşamalarını istemeyenler bile var. Peki ya siz onların yerinde olsaydınız ne yapardınız? Evsiz, yurtsuz olsaydınız... İş bulamayıp ayrıca başkaları tarafından yargılansaydınız; insanları anlamayıp korkuyla yaşasaydınız... Bunlar size ağır gelmez miydi? Aranızda bunları düşünen var mı?

Ya çocuklar. Onlar en mutlu geçirecekleri yılları hüznüyle, gözyaşıyla geçirmeye alıştılar. Onların yü-

zünde gülümseme eksik. Kimisinin annesi kimisinin babası yok. Bazıları açlık içinde kıvranıyor.

Bunların hepsi yanı başımızda oluyor. Artık neredeyse her binada bir mülteci barınmaya çalışıyor. Onlara yardım ettiğinizde kazanacağınız sevapları bir düşünün. Onlara Allah için, insanlık için yardım edin. İnsanlıktan çıkmış katı kalplere dönüşmeyin. İnsanlar hayatta kalmak için çırpınıyor.

Ülkemiz, Osmanlı zamanından beri nerede bir yoksul görse nerede aciz birini görse her zaman onlara elini uzatmıştır. Günümüzün de en büyük sorunlarından biri mülteci sorunudur. Suriye'deki iç savaştan dolayı sivil halk komşu ülkelere göç etmek zorunda kalmıştır. Bu insanların hepsi ülkemize bir umutla gelmişlerdir. Kim bilir ülkelerinde, arkalarında nelerini bırakıp da buraya gelmeyi göze almışlardır. Ve en büyük yardımı da bizden bekliyorlar! Peki, biz ne yapıyoruz! Suriyeliler geldi diye her şeye zam geldi. Bunlardan en önemlisi de evler. Tam aksine fiyatların düşmesi gerekmez miydi? Ya da onlara özel barınaklar ve yurtlar açılması gerekmez miydi? Biz ne zaman bu kadar bencil olmaya başladık anlamıyorum. Eğer ki biz aynı duruma düşseydik bu şekilde bir muamele görmek ister miyiz? Tabi

“ Sen de o yolda olmayasın sakın. Kendine bak, etrafına bak. Sen onca şeye sahipken bir küçük kuru ekmeğe şükredenler var. ”

ki hayır! O zaman biz neden onlara bu şekilde davranıyoruz? Şimdi durun ve düşünün. Türkiye'de çok büyük bir savaş çıkarsa, evlerimizi bomba yağmuruna tutsalar, ailemiz ölse veya sevdiklerimizin canlarının tehlikede olduğunu bilsek bizim de tek çaremiz başka bir ülkede mülteci olarak yaşamak olmaz mıydı? Müslüman Müslümanın kardeşi değil miydi? Nerede kardeşlik? Ben küçüklüğümde beri mimar olmak istiyordum. Pek bir amacım yoktu bu konuda ama artık büyük bir amacım var. Yardım etmek istiyorum. Elimi uzatabildiğim bütün kardeşlerimin yanında olmak istiyorum. Komşusu aç iken tok yatanlardan olmak istemiyorum. Devletin bu soruna en kısa sürede çözüm bulacağını umuyorum.

Mülteci olmak daha iyi bir yaşam sürebilmek için bir yere sığınmaktır. Çocuklarının geleceği için, onlara güzel bir hayat sürdürmek için sığınan onca insan, onca anne, onca baba.

Ülkemizde binlerce, milyonlarca insan var. Savaştan, ölmekten kaçıp bize sığınan onca insan var. Mülteciler... Onlar zorda. Ölümün kollarındalar ama aramızda o kardeşlerimize zulmeden insanlar var.

Bence insanın kalbi temiz oldukça hayatı hep huzurludur. Huzuru aradığın yolda, kalbine mülteci olan bir insana gülümsemedin. Neye yarar? Ki tebessüm en hızlı kana karışan ilaçtır. Kendini onların yerine koydun mu? Hiç gülümsedin mi herhangi birine? Aramızda kendi kanından olan birine bile zulmeden insanlar var. Sen de o yolda olmayasın sakın. Kendine bak, etrafına bak. Sen onca şeye sahipken bir küçük kuru ekmeğe şükredenler var. Kalbine sığınmak isteyen arkana dönme. Onlara, en azından bir gülümse. Allah için...

KAYIP

ZEHRA TAŞCI

Bazen bir ananın evladı,
Bazen bir evladın anası,
Bazen bir çocuğun oyuncağı,
Bazen ise; koca insanların akılları kaybolur.

Her biri ayrı ayrıdır.
Kayıp, insanı eksik bırakır.
Ölüm, hastalık, hırsızlık...
Her biri bir kayıptır.

Kolay olmaz bir parçayı söküp atmak,
Bir parçadan vazgeçmek,
Onsuz devam etmek,
Onunla olan anılar olmasına rağmen.

Belki de en zor olanı budur.
Kaybolanın geride anılar bırakması
Acının tam anlamıyla bitmemesi,
Her anda canlanması.

Hayat, ayrılıklarla doludur,
Kim bilir, nerede, saat kaçta,
Ne zaman çalsa telefonlar, gece yarısı
Yüreğim ağzıma gelir

MERHAMET ETMEYENE MERHAMET EDİLMEZ

ZEYNEP FEYZA ÇELİK

Çeşitli nedenlerden dolayı savaş çıkan ülkeler, sırf Müslüman olduğu için katledilen mazlumlar ve bu zulme sessiz kalan bizler...

Her ne kadar ülkemizin kapılarını o mazlumlara açsak bile; içimizden bazıları onlara kollarını açıp yardım etmek yerine onlara kötü davranıp, dışlıyorlar. Kardeşlerimizi mülteci olarak ülkeye gerek TV haberi gerek sosyal medya yardımıyla yayıyorlar. Hâlbuki onların yerine kendilerini koyup düşünmeden hareket ediyorlar. Bu gafiller, savaşta ailelerini kaybetmek nedir bilmiyorlar. Başka bir ülkede, hiç yabancı olunan bir yerde ailesiz, evsiz sığınmacı olarak yaşamak nedir bilmiyorlar.

Bildikleri bir şey varsa eğer, o da rahatları bozulmadan yaşamak. Peki ya o mazlumlar? Onlar da ailelerini savaşta kaybedip, yaşadığı doğup büyüdüğü ana vatanını geride bırakıp başka bir ülkeye mülteci sıfatıyla sığınmak isterler miydi? Peki ya Müslüman Müslümanın kardeşidir sözüne ne oldu, unutuldu mu?

Hepimiz; küçük yaşta yetim kalan Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ümmetiyiz diyebiliyorsak eğer, ailesini kaybedip, anavatanını terk etmiş, başka yere sığınmak zorunda kalan mazlum kardeşlerimizin ellerinden tutup kaldıralım onları. Merhamet etmeyene merhamet edilmez. Allah'ın ve onun yarattığı mahlûkatın bizlere merhamet etmesini istiyorsak, bizler de Allah'ın yarattığı bütün mahlûkata, başta insanlara, merhametli davranmalıyız.

Bazen şöyle şeyler duyuyoruz. Bazı işyerlerinde Göçmen kardeşlerimiz, düşük ücretlerle çalıştırılıyorlarmış. “Düşene bir tekme de sen vur” sözünün, uygulanmış hali bu herhalde. Yine duyuyoruz ki, bazı yerlerde, kömürlükler, tek göz odaya dönüştürülüp, göçmenlere yüksek ücretlerle kiraya veriliyormuş. Bunun adı nedir sizce? Bir Müslüman, bunu yapabilir mi? Yapıyorlar işte, Allah ıslah etsin.

Evet, yine diyorum ki: “Merhamet etmeyene merhamet edilmez.”

MÜLTECİ SORUNU

Mülteciler... 2011 yılında çıkan Suriye'deki iç savaş nedeniyle evlerini, barklarını, ülkesini terk etmek zorunda kalan, bütün yaşamışlıklarını geride bırakarak yeni bir hayat kurmaya zorlanan yüzbinlerce masum insan...

Suriye'de yaşanan çatışmalar halkın gıda, işsizlik, barınak ve yakıt sıkıntısı yaşamasına yol açmıştır. Çatışmalar dur durak bilmeden devam etmeye ve şiddetlenmeye başladıkça da halk biner kişilik gruplarla komşu ülkelere göç etmeye, daha doğrusu sığınmaya başlamıştır. Bunun yanında Suriye'nin içindeki milyonlarca insan ise kendi vatanında mülteci durumuna düşmüştür. Ülkemiz, savaştan bize sığınan mültecileri geri çevirmeyip onları barındırmak için büyük bütçeler ayırmıştır. Avrupa birliği de Avrupa'ya giden mülteci akınlarının azaltılması karşılığında Türkiye'ye mülteciler için harcanmak üzere maddi yardım sağlamıştır.

Hem cinsimiz olarak düşünürsem kadınlar bu göçten en fazla yara alan insanlardır bence. Kadın sığınmacılar baskı, zulüm ve korku içinde göç etmişlerdir. Erkek mültecilere oranla daha farklı ve özel korumaya ihtiyaçları vardır. Yazıktır ki kadın ve kız çocuğu ticareti ve cinsel saldırılar mevcuttur. Kaçışları sırasında çok fazla saldırı ve istismara maruz kalmışlardır.

Eğer olaylara biraz onların gözünden bakmayı denersek, hallerini anlamak için biraz çabalarsak nasıl savunmasız ve yardıma muhtaç olduklarının farkına varabiliriz.

Bir Hadis-i Şerif ile sonlandıralım yazımızı:

Müslüman Müslümanın kardeşidir!

BU İMTİHAN BİZİM

ENİSE BETÜL GÜNAYDIN

Bu, onların suçu değil... Bu zulüm ve işkence, onların hayal ettiği ya da hak ettiği bir ceza değil. Bu, devrimizin en büyük yıkılışı belki de. Bir Müslüman, bir Müslümana evini açmıyorsa; yediği ekmeği kardeşiyle paylaşmıyorsa ne söylenecek söz, ne de sızlayacak bir kalp kalır. “Peki, ne olacak bu mülteci sorunu?” diyenler, sadece dediğiyle kalmasa, azıcık da olsa kendisinde bir vicdan kırıntısı olduğunu gösterse keşke...

Yüzlerce insan, çocuk, kadın, erkek... Onlar ister miydi böyle bir vahşetin içerisinde olmayı? Hepimiz onların yerinde olabilirdik ama Allah'a şükür olmadık değil mi? İşte sadece halimize şükretmekle kalıyoruz. Bir de “Ay hayat çok zor, tüm kötü olaylar beni buluyor, hiç olmadık bir anımda vb.” cümleler kuran ergenler, 50-60 yaşında sokak kenarlarında aşk efkârı çekip kafa bulan amcalar yok mu? Bunları örnek veriyorum evet. Bu dediklerimin hepsinin hayatla bir bağlantısı yok. Dünyada yaşanan olaylardan haberleri yok. Ama onların bu olaylardan haberleri olmadığı için, bu olayları umursamadıkları için, yaraya merhem sürme anlamında bir çabaları da yok. Peki bizler? Tüm olaylardan haberi olup da habersizmiş gibi davrananlar? Sizce bizim durumumuz mu daha vahim, yoksa örnek verdiğim insanların durumu mu? Mülteciler de hayat zor diyorlar ama yine de şükrediyorlar. Sen, “musibetler hiç olmayacak bir anda beni buluyor” diyorsun. Peki ya onlar? Onları da hiç beklemedikleri bir anda

“Sen, “musibetler hiç olmayacak bir anda beni buluyor” diyorsun. Peki ya onlar? Onları da hiç beklemedikleri bir anda bombalar, mermiler buldu.”

bombalar, mermiler buldu. Hayat zor diyorsun. Zor olsun ki imtihan olsun. Orada, ülke sınırlarından süren insanların, Müslümanların imtihanı bu. Çünkü onlar şu an bir zorluk içerisinde. Ha, olanlara göz yuman diğer Müslümanlar? Onların imtihanı yok mu? Onlar rahat içerisinde yaşadıkları için imtihanları yok mu sanıyorsunuz. Bu sorunun cevabını söylediklerim içinde çoktan buldunuz bile değil mi? Bizim de imtihanımız bu: “Tüm bu yaşananlar.”

Ah o siyahlaşmış vicdanlarımıza ak bir damla düşse...

Ah o insanların derdini bir anlayabilsek.

İşte o zaman Müslümanlık belki de yeniden dirilişe geçecek.

Allah tüm İNSAN âlemine, hakikati ve imtihanları görece göz versin...

BEN MÜLTECİYİM

BUĞRA BUĞDAY

Ben mülteciyim,
Sevgimi ve sevdiğimi,
Çocuklarımın oyuncağını
Bombalara emanet edip gelenim.
Ben mülteciyim,
Gülle değil, dikenli tellerle karşılanan
Kaldığım yerde düşman görülen
Üzölmek zorunda kalan bir mülteciyim.
Ben mülteciyim,
Göç yollarında geceleri,
Şişme botlar batarken
Aya karşı, sessiz sularda
Boğulan benim.
Ben mülteciyim,
Yolda saldırıya uğrayan,
Serseri mermilerle şehit olan
Kanı sudan ucuz bir mülteciyim.
Suçlusun be kardeşim,
Ben vurulurken,
Zalim kurşunuyla,
Yanımda görmek isterdim seni
Ölümüne göz yumduğun için
Nasıl affedeyim seni,
Ben açlıktan ölüirken,
Sen, yeni moda perde bakıyordun,
Eskisi eskimemişken,
Sen evinde rahat otururken,
Benim kundaktaki bebeğim can veriyordu
Sen, sen, sen kardeşim
Bir duanı bile esirgedin benden
Dua ki, sermayesi yoktur.

“Biliyor musun?
Benim, ne şikâyet
edecek bir tas
çorbam ne de kuru
bir ekmeğim var. Ne
yenisini isteyecek
bir kıyafetim ne de
odam var. Ne de
senin istemediklerini
alabilecek param var.”

Neredesin ey kardeşim? Ben bir Suriyeli çocuğum. Hani başına bombalar yağdırılan, evleri başlarına yıkılan. Yardıma muhtaç olan... Gerçekten üzölüyor musun benim için? Annenin yaptığı yemekleri beğenmeyerek, üzerine giydiğin yepyeni ayakkabıdan ve kıyafetinden şikâyet ederek, arabalı ya da prensesli yatağım yok diye yeni oda isteyerek, şikâyetçi misin hayattan?

Biliyor musun? Benim, ne şikâyet edecek bir tas çorbam ne de kuru bir ekmeğim var. Ne yenisini isteyecek bir kıyafetim ne de odam var. Ne de senin istemediklerini alabilecek param var. Sahip olduklarını beğenmeyerek mi beni düşünüyorsun? Bu dünyada benim tek varlığım, tek mirasım var, o da anamla kucağındaki küçük kardeşim.

Tek istediğim hayata tutunabileceğim küçük bir çatı altı. Sonra da okumak, çünkü eğer okursam; büyüyünce doktor olacağım ve anamla kardeşime sahip çıkacağım. Hatta benim gibi bütün çocuklara yardım edip onları tedavi edeceğim. Benim en büyük hayalim bu. Hayalimi gerçekleştirmek için de çok çalışacağım. Tabii biraz da senin yardımına ihtiyacım var. İnşallah sesimi duyar ve bana yardım eli uzatırsın. Seni sevmediğimi düşünme sakın! Ben seni seviyorum. Görmedim. Ama olsun.

**ÇÜNKÜ BİZ KARDEŞİZ VE HER ZAMAN BÖYLE
KALACAĞIZ!**

BEN, SURIYELİ BİR ÇOCUĞUM

BEYZA NUR ERKMEK

MÜLTECİLER İÇİN BİR EMPATİ ALAYIM LÜTFEN

ABDULLAH TEKİN

“İki yüzlü Avrupa, sever mi Müslümanı? Ancak, kendi insanımızın onları sevmemeleri, onları “kardeş” saymamaları, akıl alır gibi değil.”

Onların maruz kaldığı olayları ve bu olayların etkilerini hiç düşündün mü? Hiç kendini onların yerine koydun mu? Bir düşün... Onların yaşadığı duygular yazıya dökülemez ama hiç olmazsa onları daha yakından anlayabiliriz.

Şimdi bir empati yapalım. Hayal edelim ki Suriye'nin bir köyünde ailenizle zor da olsa mutlu bir hayat yaşıyorsunuz. Bir akşam siren sesleriyle korkarak uyanıyorsunuz ve daha ne olduğunu anlamadan üzerinize bombalar yağıyor. İşte o anda ne düşünürsünüz? Hayatınızın gözünüzün önünden geçtiği o an, sanki sana çok uzun gelir ve sabah olduğunda bombardımandan sağ çıkmış ve afallamış bir halde ne yaparsın acaba? Hayatta her şeyini kaybetmiş halde aileni aramaz mısın? Evinin enkazına geldiğinde, ailenin cansız bedenleriyle karşılaşınca ne hissedersin? Hayatta hiçbir şeyin yokken son bir çare sığınacak bir kardeş, ev, vatan aramaz mısın...

Maalesef çoğu ülkede mülteciler, düşman olarak algılanmaktadır. Tamam, belki başka ülkeler (Başta Avrupa) mültecileri sevmeyebilir. Çünkü mültecilerin çoğu Müslüman. İki yüzlü Avrupa, sever mi Müslümanı? Ancak, kendi insanımızın onları sevmemeleri, onları “kardeş” saymamaları, akıl alır gibi değil. Şunu unutmamalıyız ki her an biz de mülteci olabiliriz.

İşte mültecilerin ne zorluklardan geçmiş insanlar olduğunu kavrayabildiniz mi? Onların hiçbir suçu yoktu ve hayatları mahvolmuştu. O zaman bizim bu noktada onlar hakkında olumsuz şeyler düşünmeye hakkımız yok. Burada empati yapmalı ve mültecileri anlamalıyız, onları bağırımıza basmalı ve kardeşçe karşılamalıyız. Belki de bunu yapamadığımız için, aşağılandıkları ve reddedildikleri için mülteci kardeşlerimiz artık bizden kaçır oldular. Sanki, bize sığınınca hayatları daha da zorlaştı. Tabi ki milletimizden onlara sahip çıkan birçok kişi var. İnşallah ülkemizdeki mülteci kardeşlerimizin acılarını milletçe dindiririz.

ONLAR DA KARDEŞİMİZ

ŞEYMANUR COŞKUN

Aslına bakarsak mülteci kardeşlerimize tek diyebileceğimiz şey “Allah yardımcınız olsun.” Yani düşünüyorum da biz o durumda olsaydık, ne yapardık? Ne yapardım? Sadece televizyonda gördüğümüz kadarıyla çiğerimiz parçalanıyor. Bir de onların yaşadıkları eziyetleri, zulümleri, işkenceleri yaşasaydık ne yapardık? Yanında akrabaları yok, eşin dostun yok. Yardım edecek kişi yok. Yardım eden de elinde olduğu kadar yardım ediyor. Onlar; kardeşimiz, onlara yardım etmek hem dini hem insanlık görevimiz.

Bir anımı anlatayım; Metrobüsteyim. Akşam suları okuldan eve döneceğim. Bilirsiniz dört beş yaşındaki çocuklar yolda birinin elinde bir şey görür ve canları çeker. Paraları yoktur ve dilencilik yaparlar. Ama bu kardeşimizin yöntemi biraz farklı. Gördüklerinin yanına geliyor ve insanların elini öpüyor. Fakat hiçbir şey söylemiyor. Zaten içinde azıcık insanlık, azıcık vicdan olan onun o boncuk gözlerinden ne istediğini anlar.

“Elinde varken vermeyenden sorar Allah, bunun hesabını öteki dünyada. Ve yine söylüyorum ki Allah yardımcıları olsun...”

Benden önce birkaç kişiye gitti. Bazıları yardım etti, bazıları ise elini çekip acımasızca çocuğu ittiler. Benim yanıma geldiğinde aynı şekilde elimi öptü ama titreyerek. İçinde bir korku vardı. Benim de onu iteceğimi, ona bağıracağımı, acımasızca davranacağımı sandı. Elimi öptüğünde kafasını kaldırdı ve gözlerime baktı. Ta gözlerimin içine...

Sanki beni bu eziyetten kurtar, yardım et der gibi kirli suratı, dolu dolu boncuk gözleriyle baktı bana. Bu savaşta en çok çocuklar yaralanıyor, dedim o an. Yanımda olduğu kadarıyla yardım ettim ona. O gülümseyişi... Kucağıma alıp bağırma basasım geldi onu o an. Ve etrafınıza bakın, o çocuk gibi kaç tane kardeşimiz var? İnsanların ellerini vicdanlarına koyup bir düşünmeleri lazım. Yardım edilmesi lazım bu insanlara. Elinde varken vermeyenden sorar Allah, bunun hesabını öteki dünyada. Ve yine söylüyorum ki Allah yardımcıları olsun...

SESSİZ BİR DÜNYA

İSMAİL FURKAN AKALIN

“Bir ses tamamen ayırdı, kulakları tırmalayan bir ses... Küçük çocuğun babasının, oğlunu kaybetmesiyle aniden ortaya çıkan bir ses, bir çığlık, bir baba feryadı...”

Duvara yaslanmış, üstünde ince bir örtü ve gözlerinden akan iki damla yaşla küçük bir çocuk, babasını bekliyordu. Küçük çocuğun babası oradaki görevlilerle hala tartışıyor ve orada duran, ağzına kadar dolu bota binebilmek için ısrar ediyordu. Görevliler ise adamın verdiği parayı yeterli görmüyor, daha fazlasını istiyordu. Adam çaresiz kalıp bütün cebini boşalttı parayı görevlilere verdi. Görevliler kafalarıyla birbirlerine onay verdiler, adamın geçmesine izin verdiler. Adam büyük bir hızla gözü yaşlı, duvara yaslanmış küçük çocuğuyla bir çırpıda bota bindi. Bota birkaç tane daha insan alındıktan sonra bot, hareket etmeye başladı. Adam; rüzgarı arkasına almış ve küçük çocuğu ince örtüsüne sarıp şefkatli elleriyle sıkı sıkı tutmuş çaresizce yolculuğun bitmesini bekliyordu.

Bu esnada küçük çocuğun başını okşuyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Aniden gecenin sessizliği ve zifiri karanlığında motor sesleri duyuldu. Motor sesleri giderek yaklaşıyordu. Bottaki insanlar endişe

ve tedirginlikle kendi aralarında konuşuyorlardı. Küçük çocuk ise babasına sıkı sıkı sarıldı. Minicik elleri titriyordu, kıvrık saçları ise rüzgârdan dağılmıştı. Bir anda etraf bembeyaz oldu, hiçbir şey görünmüyordu. Silah sesleri ve insanların çığlıkları her şeyi anlatmaya yeterdi. Ama bir ses tamamen ayırdı, kulakları tırmalayan bir ses... Küçük çocuğun babasının, oğlunu kaybetmesiyle aniden ortaya çıkan bir ses, bir çığlık, bir baba feryadı...

Sabah haberlerinde, gece yaşanan olay vardı. Özellikle kıyıya vurmuş küçük çocuğun cesedi her kanalda vardı. Babası; küçük çocuğun başında çaresiz yaşlı gözlerle bekliyordu. Evet, babası kurtulmuştu ama küçük çocuğun minik ve cansız bedenini kıyıya vurmuştu. Bu çocuk belki de bir sembol olup ayağa kaldıracaktı insanlığı. Ama olmadı. Bu olay kısa bir süre içinde unutuldu. Dünya her zaman ki gibi sessiz kalmıştı ve kalmaya da devam ediyordu. Acaba dünyanın uyanması için daha kaç tane küçük çocuk feda edilecekti? Kaç can verilecekti? İnsanların, insan olduklarını hatırlamaları için, kaç minik cesedin sahillere vurması beklenecek?

KENDİN İÇİN İSTEDİĞİNİ...

RAHİME DEMİRCİ

Canından çok sevdiğin ailenle mutlu bir hayatın var. Derslerin iyi, geleceğe dair güzel planların var. Arkadaşların, okulun, öğretmenlerin, ailen hepsi senin yanında. Her şey böyle güzel devam ederken ülkende mantıklı bir neden bile olmadan savaş çıkmış olduğunu, evini, doğup büyüdüğün, tüm anılarını içinde barındıran yerden koparıldığını düşün. Hayatının tüm düzeni alt üst oluyor ve sadece bu değil, sevdiğini kaybediyorsun. Canından çok sevdiğin artık yok. Seni büyütmek için bin bir zorluk çeken, kendinden önce seni düşünen, yıllarca senin için çalışan annen gözünün önünde iki saniye içinde hayata veda ediyor. Daha bu yıkımı kaldıramadan orayı hemen terk etmen gerektiğini söylüyorlar sana. Çareyi geride kalanlarla birlikte başka bir ülkeye gitmekte buluyorsun. Ne kadar acı... Hiç bilmediğin, daha önce sadece adını duyduğun bir ülkeye, çocukluğunu, hayatını geçirdiğin yeri bırakıp gitmek zorunda kalıyorsun. Oradaki insanların seni nasıl karşılayacağını, sana ne gözle bakacağını bilmiyorsun. Geçimini nasıl sağlayacağını, nerede kalacağını mı; yoksa sevdiğini kaybetmenin acısını düşüneneğini mi bilmiyorsun. Çaresizliği sonuna kadar yaşıyorsun. O ülkeye varınca; kimisinin ülkenden gelenlere çok sıcak davrandığını, kimisinin ise seni istemediğini görüyorsun. Yapılan yardım kamplarında kalıyorsun. Savaştan dolayı terk ettiğin evindeki sıcaklık yok, rahat yok, huzur yok. Hayatına bu şekilde devam etmek zorunda kalıyorsun.

İşte bir mültecinin hayatı. Kendimizi onların yerine koyup, onların yaşadıkları acının farkına varıp, onlar için yardım ve dua etmeliyiz. Başka bir ülkeden bizim ülkemize gelmeleri, bizi onlardan üstün yapmaz. Bu yüzden her zaman onlara karşı saygımızı korumalıyız. Biz de onların yerinde olabildik. Şükürümüzü bilmeliyiz. İstemediğimiz en küçük bir şeyde kendimizi kaybedip kötü yollara başvurmak yerine; o, yurtlarında koparılan insanları, deniz kıyısına vuran küçük Aylan'ları hatırlamalıyız.

“Mülteciler” diye seslendiklerin kim biliyor musun? Onlar senin kardeşlerin. Vataniyetinden ayrı kalmak kolay mı sanıyorsun? Mülteciler mecbur kaldılar. Vataniyetlerinden ayrılmak zorunda kaldılar. Savaş altında kalmanın zorluğu, her an ölüm korkusuyla yaşamak... Yaşamayan bilmez elbet. Ama insan düşünüyor, o anlar gözünün önüne geliyor, bir bebeğin, bir insanın can çekişmesi, eziyet çekmesi

acı veriyor insana... Günümüze kadar gelen Ensar-Muhacir kardeşliği hala sürüyor. Bazı ülkeler onlara sevgiyle kucak açarken, bazıları onlara vebalı muamelesi yapıyor. İnsanların şükretmesi gerekir. Ellerindeki sahip oldukları her şeye... Aç, susuz kalmadığı, nefes aldığı her güne...

Mülteciler? Çoğu kişi onları ülkelerine sığınan bir topluluk olarak görüyor. Bazıları ise onları gördüğünde yönünü çevirip, onlara surat ekşitiyor. İşte o hor gören insanları hiç anlayamadım. Neden hiç biri onları anlamaya çalışmaz. Onları fazlalık olarak görenler umarım bir gün kendilerini fazlalık olarak hissedebilirler. Mülteci olarak adlandırılan kişiler kim bilir ne şartlar altındaydı da başka bir ülkeye gitti. Yoksa kimse keyfinden; kültürünü, dilini, insanlarını bilmediği bir yere gitmez. Ben yolda onları gördüğümde bakışlarımdaki hüznü görmemeleri için bakışlarımı kaçırıyorum. Ama geçenlerde izlediğim haberde adam, bir mülteci çocuğu yere fırlattı. Onu gördüğüm an o kadar kötü hissettim ki kendimi. Kendimi o çocuğun yerine koyduğumda, onları insan ırkından men ediyorum zihnimde. Bir düşünün, ülkenizde kargaşa, savaş... oluyor; artık ülkenizi terk edecek duruma geliyorsunuz. Sığınacak yer ararken gördüğünüz muamele nasıl olsun istersiniz?

“Kendisi için istediğini, Müslüman kardeşi için de istemeyen, olgun bir Müslüman olamaz.”

GÖÇMENLER DE İNSAN

ZEYNEP SENA BALI

Dünyada yaşayan milyarlarca insan vardır ve bu insanların her birinin farklı farklı dinleri, dilleri, ülkeleri, işleri, arkadaşları, aileleri, komşuları, dertleri, sevinçleri, özellikleri, kendilerine ait karakterleri vardır.

Herkesin evi barkı, ailesi, işi, maaşı farklıdır. Ancak; insanların taşıdığı, mutluluk, üzüntü, kin, nefret, kıskançlık, yardımseverlik, nankörlük, ağgözlülük gibi duygular, her insanda bulunması muhtemel olan özelliklerdendir.

Dünyada milyarlarca insan birlikte yaşamaktadır ve nasıl ki bir insan hayatla ve insanlarla tüm bağlarını kesip yalnız yaşayamayacağı gibi ülkeler de aynı şekilde birbirleri ile yakın iletişim halinde olmak zorundadır. Şu anda dünyada milyonlarca yetim bulunmaktadır ve bu yetimlerin sayısı gün geçtikçe artmaktadır. Özellikle de Suriye’de yaşanan savaşın devam etmesi ile bu sayı, daha hızlı bir şekilde yükselmektedir.

Suriye’den kaçan insanlar başka ülkelere sığınmak istiyor, orada kendilerine yeni bir iş, eşlerine ve çocuklarına yeni bir hayat kırmak istiyorlar. Ama zengin Avrupa bu Müslüman kardeşlerimizi sınırına dahi yaklaştırmıyor ve

çocuklarıyla gelen aileleri dahi zor durumda bırakıyorlar.

Aynı şekilde dünyanın farklı kıtalarında ve farklı ülkelerinde yardım bekleyen aileler, yetim çocuklar bulunuyor. Bu insanlar çoğu zaman içecek bir bardak temiz su bile bulamıyor ve en acısı da insanların çoğunun bu olayları gayet iyi bir şekilde bilmesine rağmen, hayatlarına hiçbir şey yokmuş gibi devam edebiliyor olmalarıdır. Bu insanlara, vicdan yoksunu batı ülkeleri, durumları ve hayat şartları gayet iyi olduğu halde ufacık bir yardım bile yapmaktan kaçınmaktadırlar.

Sonuç olarak tüm insanların dini, dili, ırkı, aileleri, hayatları, yaşamları farklı olabilir ama dünyada bu kadar çok acı, bu kadar çok sarılmayı bekleyen yara varken insanların taşıdığı ortak özellik yardımseverlik olmalı, insanlık olmalıdır. Çağdaş (!) Batı, göçmenlerin de insan olduğunu görmezden geliyor. Üstelik o insanları, bir zamanlar, şu andaki Avrupalıların dedeleri soymuş soğana çevirmişti. Adamcağızların bir lokma ekmeğe muhtaç olmalarının temelinde bu yatmaktadır.

Duy sesimi ey Avrupa: **“Göçmenler de en az sizin kadar insan”**

GÖZLERİ PARILDIYORDU

FATMA BETÜL AKTAŞ

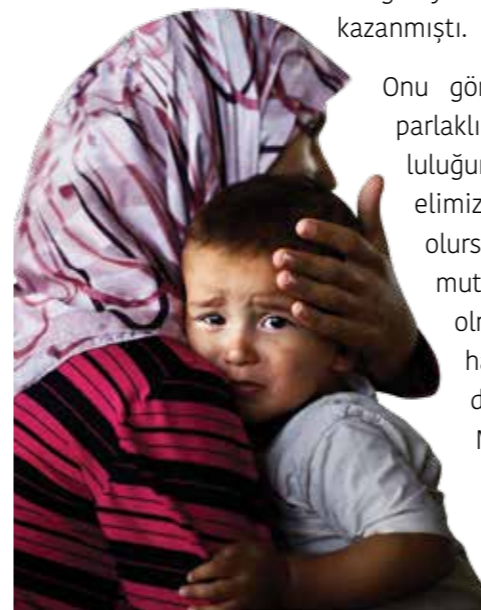
Mutlu olmak önemli olan, zengin olmak değil. Bir çocuk düşünün 7-8 yaşlarında anne babası işsiz, bir lokma ekmeğe muhtaç. Türkiye’ye birkaç yıl önce gelmişler. Ölümünden korktukları için gelmişlerdi, can güvenlikleri yoktu Suriye’de. Her gün onlarca aile yok oluyordu, her gün etraflarından birilerinin ölümüne şahit oluyorlardı. Bu kişi en sevdiği arkadaşı, halası, dayısı, küçük kardeşi, annesi, babası da olabiliyordu.

Sizce bu durumdaki insanların ruh hali nasıldır? Bombalardan kaçarak bize sığınmışlar ve bir lokma ekmeğe muhtaçlar. Bazılarının belki yanlarında ailesi vardır, sıcak yürekli anneleri, aslan gibi babaları. Peki, ayağında bir çift ayakkabısı var mıdır veya üstünde kabanı. Türkiye’de böyle binlerce insan var. Bu insanlar yaşamlarını sürdürebilmek için, en azından bir parça ekmeği yiyip açlıktan ölmek için benden, senden bizlerden daha çok çalışıyorlar. Bu insanlar çevremizdeler, bir kez başımızı çevirip baksak onların her şeye karşı yine mutlu olabildiklerini görürüz. Ben neredeyse her gün görüyorum bu insanları. Bu insanlar kimler biliyor musunuz?

Savaşta kolunu kaybetmiş ama yine de bir şeyler satarak para kazanmaya çalışan, üst geçitlerdeki bir amca; ekmeği parasını, otobanda su satarak helal yolla kazanmaya çalışan bir delikanlı, ya da bu soğuk havada ayağında bir çift ayakkabısı dahi olmayan, trafik ışıklarında peçete satarak para kazanmaya çalışan, gözleri parıldayan o minik kız. Daha geçen gün evime giderken trafik ışıklarında iki kardeşle karşılaştım ve benim soğuktan titrediğim, üzerimde montumla ayağında ayakkabımla hasta olduğum bir günde onlar çorapla geziyordu ve üzerlerinde sadece ince birer kazak vardı. O iki kardeşe “Suriye’den mi geldiniz” diye sorduk. Küçük kız söylediğimizi anlamadı, abisi “evet, Suriye” dedi. Sonra onlardan peçete aldık. Küçük kız hemen dua etti. “Allah razı olsun, Allah da sizi güldürsün” dedi.

Gözleri gülüyordu. Çok mutluydu. Çünkü o, hakkıyla parasını kazanmıştı.

Onu görünce gözlerim doldu. Onun gözlerindeki parlaklığı gördükten sonra mutlu oldum. Asıl mutluluğun onun yüreğinde olduğunu anladım, bizim elimizdeki kâğıt parçasında değil. Eğer vaktiniz olursa etrafınızdakilere bakın derim ben, onların mutluluklarını görün. Belki sonra bizler de mutlu olmayı öğreniriz. Elimizde nice nimetler olduğu halde, kaprisler yapıyor, tripler atıyoruz. Kendimizi mutsuz etmek için bahaneler arıyoruz. Meğer zenginlikle mutlu olunmuyormuş. Eğer istersen kazandığın bir lirayla bile mutlu olabilirsin. Yeter ki iste!

TARİH BOYU ZORUNLU GÖÇLER

ZEYNEP BAŞAK

Arapça kökenli bir kelime olan hicret sözcüğü “terk etmek, ayrılmak, bir yerden başka bir yere göç etmek” anlamına gelir. Hicret kavramı ilk olarak 622 yılında Peygamberimiz ve diğer Müslümanların, baskılardan kurtulmak için Mekke’den Medine’ye göçü için kullanılmıştır.

İslami manada Hicret; Allah ve Resulü yolunda, nefsin bütün arzularından feragatin ifadesi olmaktadır. Bir müminin fitne ve küfür beldesinden, dini akide ve amellerine izin verilmemesi sebebiyle, dini yönden emin olabileceği bir yere göçmesidir. Nefsin tamah ettiği, bağlandığı, vatan, yurt, aile, mal, dünya nimetleri ve hatıralarından vazgeçerek, Allah’ın rızasını kazanmak için Allah’ın

“Bu yaşadıklarımızı, doğum sancıları olarak görmeli; emperyalistlerin Müslüman toplumlari, mezhepleri, etnik gruplari birbirine düşürme oyunlari püskürtmeliyiz”

emirlerini tercih etmek demektir. Hicret, Müslümanlari, müşriklerin zulmünden kurtarmış, İslâm’a yayılma imkânı sağlamış, böylece İslâm inkılâbının başlangıcı olmuştur. Hicretle, 23 yıl süren peygamberlik devrinin 13 yıllık “Mekke Devri” sona ermiş, 10 yıllık “Medine Devri” başlamıştır.

İnsanlık tarihinde başka göçler de mevcuttur. Bu göçlerden bazılarını hatırlayalım isterseniz:

Türklerin Orta Asya’dan göçü:

İklim ve toprak koşullari bakımından artık Orta Asya’nın tarım ve hayvancılığa elverişli olmaması, nüfusun hızla artması sonucunda mevcut geçim kaynaklarının yetersiz kalması, Türk boylari arasında ortaya çıkan siyasi anlaşmazlıklar ve bunun meydana getirdiği savaşlar, komşu devletlerin baskısı gibi nedenlerden dolayı Türkler Orta Asya’dan göç etmişlerdir ki bu, dünya tarihi açısından çok önemlidir. Böylece Orta Asya Kültür ve Medeniyeti dünyanın değişik bölgelerine taşınmış, Orta Asya’da kalan Türkler, ilk Türk Devleti olan Asya Hun Devletini kurmuşlardır.

Çeçenistan göçü:

Modern tarihin en büyük kitlesel nüfus hareketlerinden biri olan Çerkez sürgünü esnasında deniz gibi kan akıtıldı. Göçlerin temel nedeni ise, Rusya İmparatorluğu’nun emperyalist politikasıdır. Bu insanlık dışı olayın bütün sorumluluğu Rus hükümetine aittir. Kırım Savaşı, Rusya İmparatorluğu açısından Çerkezya’nın stratejik önemini somut bir biçimde ortaya koymuştu. Gemiyeye binmek için aç biilaç kıyıda yağmur çamur içinde, ölüm iniltileriyle bekleyenler, yanaşan gemilere üşüşüp bu gemilere, taşıma kapasitesinin çok üzerinde biniyorlardı. Gemiler de daha fazla para alabilmek için çok yolcu alıyor, bu yüzden fazla yol almadan batan gemilere sık sık rastlanıyordu. 1864 Mayısında, Trabzon’daki Rus konsolosunun yazdığına göre 30 bin kişi açlık ve hastalıktan kırıldı. Gemilerde hastalık alameti gösteren olursa derhal denize atılıyordu. Çerkez Soykırımı 20 Mayıs 2011 tarihinde Gürcistan parlamentosunun oybirliğiyle aldığı bir kararla Gürcistan tarafından resmen tanındı. Böylece Çerkez soykırımı, bağımsız bir devlet tarafından resmen uluslararası gündeme taşınmış oldu.

Bulgaristan Göçü:

1989 yılında Bulgaristan’daki Türkler, Türkiye’ye göç etmek zorunda kaldı. Yüzyıllarca yaşadıkları toprak-

lardan Sosyalist Bulgaristan Hükümeti tarafından ağır baskılar altında kalmaları sonucu, o dönemde Turgut Özal’ın girişimleriyle anavatan olarak kabul ettikleri Türkiye gelmişlerdir. 1989 Bulgaristan göçmenleri tüm birikimlerini geride bıraktıklarından sıfırdan başlayarak bir hayat mücadelesine atılmışlardır. Kesin ve resmi rakam bilinmemekle birlikte sayıları 600 bin civarında olduğu sanılmaktadır. Tabiki Türkiye’ye geldiklerinde de zorluklar yaşamışlardır. Meslek sahibi olanlar dahi vasıflı iş bulmak konusunda zorlanmış, bunun sonucunda vasıfsız işlerde çalışmak zorunda kalmışlardır.

Şu an Türkiye, Müslümanlar için tek güvenli limandır. Devletimiz; ecdadımızın hoşgörü ve cömertlik kültüründen dolayı göçleri kabul etmiş, mazlum insanlara kucak açmıştır. Şu an Türkiye, Müslüman alemi için tek umuttur, tek kapıdır.

Oysa dünya, İslâm’a gebedir. Batı uygarlığı, insanlığın tepesinde tam bir heyula gibi duruyor. Batılılar, 500 yılda bütün medeniyetlerin kökünü kazıdılar. Dünya tarihini durdurdular. Yeniden bütün medeniyetlere, bütün farklılıklara, bütün renklere, bütün dillere, bütün düşüncelere, kendileri olabilecekleri bir dünyayı armağan edebilecek köklü kaynaklara ve zengin imkânlarla biz sahibiz yalnızca. O yüzden insanlık bizi bekliyor. O yüzden bu yaşadıklarımızı, doğum sancıları olarak görmeli; emperyalistlerin Müslüman toplumlari, mezhepleri, etnik gruplari birbirine düşürme oyunlari püskürtmeliyiz. O yüzden eğer biz sorumluluğumuzu yerine getiremezsek, insanlığın eşiğinden geçtiği yok oluş sürecinin hesabı da Allah katında bizden sorulur...

BİZİM HAYATIMIZ, AĞACA TAKILI BİR UÇURTMA

KÜBRA KESERCİ

Ben Mahmut, 7 yaşında, Suriye’de yaşayan bir çocuğum. Annem, babam ve küçük kardeşim ile yaşıyoruz. Şam’da çok güzel bir hayatımız vardı. Zengin değildik ama çok şükür ne açtık, ne açtıkaydık. Karnımız doyuyordu. Güzel güzel giydirirdi annem beni. Babamın güzel bir işi vardı. Ben okula giderdim. Kardeşim üç yaşında idi. Güzel bir kız çocuğuydu. O benim canımdı.

Bu güzel hayatımız, 15 Mart 2011 yılında gölgelenmişti. Sabah, ben okula, babam işe gitmek için hazırlanıyorduk. Annem bize kahvaltı hazırlıyordu. Kardeşim uyuyordu. Üstümü giyinmişim. Kardeşimi öpüp evden çıkacaktım. Kardeşimin odasına yöneldim. Sessizce kapıyı açtım. Usulca yanaştım ve öptüm kardeşimi. Bir anda dışarıdan mermi sesleri gelmeye başladı. Kardeşim yatağından korkuyla sıçradı. Kollarıma atlayıp korkuyla sarıldı bana. Gözleri korkuyla bakıyordu. Ayşe ile içeri, anne babamızın yanına gittik. Onlar da ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Babam silahını aldı ve dışarı çıktı. Annem arkasından, “gitme” diye bağırdı. Annem ağlamaya başladı. Kardeşim de korkudan ağlıyordu. Babamın peşinden dışarı çıktım. Bir sürü asker, askeri araç etraftaydı. Ayşe korkudan daha şiddetli ağlıyordu. Alnını öptüm. “Merak etme seni korurum” dedim. Gözüm babama kaydı. Askerlere çatıyordu. Bir asker babama silahını doğrulttu. Kardeşimi yere bıraktım ve babama doğru koşmaya başladım. Babam korkusuz bir şekilde silaha bakıyordu. Asker silahı ateşledi. Babamın kafasından kanlar akmaya başladı. Ağlamaya başladım. Babam yere yığıldı. Benim koca çınarım, babam... Öldürmüşlerdi onu. Ama neden, benim babam çok iyidir, kimseye bir şey yapmaz ki? Mükemmeldir, çok sever bizi. Ağlayarak babama son kez sarıldım. “Baba bırakma beni. Ne olur, ne olursun gitme... Baba sen bizi hiç bırakmayacaktın...”

Askerlerden kaçmamız çok zor olmuştu. Sonunda silah sesinin olmadığı bir yere gelmiştik: “Türkiye’ye” Kilis demişlerdi buraya. Annemin akrabası varmış. Onu bulmamız uzun sürdü. Bulduk. Bizim gibi kaçan bir sürü Suriyeli vardı. Sokakta bize öğrenerek bakan gözler... Ben kötü bir çocuk değildim. Benden neden öğreniyorlardı ki? Çok geçmeden İstanbul adlı yere gitmiştik. Burada daha çok

para kazanabilirmişiz. Kalacak hiçbir yerimiz yoktu. Sokakta, bilmediğimiz bir ülkede yapayalnızdık. Ben, küçük kardeşim ve annem. Bir tek annem Türkçe biliyordu. Anneannem Türk’müş, öğretmiş anneme de. Kalacak hiçbir yerimiz yoktu. Ellerimizde yüklerimiz, az miktarda paramız vardı. İnsanların bize kendimizi zavallı hissettiren bakışları vardı. Bağırmak istiyordum. Ben zavallı değilim demek istiyordum. Babalarının ellerinden tutmuş, beni zavallıymışım gibi hissettiren çocuklara “Benim de babam vardı bir zamanlar, o da tutardı elimden” demek istiyordum. Okula gidenleri gördükçe, yanımda getirdiğim ve en sevdiğim kitaba sarılıp ağlıyordum. Bilmezdim bu duruma düşeceğimizi, mahvolacağımızı, mutluluğumuzun yok olacağını. Nerden bilebilirdim ki? Sonsuza kadar mutlu bir şekilde, Şam’daki evimizde yaşayacak gibiydik. Şimdi ise bir günde zavallı durumuna düştük. Bize mülteci diyorlarmış. Sevmiyorlarmış bizi, istemiyorlarmış. Ama biz kötü değiliz ki. Neden istemiyorlar? Kimseye zararımız dokunmaz ki.

Savaştan kaçmış olabiliriz ama insanız biz de. Üzülüyor, acıkıyoruz, üşüyoruz. Sizin babanız var. Benim babam yoksa ne olmuş. Hor görmek zorunda mısınız? Yetimim diye beni aşağılamak zorunda mısınız? Üstüm pis diye benden tiksinek zorunda mısınız? Benim sıcak suya sahip evim yoksa? Hoş, artık evimiz yok. Neden bizi istemiyorsunuz? Suriye’de doğdum diye mi? Ben seçmedim ki bu hayatı. Babamın, gözümün önünde ölmesini ben seçmedim. Suriye’de doğmayı ben seçmedim. Şunu unutuyorsunuz. Mülteci olmam, insan olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Bunları düşünürken, ağaca takılan bir uçurtma gördüm. Bu uçurtma bizim özgürlüğümüz gibiydi. Ağaca takılmıştı. Uçmuyordu ve o uçurtmadan ümit kesilmişti.

MİNİK GÖZYAŞLARI

RABİA SERRA AYDIN

Ülkesinde savaş çıkması sonucu başka ülkelere iltica eden, oraya sığınan sığınmacılara verilen addır “mülteci”. Peki bu mültecilerin iltica ettiği kaç ülke var? Bir... O ülke de bizim şu anda yaşadığımız ülke: “Türkiye”. Peki neden sadece Türkiye? Bunu çok sevdiğim bir söz layıkıyla açıklıyor: “Müslümanın Müslümandan başka dostu yoktur.” Diğer ülkelerin mültecileri istememesinin sebebi işte bu. Çünkü mülteciler onların dilinden, dininden, ırkından değil. Ne demiş Peygamber Efendimiz(s.a.v): “Siz onların(kâfirlerin) dininden olmadıkça, onlar size itibar etmez ve saygı göstermezler.” Peki sadece kafirler mi? Ben size söyleyeyim: hayır. Ülkemizdeki, dinimizi istismar etmek ve ülkeyi felakete götürmek isteyen bazı insanlar da göçmenlere saygı göstermez ve itibar etmezler. Onlara fırsat vermemek ve mültecilere ülkemizi açmak bizim elimizde.

2011 yılından bu yana Suriye’de büyük bir savaş var. Babalar çocuklarını, eşlerini, akrabalarını, kurtarabilmek uğruna kendi ülkelerinde savaşıyorlar. Peki bu çocuklara ne oluyor? Annelere, en önemlisi de daha körpecek, iki-üç yıllık minik kalplere ne oluyor?

Aylan bebeği bilirsiniz. O minicik yüreği... Onun tek suçu Suriye’de doğmaktı. Ailesinin tek suçu ona güzel bir gelecek vermek istemesiydi. Peki sonra ne oldu? “Kıyıya vurdu”. Böyle derler değil mi? Balinalar, yunuslar, fok balıkları kıyıya vurduğu zaman tüm dünya

ayaklanır. Herkes tişört bastırır, eşyaların üzerine resimler bastırılır, aylarca sürer onların davası. Hatta o olayın yıldönümünde, her yıl tekrar yaşatılır. Ya Aylan bebek? Onun kendisi gibi minicik gözyaşları, uçsuz bucaksız denize karışırken, bedeni kıyıya vururken kim önemsediydi onu: “Sadece Müslümanlar.” Peki o, denizle boğuşurken neredeydi o “Düşünceli, sevgi dolu Müslümanlar!” Bir balık kadar bile değer verilmedi o küçük bedene. Neden, çünkü o Müslümandı. Müslümanlar olarak işte tam da bu yüzden birleşmeliyiz. Çünkü bizim bizden başka dostumuz yok.

Ya geriye kalanlar... Tek kişilik çadırlarda on kişi yaşamaya mahkûm bırakılmış aileler. Onların ne yaşadığını, ne durumda olduğunu hiçbirimiz tam manasıyla anlayamayız. Evinizin bahçesinde bir çadırda yaşadığınızı düşünün. Hadi temiz sularınız ve kıyafetleriniz de olsun. En fazla kaç gün dayanabilirsiniz ki? Her şeyi geçtim en azından bir tuvalet istersiniz. Duşunuzu kolayca yapabileceğiniz, ihtiyaçlarınızı kolayca giderebileceğiniz bir yer. Ya Avrupa’ya gidip kolayca yaşamak isteyen mülteciler? Birkaç ay önce mülteciler polis engelini aşip koşarlarken ayaklarına acımasızca vuran canı, merhametsiz kameraman; Avrupa’nın mültecilere baktığı gözün somut şekliydi adeta. (İstisnalar kaideyi bozamaz.) Evet bir ceza aldı. Fakat bu yeterli değildi. Hem de hiç.

İMTİHAN VAR

MAHMUT ŞEN

Köprü altını mesken tuttular,
Senden yardım umdular,
Beş kuruşu esirgedin,
Dile gelecek elin, dilin.

Ëziyet ettin kardeşine,
Suriyeli göçmen, diye.
Din kardeşin senin o, vicdansız!
Pas tutmuş senin kalbin bile.

Hayatım zor dersin,
Bodrum katlara baktın mı?
O mağdur din kardeşine,
Yardım eli uzattın mı?

Bu nasıl zihniyet?
Kardeşine ediyor hakaret
Demiyor ki imtihan var
Onu da biz de görüyor yâr
Sende yok mu hiç ar?

YETTİ ARTIK

M. FARUK KARAGÖZ

Kurşunları susturun beyler,
Binlercemizi sürgün ettiniz,
Kardeşliğimizi böldünüz
Aramıza, cetvelle sınırlar çizdiniz
Suriyeli çocuğu, Ahiskalı anayı ağlattınız
Camilerimizi çiğnediniz,
Merhamet yoktu sizde, biliyorum
Gözlerimizdeki yaşları kuruttunuz, yetmedi mi?
Ölüm vagonlarımızda heba ettiniz nicemizi
Siz, insan değilsiniz bayım
Ne beklenir ki sizden bundan gayrı
Vatanımızdan ettiniz bizî yetmedi mi?
Milyonlarca evladı analarından ayırdınız
Ayırdınız aileleri, sıladan kopardınız
Binlerce cana kıydınız, yetmedi mi?
Kapıları kırdınız, kardeşi kardeşe kırdırdınız
Yetmedi mi yaptığımız zulüm?
Utanmadan, arsızca, yüzsüzce, sırtarak,
Aylan bebeklere gözyaşı döktünüz
Timsah gözyaşlarıydı, biliyorum
Siz, ağlayamazsınız bayım
Kara vicdanlılarda gözyaşı olmaz
Cehennem ehli ağlayamaz bayım
Nice insanların gözleri, yürekleri, yollarda kaldı
Siz o yolları, ömürleri yıktınız,
Nice bağrılar, kara taş bağladı
Kundaktaki bebeyi anadan ayırdınız
Vatandan sürgün için kalkan el niye
Yetmedi mi zulmünüz, yetmedi mi?
Toplu mezar yaptığımız trenlerimizde,
Yetmedi mi canına kıydıklarınız yetmedi mi?
Sizin zulmünüz artık canımıza tak etti bayım
Sürgününüz, zulmünüz, topunuz, tankınız, tüfegünüz olsa da
Siz, yüreksizsiniz bayım
Adam değil, katilsiniz
Müslümanlara olan kininiz artık yetti
Bu ümmet durmaz artık harekete geçti
Yaşları silme, yaraları kapatma, acıları dindirme zamanı geldi
Akan gözyaşının, akan kanın hesabının sorulma vakti geldi
Artık zaman;
Döktüğünüz kanda, akıttığımız gözyaşında
Boğulma vakti bayım

VATANSIZ, KİMSESİZ OLMAK...

MUHAMMED ALİ GÜLYOL

Sofradan kalkıp, “otur oturduğun yerde” lafını, hiç takmadan kapıya doğru ilerledim sert bir şekilde, kapıyı açıp kendimi dışarı attım ve aynı sertlikte kapıyı kapattım. Babam peşimden gelir diye, belki de öfkemden dolayı ayakbılarımı tam giymedim merdivenleri inip kendimi sokağa atmayı başardım. Nereye gideceğimi bilmiyordum, derin düşüncelere dalmış bir şekilde yürüyordum. Evden epeyce uzaklaşıp parka gelmiştim.

Gündüzleri çocuk gülüşmelerinin olduğu bu parkta şimdi sadece yetişkinler vardı. Parkta bir banka oturmayı düşündüm, belki bu sessizlik ihtiyacım olan şeydi. Parka girdim orada oturabileceğim boş bir bank bulamadım hepsi doluydu, insanlar banklarda yatıyorlardı ama ilerideki bir bankta birisi oturuyordu onun yanında kadar yürüdüm ve yanına gelince “oturabilir miyim” diye sordum. Bozuk Türkçesi ile “evet” dedi. Yavaşça oturdum beş dakika, on dakika, on beş dakika ne bir ses ne bir hareket, ne benden ne ondan. Akıldan acaba burada mı yatıyor, acaba yatmak için benim kalkmamı mı bekliyor diye düşünürken sessizliği bozup akıldan geçenleri kelimelere döktüm ve “geceleyin burada mı kalıyorsunuz?” diye sordum. Yavaşça kafasını kaldırdı bana doğru bakarak “hayır” dedi. Kardeşim dün gece eve gelmedi dedi. Konuşmasından Türk olmadığı belli oluyordu ve devam etti. “O, annemle babamdan bana kalan son hatıraydı” dedi. “Allah rahmet eylesin” dedim. İçini dökmek istercesine konuşmaya devam etti. Ben Suriyeliyim, bir sene önce geldik kardeşimle buraya. Annemle babamı Esad’ın askerleri öldürdü. Kardeşimle ben yapayalnız kaldık. Kalıp öç almak istedim ama korktum kardeşimi de benden almalarından. Kardeşim ne kadar gelmek istemese de onun da aklını çeldim ve Türkiye’ye geldik. İstanbul’u daha önceden de biliyorduk, o yüzden İstanbul’a geldik. İş aradık, Türkçe bilmiyorum diye kimse iş vermedi. Epey bir süre kardeşimle bu parkta yattık kalktık. Bazen sabahları iş aramaya gitmiyordum ama burada da kalmıyordum. Sebebi ise insanların bakışları, bizi gördüklerindeki yüz ekşitmeleri dayanılmaz bir durum. Tabii sen anlamazsın. Ne de olsa sen de onlardan biri değil misin, dedi. Hiç ses çıkar-

“ Bir an kendimi düşündüm. Ufacık bir sorunla ailemi üzmeyi, alışkanlık haline getirmiştimm. Onların ise üzecek bir aileleri bile yoktu. ”

madım, kafamı önüme eğdim, devam etti: “Sonunda bir iş buldum, yaptığım işin yarı ücretini alsam da hiç yoktan iyiydi. En azından gece geç yatmıyorduk, kötü de olsa kapıları, camları olan bir evde kalıyorduk. Kardeşim evde kalıyor, hiç dışarı çıkmıyordu. Ama bugün evde yoktu. Bekledim, gelmedi. Ben de buraya, eski kaldığımız parka geldim, bulurum diye, ama yok, hiçbir yerde yok” dedi ve derin bir of çekti. O kadar derin bir of çekti ki hayattan bezdiğini, yaşama sevincinin kalmadığını hissettim.

Bir an kendimi düşündüm. Ufacık bir sorunla ailemi üzmeyi, alışkanlık haline getirmiştimm. Onların ise üzecek bir aileleri bile yoktu. Ben, neyin acısını çekiyordum ki, neye kafamı takıyordum. Rahat yatağıma mı yoksa anne / babamın bana göstermiş oldukları şefkate mi, düzenli olarak aldığım harçlıklara mı, hantisine... Yerimde kalkıp: “Allah yardımcın olsun, kardeşini inşallah bulursun” dedim. Belki başka şeyler de demek isterdim ama dilim varmadı. Eve geri dönerken, bu sefer kendimi değil, onları düşünüyordum. Zorunlu göçe maruz kalanları, onları bu göçe maruz bırakı...

BU NASIL BAŞKAN?

ÖMER FARUK AĞILLI

Suriye meselesi sadece Suriye’nin sorunu değildir. Suriye meselesi biz Müslümanların da meselesidir. Müslüman, Müslüman’ın destekçisi olmalıdır. Şu anda ülkemizde bulunan üç milyona yakın Suriyeliye nasıl destek veriyoruz. Onları zor şartlarda çalıştırıp onlara, hak ettikleri paradan az ücret vererek mi; kömürlükten çevirdiğimiz tek göz barakaları onlara 600 liraya kiraya vererek mi?

Onlar, yani Suriyeli mülteciler savaştan kaçtılar, vatanlarını bırakıp geldiler, biz de onlara köstek olup bir darbe de biz vurmamalıyız. Bizler, biraz onları anlamaya çalışalım, kendimizi onların yerine koyalım ve onlara gereken ilgiyi gösterelim. Sizlere fazladan bir şeyler yapın demiyorum, sadece onların da hakkını verin, onlara da birinci sınıf insan muamelesi yapın. Akşam haberlerini açtığımda içim parçalanıyor. Ülkemize sığınmayı bekleyen, sınır kapılarında bekleyen insanları görüp de üzülmemek mümkün mü? Suriye’de insanlar açlıktan ölüyor, bombalar üst üste düşüyor, insanlar sağ kalsa bile ilaç yokluğundan ölüyor. Peki, bu zulmü yapanlar kim? Bu zulmü onlara yapan isim kendi devlet başkanları, evet evet

kendi devlet başkanları. Bu nasıl bir başkan ki? Kendi halkına zulmediyor, kendi halkına zulmetmek için Müslüman olmayan ülkeden yardım istiyor. İnşallah Suriye’nin kurtulacağı gün de gelecek.

Şimdi bana göre Suriye’nin kurtuluşu yine Suriye halkına bağlıdır. Suriyeli mültecilerin başımın üstünde yerleri var ama bence eli silah tutan Suriyeliler ülkelerinde savaştan kaçmak yerine savaşmalı, ülkelerinin özgürlüğü için. Tıpkı bizim dedelerimizin, özgürlüğümüz için Çanakkale savaşında yaptıkları gibi. Suriyeliler de bunu yapmaya çalışmalıdır. Kaçmak bence bir çözüm olamaz. Bence eli silah tutanların, ülkelerinde kalıp savaşmaları lazım.

Ama ben bu konuda böyle düşünsem de Suriyeli mültecilere bu gözle bakmayalım. Hiçbirimiz onların yerinde olmayı istemez. Allah kimseyi vatansız bırakmasın. Üzerinize bombaların yağdığı, cephelerin net olmadığı bir ortamda kiminle, neye karşı savaşacaksınız, o da var. Son olarak şunu söylüyorum. Biz Suriyeli mültecilere karşı insanlık görevimizi yerine getirelim. Bu vazife, insan olmamızın gereğidir.

BİR DÜNYA HAYAL EDİYORUM

BİLGENUR ORAL

Dünya insanlığı bir aile, bizler ise bu büyük ailenin farklı dalları ve geleceğe yükselen kollarıyız.

Hepimiz Adem'in çocuklarıyız. Hz. Ali'nin ifadesiyle insanlar ya dinde kardeşimiz veya yaratılıştaki eşimiz. Dillerimiz, dinlerimiz, renklerimiz farklı olsa da her birimiz dünya insanlık ailesinin bir ferdiyiz.

Dünya insanların birbirleriyle kardeş olmasını; savaşların, kanın ve gözyaşının durmasını hayal ediyorum. Dünya var olduğundan bu zamana kadar belki de insanlık bu kadar kendine zulmetmemiş, bu kadar köleşmemişti. Günümüz insanlığı gelişen ve sürekli değişen teknolojinin bu kadar esiri olmamıştı.

Bir tarafta sürekli gelişen teknoloji, akıllı telefonlar, akıllı evler, akıllı otomobiller, uçaklar, gemiler; diğer tarafta dünyayı ve insanlığı yok edecek silahlar... Bütün bunlar, insanlığı mutlu edeceği yerde adeta insanı esir alarak; ruhsuz, gönülsüz ve mutsuz kılmıştır. Diğer taraftan çevrelerinde acımasızca yaşanan savaşlarda kendi varlığını yok etmek için insanlar birbirleriyle, var güçleriyle savaşıyorlar. İnsanlık tarihi hiçbir dönemde kendini bu kadar yalnız ve garip hissetmemişti.

Bir dünya hayal ediyorum. İnsanların mutlu ve güler yüzlü olduğu, zenginlerin fakiri koruduğu, güçlünün zavıfı ezmediği, imkânların ve nimetlerin kardeşçe bölüşüldüğü bir dünya.

Bir dünya hayal ediyorum. Denizlerde çocukların boğulmadığı, çocuk gülcüklerinin etrafa mutluluklar saçtığı bir dünya. Çevrede rengârenk çiçeklerin açtığı, etrafta

“ Bir dünya hayal ediyorum. Denizlerde çocukların boğulmadığı, çocuk gülcüklerinin etrafa mutluluklar saçtığı bir dünya. ”

su sesinin, cıvı cıvı kuş seslerinin duyulduğu bir dünya özlüyorum.

Apartman katlarında, beton duvarlar arasına sıkıştırılmış, sadece balkondan karşı apartmana bakan betonlaşmış bir dünyaya, adeta modern hapisaneleri andıran, insanlığımızı ve mutluluğumuzu yok eden hayata hayır diyorum.

Ben doğmadan önce benim adıma birilerinin kurguladığı ve bize hayat diye dayattıkları adeta iradimize iptek koyan hayata hayır diyorum.

Bana, kendi irademle tasarladığım, Cenab-ı Hakkın bizlere sunduğu doğal hayatı özlüyorum.

Sıralarımızda eğitim diye çocukluğumuzu çalan, zihnimizi iğdiş eden, modern depolara benzeyen okullar istemiyorum. Her şeyin çocukluk fitratına göre tasarladığı, öğrencilerin kaçarak değil, koşarak geldiği bir eğitim yuvasını özlüyorum. Oyuncaklarını çarşıdan pazardan alan değil, oyuncaklarını kendisi yapan, her şeyi ile bize ait olan bir çocuk dünyası hayal ediyorum.

BİR DÜNYA GEMİSİ

FATMA ŞAHİN

Gemi deyince herkesin aklına su üstünde yüzen, insan ve yük taşımaya yarayan bir araç gelir. Peki Mavi Marmara Gemisi? Ona sadece gemi dersek; umutlarımıza, heyecanlarımıza, şehirlerimize saygısızlık olmaz mı? Mavi Marmara, gemi dışında ayrı bir dünya. Her devletten, ırktan, dinden insanın iyilik için atan kalpleriyle, çocukların bir gülümsemesini zihinlerinde canlandırıp heyecanlanan o Akdeniz'den büyük yürekleriyle harmanlanmışların dünyası. Olacaklardan habersiz Akdeniz'in sularında usul usul giden bir avuç insanlık yüklenmiş bir dünya...

Bu dünya ne iyi insanlar taşıdı özgürlük için. Ne cesur insanlar tanıdı hak bildikleri dava için. Furkan Doğan, İbrahim Bilgen, Necdet Yıldırım ve daha nice...

Her gün bir önceki günden daha heyecanlı ve daha mutlu insanları taşımaktan gurur duydu gemi. Kendini şanslı hissetti. Birden öylesine bir organizasyonda, böylesine iyi insanları Gazze'ye ulaştırmakla görevlendirildiği için kendisini farklı hissetti çünkü o, yük yerine kocaman yürekler taşıyordu. Bu farklılığı daha limandayken anlamıştı Akdeniz ve üzerindeki geminin başı dik bir şekilde gidişini izledi hayranlıkla...

Günler geçiyor ancak ne insanların mutluluklarından bir şey eksiliyor ne de gemi yoruluyordu. Ancak bir akşam, kahkaha sesleri yerine endişeli sesler duy-

“ Bu dünya ne iyi insanlar taşıdı özgürlük için. Ne cesur insanlar tanıdı hak bildikleri dava için. Furkan Doğan, İbrahim Bilgen, Necdet Yıldırım ve daha nice... ”

maya başladı. Alışık değildi bu telaşa, hareketliliğe. Birkaç saat sonra kendisinden emin ve onlarca kişinin kanını taşıyan ayaklar hissetti üzerinde. Koktu, elleri olmasını diledi o an. Elleriyle Akdeniz'in derinliklerine bırakmak istedi o kan bulaşmış ayakları, söküp atmak istedi yosun tutmuş kalpleri. Ama sadece istedi...

Saatler ilerledikçe üstündeki hareketlilik de artıyordu. Birkaç saat sonra üzerindeki hareketlilik biraz sakinleşti. Ve bir süre sonra ise dindi. Ama ne oldu biliyor musunuz, her şeyde olduğu gibi bu dünyayı da kirlittiler. Ama kanla değil, orada attıkları her adımla. Silahla değil, orada soludukları her nefesle, baskıyla değil, binlerce insanın umudunu yok ederek...

BİR YETİMİ EN İYİ, BAŞKA BİR YETİM ANLAR

GÖKÇE KAYA

Ayakta durmalı bir yetim
Tıpkı bir Elif gibi
Ellerinden tutulmasa da,
Tek başına kalkmalı ayağa.
Dünyada bir başına kalsa da
Yine silmeli karanlıkları.
Güçlü olmalı bir yetim
Dünya onu yok saysa da . . .
Onarmalı kendini incindiği yerden!
Destek olmalı bir yetim, diğerine.

Babası gibi, bir yetimin
Enkaz altında kaldı tüm sevinçleri
Anıları bombalandı,
Tıpkı evleri gibi
Uzaktan gelen acı sesleri
Ya da yetimliğün dinmeyen sevgisizlikleri
Açar ellerini göğe,
Allah'tan bekler tüm iyiliği

Sevgisiz dünyanın, itilmiş yetimleri . . .
Yokluğu bölüşerek büyümeli
Gururlu küçük adam olarak kalırlar
Okşamaşsa saçlarını şefkat avuçları
Sorumluluk onları çabucak yakalar,
Aydınlıklardan bakınca;
Karanlıklarını göremezsiniz onların,

Tek varlıkları: babalarının yokluğu.
Gururlu bakışlarının altındaki savaş olgusu

Bir yetimi;
En iyi, bir yetim onlar
Destek olmalı bir yetim, diğerine
Karanlık dünya sırtını dönse de

Oynayamaz sokaklarda
Uyuyamaz yataklarda
Ancak yıkıntılarda
Büyük dünyalar var ederler
Ellerinden tutulursa
Belki bir liman kaptanı,
Belki bir hastanın doktoru
Savaşın var ettiği bir yetim,
Dünyanın bihaber olduğu küçük bir dünya;
Neler verebilir dünyaya . . .
Ah bilebilseyiz,
Ellerinden tutulursa
Küçük yıkıntılarda
Büyük savaşlarda . . .
Bütün yetimlerin,
Yoksulların, çaresizlerin
Ellerinden tutulsa
Dünya cennet olsa

MAZLUMLAR İÇİN CANINI FEDA EDEN BİR EHL-İ VİCDAN: “RACHEL CORRIE”

İclal İSLAMOĞLU

Çocukluğunu içinde yaşadığı “Amerikan Rüyası”nın aksine, insanlara yardım etmeyi seçmiş bir kahraman. 10 yaşındayken dünyadaki açlığın son bulması için kafa yormuş bir çocuk. Filistinli bir ailenin evini kurtarmak için canlı kalkan olup, vahşilerin buldozeriyle ezilerek vahşice öldürülmüş bir kahraman.

Rachel daha 10 yaşındaydı, dünyadaki açlıktan ölen çocukları, insanları dert edindiğinde. Yaşı küçüktü ama her fırsatta hastanelere, huzur evlerine gidip mağdurlara yardım etmişti. 3 yıl boyunca düzenli olarak her hafta akıl hastalarını ziyarete gitmişti. Ailesinin maddi durumu fena değildi. Sanatçı ya da yazar olmak istiyordu, olabilirdi de. Gerçekten mutlu da olabilirdi. Tabi dünyanın zulmüne göz yumabilseydi.

Rachel ISM'ye üye (Uluslararası Dayanışma Örgütü) gönüllü bir barış aktivistiydi. 22 Ocak 2003 tarihinde İsrail'e uçtu. İki gün ISM'nin Batı Şeria'daki merkezinde eğitim gördü. Rachel ve hemşehrisi William Hewrit, Erea kontrol noktasına gittiler ve Gazze şeridine geçtiler. Rachel, Refah'ta İSK (İsrail Savunma Kuvvetleri) tarafından kullanılan zırhlı buldozerlerin, ev yıkımlarını engellemek için canlı kalkan oluşturan 8 kişilik grubun üyesiydi.

Rachel birçok zulme tanık olmuştu. İsrail askerleri Gazzeli-lerin evlerini yıkıyorlar, binlerce insanın geçim kaynağı olan seraları yakıyorlar, birçok insanı tutukluyorlardı. İnsanlar işlerine gidemesinler, gidenler dönemesinler diye ve öğrencilerin üniversiteye gidememeleri için yolları kazıyorlardı. Rachel ve grubu İsrail askerlerini caydırmak için ellerinden gelen her şeyi yapmaya kararlıydı.

Rachel şahit olduğu bu yıkımı ve zulmü annesine yazdığı bir mektupta şöyle ifade etmişti: “Dünyada böyle bir zulmün kıyamet koparmadan gerçekleşebileceğine inanamıyorum. Canımı yakıyor, geçmişte yaktığı gibi, dünyanın böyle korkunç bir hale gelmesine göz yumuşumuza tanıklık etmek.” Rachel görmezden gelmedi aslında. Gazzeli her ailenin evini kurtarmak için direndiğinde, vazgeçmediğinde sesini, tüm dünyaya duyurmuştu.

O gün de bu günlerden biriydi. 16 Mart 2003, Filistinli Eczacı Samir Nasrallah'ın evini yıkmaya gelmişti bu kez İsrail buldozerleri. Üç saat boyunca, vicdandan yoksun İsrail askerinin karşısında yine direniyordu Rachel. Canlı kalkan olmuştu Rachel Corrie. İsraili buldozer operatörü, dünyanın gözü önünde, on tonluk çelik makinasını Rachel'in üzerine sürdü. Hırsını alamadı, bir kez de geri geri ezdi cansız bedeni. Amerikalı bir vicdan sahibinin kanı, Filistin toprağına karıştı. Rachel'in cansız, kanlar içerisindeki bedenini geride bırakarak yıkmaya, yok etmeye devam etti canavar ruhlı adam. İnsanlıktan nasibi yoktu çünkü.

Yahudi asıllı Amerikalı Rachel, daha 23 yaşında can verdi. “Zulüm bizdense ben sizden değilim” sözlerini söylemişti Rachel. O, tüm dünyaya zulüm karşısında nasıl dik durulacağını gösterdi. Tüm dünyaya örnek oldu. 23 yıl boyunca tek bir amacı vardı, her çocuğun mutlu olabilmesi ve her insanın rahat, huzur içinde yaşabilmesi.

10 yaşında küçük bir çocukken, ilkokul mezuniyet töreninde şu konuşmayı yapıyordu: “Benim adım Rachel Corrie. Buradayım çünkü umursuyorum. Buradayım çünkü dünyanın dört bir yanında çocuklar acı çekiyor ve her gün 40 bin kişi açlık nedeniyle hayatını kaybediyor. Yoksulların hemen yanımızda olduğunun farkına varmalıyız. Bu ölümlerin önlenemez olduğunu anlamalıyız. Üçüncü dünya ülkelerindeki insanların da bizim gibi düşündüğünü, güldüğünü ve ağladığını anlamalıyız. Benim hayalim, 2000 yılında dünyadaki açlığı sona erdirmek. Benim hayalim, her gün 40 bin kişinin hayatını kaybetmesini engellemek. Geleceğe bakar ve orada parlayan ışığı görürsek benim hayalim gerçek olacak. Açlığı görmezden gelirsek, bu ışık sönecek. Hepimiz birlikte çalışırsak bu umut ışığı büyüyecek.

Yetim Gülerse Dünya Güler

Dünya Yetimler Günü'nde çocukların yüzü sizinle gülüyor.

SAHİ, SENİN KAÇ YETİMİN VAR?

NURHAN KIZILKAYA

Bir ülke düşün, bayrağı olan ama bayrağı yokmuş gibi yaşayan. Bir millet düşün Müslümanların simgesi olan. Bir harita düşün; sınırları kanla çizilen. Bir çocuk düşünün; elinde sapanıyla tank paletlerine taş atan.

Bir dede düşün; bastonuyla ülkesini savunmaya çalışan. Bir bebek düşün; günlerce bina enkazında kaldığı halde kurtulan. Bir genç düşün; bu dünyada cehennemi yaşayan. Bir sokak düşün; yollarında çocuk olmayan.

Bir mezarlık düşün; cesetlerin üst üste bindiği, sahipsiz bir mezarlık... Bir gökyüzü düşün; siyahın bütün tonlarını barındıran.

Bir baba düşün; küçük kızının kefenini taşıyan. Bir anne düşün; oğlunun delik deşik vücuduna göz yaşları akıtan.

Bir ev düşün; duvarları mermi iziyle kaplı.

Düşün ki; gözün açılsın, kalbin yumu-

şasın, merhametin artsın, fikrin yıkan-sın, uyan o derin uykudan.

Düşün ki; onları nasıl kurtarabilirsin, onlara nasıl yardım edebilirsin?

Sen; cüzdanı kredi kartıyla dolu, Müslüman sıfatıyla yaşayan kardeşim. Her adımında para saçılıyor etrafa.

Bolluk yüzünden nefes alamıyorsun. Allah sana demedi mi paylaş?

Peygamberiyle anlatmadı mı nasıl paylaşacağını? Ataların da mı söylemedi sana?

Onlar kolsuz, bacaksız, annesiz, baba-sız, evsiz, barksız, aç, susuz böyle şükrederken; nedir senin bu isyanın?

Onlar orada vatanlarını korumaya çalışırken; yardım dualarını esirgemenin sebebi ne?

Vücudunda mermi iziyle hala pes etmezken onlar, sen ceviz kabuğunu

doldurmayacak sebeplerle depresyona girer, isyan edersin. Sen, “kardeşim” diyorsun ya onlara, hani sözde “kardeşim” diye bahsettiğin... Bilmez misin ki onlara reva görülen bu zulmün sebebi, Müslüman olmalarıdır. Onların suçlu Müslüman olmak...

Bir an olsun kendini onların yerine koydun mu? Koymadın! Yol yakinken gel vazgeç şu halinden, otur onlara dua et, et ki bir nebze de olsa borcunu ödeyesin. Gözünü aç, aç ki haklarını öde. Elimden bir şey gelmiyor diye düşünme. Senin onlara en büyük yardımın duandır.

Bunu asla unutma!

İsraf ettiğin paraların onda biriyle İHH'dan on yetime bakabilirsin, biliyorsun değil mi?

Sahi, senin kaç yetimin var?

AŞKINI TAŞA DÖŞEYEN ADAM

MELİKE ÖNVER

Çoğumuzun hayatına yön veren bir insan var. Onun gibi olmak, onun yaptığı gibi büyük işler başarmak istediğimiz bir insan. Benim de büyük bir adamım var tarihe adını altın harflerle yazdıran. Yaptığı işlerle çok konuşulan bir adam, kim mi? O, Kayseri'nin bir köyünde doğan İstanbul'a devşirilerek getirilen devşirme Sinan. Mimarların başı benim büyük adamım, Mimar Sinan. O, Osmanlı imparatorluğunun gücünü simgeleyen başyapıtların sahibi. Yapmaya başladığı her işi en güzel ve en iyi şekilde yapan, herkesin; “olmaz, yapamazsın” dediği işlerde, sorunları farklı yollarla çözmeye çalışan, doğadan tefekkür ile gözlemlediklerini şaheserlerine geçiren, mimarlık alanında keşifler yapan, pes etmektense karşılaştığı sorunların üzerine giden, sabırla ve azmiyle akıllarda iz bırakan Osmanlı'nın gelmiş geçmiş en büyük mimarı.

O benim büyük adamım çünkü ben de onun gibi büyük bir mimar olup herkesin takdirini kazanmak, doğru bildiğimin peşinden gitmek, en büyük sorunlarda bile tüm kararlılığımıyla dimdik ayakta durabilmek istiyorum. Onun, ustalık eserim dediği Selimiye Camii gibi ses getiren, Türk kültürüne katkı sağlayan başyapıtlar yapan, büyük bir mimar olmak istiyorum. Ben Mimar Sinan'ı derin bir aşkla bağlı olduğu Mihrimah Sultan'a kavuşamaması ve ona olan aşkını bütün güzelliği ile sanatına yansıtmasıyla tanıyorum. Ben onu sanatına sakladığı duygularıyla, işlediği ince mesajlarla, ay ve güneşin sultanına duyduğu aşkla tanıyorum.

Mimarlığı düz bir duvar yapmaktan daha büyük görmesiyle, çizdiği, hesapladığı tüm eserlerinde Allah'ı hatırlatmasıyla tanıyorum. İşte bu yüzden benim büyük adamım devşirme Sinan, yani Mimar Sinan'dır. Ben Mimar Sinan'ın ismini ilk duyduğumda ortaokuldaydım. Benim için adının bir okula verilmiş olması dışında hiçbir önemi yoktu. Sadece hayallerimde yatan üniversitenin adını taşıyordu. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bildiğim tek şey mimar olmasıydı. Okuldan bana bir ödev verildi. Mimar Sinan'ı araştırmamız isteniyordu. Bu, birçok

kişi için sıkkın ve önemsiz bir ödevdi. İlk başta benim için de öyleydi. Bana neydi ki ölmüş bir adamdan. Ama bilmiyordum ki ölmüş bir adam diye bahsettiğim o kişinin, ileride benim idolum olacağını. O gün ödevimi bitirememiştim. Çünkü onun hakkında yazılanları, yaptığı işleri tekrar tekrar okumak istemiştım. Selimiye caminin içinde yatan o güzellikleri; aşkını sanatına yansıtmasını, devşirme olarak getirildiği İstanbul'da baş mimarlığa kadar yükselmesini, yaptığı işlerin büyüklüğünü tekrar tekrar okudum. Böylece hayatıma yön verecek kişiliği buldum.

Evet ülkemizin; onun yaptıklarını ileriye götürebilecek, onun yanında yerini alarak yüzyıllarca konuşulacak, Türk İslam sanatıyla yeni eserlere damgasını vuracak, bu işin son bulmadığını dünyaya haykıracak genç mimarlara ihtiyacı var. O mimar neden ben olmayayım...

“Bir Şehide Şahitliğim” MAVİ KIRMIZI

RABİA UĞURELLİ

Yazar: Ramazan KAYAN

Yayınevi: Çıra Yayınları / Aralık 2015

Sayfa Sayısı: 180

Ramazan Kayan hocamız bu kitabında bizlere, ümet için yola çıkmış Mavi Marmara Gemisi'nde şahit olduğu olaylardan bahsetmektedir. Kitapta yazar, bir şehide şahitliğini anlatmaktadır. Allah rızası için, mazlumlar için yola düşmüş şehit gencin hikâyesidir bu. Ramazan Kayan Hocamız; Furkan'ın mesaj ve misyonunu yeni nesillere aktarmayı, Furkan'ın farklılığını satırlara dökmeyi ve bunu gençliğe armağan etmeyi boynunun borcu olarak görmüş. Bizler için, genç nesil için bu kitabı kaleme almış. Yazarımız; okul okul gezip Furkan Doğan'ın şehadetini anlatmaktadır. Aşağıdaki cümlelerde de Ramazan Kayan'ın ağzından Furkan Doğan'ı dinleyeceksiniz. Geçenlerde bizim okulumuza da geldi ve yaşananları bizzat onun ağzından duyma fırsatı bulduk. Bir şehidi yakından tanımamızı sağladı. Furkan; Mavi Marmara Gemisi'nin en genç gönüllüsüydü. O ince ruhlı ve duyarlılık sahibi bir gençti. Furkan Filistin'de, Gazze'de yaşanan gelişmeleri yakından takip ediyor oradaki çocukların durumuna çok üzülüyordu. Bu hassasiyeti nedeniyle bizzat onların yanında olmak, onlara kendi elleriyle yardım götürmek, ablukanın kalkmasına katkıda bulunmak istiyordu ve bunun için yola düşmüştü. Bir diğer isteği ise şehitlik mertebesine ulaşmaktı.

Gelelim Furkan Doğan ile Ramazan Kayan hocamızın tanışma anına: Mavi Marmara filosuna Kayseri'den bir grup gelmiş. Bir adam: “Hocam bu delikanlı Furkan Doğan, Kayseri'den lise son sınıf öğrencisi, sizin kitaplarınızı okumuş, sizinle tanışmayı arzuluyor. Sizinle tanıştırmaya getirdim” der. Ramazan Hoca o anki duygularını şöyle dile getirir: “Karşımda duran henüz 19'unda tığ gibi bir delikanlı. Gazze sevdalısı bu genç, mahcup bir eda ile bana yaklaştı. Furkan'ı kucakladım, bağrıma bastım. Hani

derler ya içim kaynamış, kanım ısınmıştı. O sıra takdir duygularıyla yüzüne baktım. İlgimi çekmişti. Güven veren bir siması vardı. Fakat ben yüzüne baktıkça, o başını önüne eğiyor benimle göz göze gelmek istemiyor gibi bir hali vardı. Önce anlam veremedim. Simasına biraz daha dikkat edince hayâ, iffet ve edebinden başını kaldırıp da benimle göz göze gelmediğini fark ettim. Edep timsali bir abide gibiydi. Ya Rabbi gençlikten ümidimizi kesmeye yüz tuttuğumuz bir zamanda demek ki böyle iffet ve ismet harikası olan gençlerimiz de varmış, dedim. Kalbinin nuru simasına yansımıştı adeta. Herhalde Rabbim yeni nesilden umudumuzu kesmeyelim diye Furkan'ı karşımıza çıkarmıştı. Tekrar yüzüne baktığımda, o masum sima bana şu ayeti hatırlattı: “Onların nişanları alınlarındaki secde izindedir” (Fetih/129). Secde ile süslü bir sima. Masum bir yüz. O sıra selim bir yürekle karşı karşıya olduğumu fark ettim” der.

Dünyanın dört bir yanından Müslümanlar hatta Müslüman olmayanlar bile o geminin içindeydi. Ateist bile vardı içinde. Dinleri, dilleri, ırkları tek başına olmasa da hepsinin ortak bir derdi vardı. Amaçları; oradaki mazlumların acısını bir nebze olsun hafifletmekti. İnsanlar; hüznün, heyecan, huzur sarmalında dudaklarda dualar, âminler, Yasinler, Fetihler, Fatihalar... Hepsi, Gazze'nin kapısı bize açılın diye “Ya Fettah” diyorlardı. “Ey kapıları açan, hayırlı kapılar aç bize!” Yakarışlar; gemide yürekleri harekete geçirmişti. Hazırlıklar tamamlanmış, iman gücü ile dolu kalpler yola çıkmıştı. Gemidekiler sabah namazını cemaatle kılar, Kur'an okur ve Müslümanlar için dua ederlerdi. İsrail, Müslümanların ibadet

anında saldırıya geçmeyi planlamış ve cemaat ilk rekâtını kılmış, ikinci rekâta kalkmışken saldırı başlamış. Sis bombaları, ses bombaları, gaz bombaları atılmaya başlanmış. Ancak rüzgârın etkisiyle hiçbir gaz bombası oradakileri zehirlememiş. Allah inananlarla beraber olduğunu orada göstermiş. Gemide o sıra fırsat bulan Furkan kamerasını almış, İsrail'in o zulmünü dünya kamuoyuna aktarmak için güverteye çıkmış ve saldırı anını kaydediyor. Derken tepeden bir helikopterden İsrail askerleri tarafından beynine bir kurşun isabet etmiş ve peş peşe atılan 4 adet kurşunla Furkan oracıkta şehit edilmişti. Beni en çok etkileyen de Furkan'ın normal yaşamı oldu. Yarın ölecekmiş gibi ahiret hayatı için yaşıyordu. Şimdi sizlere Furkan'ın yaşayışı hakkında bahsetmek istiyorum. Furkan her zaman iyi niyetli, fedakâr, cömert ve Allah'a olan kulluğunun bilincinde yaşamış, ibadetlerini aksatmadan, samimiyetle ve gösterişten uzak yapmış. Örneğin her sabah uykunun en tatlı geldiği o anda kalkıp camiye gidip cemaatle namaz kılarmış. Babasının vermiş olduğu harçlıklarla mahallesindeki iki yetimi doyurur,

onlarla ilgilenirmiş. Binasına gelen sütçü amcanın sütlerini dağıtır ona yardım edermiş. Bir o kadar da iffetliymiş. Okulunda ona kötü tekliflerle gelen bir kızı reddetmiş ve bu olay yüzünden okulunu bile değiştirmiş. Bu zamanda Yusuf'ların olduğunu bize göstermiştir. Saygıda da kusur etmezmiş. Annesini ve babasını hayatı boyunca bir kez bile üzmemiş. Hatta sonradan bulunan bir günlüğünde şehadetinden önce şu satırları yazdığı görülmüş: “Şehadet mi, Annem mi?” Ölmeden önce bile, şehit olursam annem üzülür mü, onu incitmiş olur muyum diye düşünmüş. Son sözü şu olmuş: “Allah'ım, beni şehitlerinden eyle. Rabbim, şehadetimi kabul et.”

Furkan'ın şehadetine özenmeden evvel gençler Furkan'ın yaşadığı erdemli hayata özenmelidirler. O, bir şehit gibi yaşadı ve şehit oldu. O, örnek duruşu ile hep kalplerimizde olacak, benliğimizde yeşerecek, fikirlerimizde yaşayacak, her şehit gibi yolumuza aydınlatmaya, şahitlik yapmaya devam edecek.

O bir sembol, o bir kandil...

NİÇİN “BİR” DEĞİLİZ?

RUMEYSA SİVRİLER

Sokağa çıktığımda, yağmur çiseliyordu ve hafif rüzgâr vardı. Mart ayının klasik fakat her günü gibi çok özel bir günüydü. Üç yüz altmış beş gün her biri ayrı güzel, ayrı anlamlı... Bu güzelliklerin içinde biz ne yapıyoruz, görevimiz ne? Otobüs durağına doğru gittim, birbirinden farklı beş kişi vardı. Görünüşleri, düşünceleri, yetiştirme tarzları farklı. Tek ortak noktaları, belki de aynı ülkede yaşamalarıydı. Müslüman bir ülkede yaşamaları... Demek ki beşi de Müslüman. Bütün her şeyleri farklıyken din gibi, inanç gibi unsurlarının aynı olması zordu doğrusu. Çünkü insanlar inançlarına göre hayatlarını şekillendirir, yönlendirir, değiştirirler. Yani en azından bana göre öyle olması gerekir. O zaman, ortak bir duruşa sahip olmaları / olmamız gerekmez mi? Tabii şimdi “Bizi biz kılan farklılıklarımızdır” denilecek. Evet öyledir ama özelde öyledir.

Beş kişi, her birinin otobüs beklerken uğraştığı iş farklı, dış görünüşleri çok farklı... Ezan okunuyor, evet şimdi bakalım inanç esaslarının arkasındalar mı? Sadece bir tanesi oturmasını düzeltti içlerinden, diğeri kulaklığını bile çıkarmadı, bir diğeri cuma vakti olmasına rağmen oturmaya devam etti... Bunlar her zaman gördüğümüz ve artık bizim için normalleşmiş hareketler değil mi? Asıl korkunç olan da bu hareketlerin normalleşmesi...

Evet etrafımızda bir sürü olay oluyor fakat beşinin de umrununda değil. Yok yok, içlerinden küçük olanı yanına gelen yardıma muhtaç kişiye yardım etmeye çalışıyor, en azından yardım etmeye kalkıyor, fakat beş kişiden biri ona kötü bakınca elini çekip, kafasını çeviriyor, demek ki korkuyor. Müslüman olmak dayanışma, yardımlaşma, hoşgörü değil miydi? Müslümanlığa dair hayatlarına, hayatımıza yansıtığımız hiçbir şey yok.

Evet aslında buraya kadar çok normal. Çünkü bunlar küçük örnekler. Fakat bu hareketlerin büyümüş hallerine tepki göstermiyor muyuz? O beş kişiyi, beş farklı Müslüman ülke olarak ele alsaydık ve hiçbir özelliklerinin Müslümanlıkla alakası olmadığı söylenseydi, etraflarındaki olayları diğer ülkeler olarak anlatsaydım ve tıpkı bir çocuğun annesinden korkması gibi düşüncelerini ifade etmekten çekinen bir ülke olduğunu söyleseydim inanıyorum ki ağızlarından şu sözler dökülürdü:

“Müminler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve birbirlerini korumakta bir vücuda benzerler. Vücudun bir uzvu hasta olduğu zaman, diğer uzuvlar da bu sebeple uykusuzluğa ve ateşli hastalığa tutulurlar.”

“Niye Müslümanlar birlik olamıyor?”

“Neden Müslümanlar güçsüz?”

“Neden bir yürek değiliz?”...

Evet, biz bunları demeden önce en küçükten düzeltmeye başlayıp genele yaymalıyız. Korkmanın sebebi nedir ki? Allah’a, Rabb’e tam olarak imandan, güvenmekten geçmez mi? Bizim tek korkumuz Allah’a karşı değil mi?

Müslümanın yaşayışı bellidir, namaza göre ayarlar kendini mesela... En önce Müslüman gibi yaşamaya başlamalı, Müslüman gibi görünmeli, Müslümanlığı, dinimizi hissettirmeliyiz, hissettirmeliyiz.

Eğer yapılarımız aynı olursa birleşmemiz daha kolay olur, yani eğer hepimiz Müslümanlığı uygularsak, birbirimizi benimseriz, birlik olur, tek yürek olunur...

Her şey bizde, her şey kendimizde bitiyor.

Aklımıza gelen soruların tüm cevapları kendimizde...

Peygamber efendimizin de dediği gibi:

“Müminler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve birbirlerini korumakta bir vücuda benzerler. Vücudun bir uzvu hasta olduğu zaman, diğer uzuvlar da bu sebeple uykusuzluğa ve ateşli hastalığa tutulurlar.”

Günümüzde tam olarak bu durumdayız fakat farkında değiliz. Bir vücut, bir yürek ve İslamiyet...

İNFAK EDEREK ŞÜKRETMEK

ZEYNEP ALP

“Onlar ki, zekât vazifelerini yerine getirirler.”

Zekât dinimizde büyük öneme sahiptir. Peki neden? Tüm kullar birbirine sahip çıksaydı bu kadar aç kul kalır mıydı? Bazen hayata daldığımız zaman açıkta kalan kardeşlerimizi unuturuz. Hatta çoğu zaman... Kışın yağın kar bizim için bembeyazken onlar için kapkaradır. Yakacak sobaları, yiyecek bir parça ekmelekleri, içine sığınacak bir yuvaları yoktur. Fakat onca imtihana rağmen gülümsemeyi, şükretmeyi bilirler o kardeşlerimiz. Etrafınıza baktınız mı hiç? Zengin çocuklar mı daha mutludur fakir çocukları mı? Hangisi ufak bir şey ile mutlu olmayı bilir?

Aç kardeşlerimizden hepimiz sorumluyuz. Zekât vermek, dinimizin şartıdır. Fakat buna rağmen zekat vermeyen empati yoksunu insanlar var. Sımsıcak yuvalarında iken evsizleri düşünmeyen, bembeyaz karın tadını çıkarırken üşüyenleri düşünmeyen insanlar var. Nimetlerle donatılmalarına rağmen paylaşmayan insanlar var.

Peki, bu insanlar gerçekten zengin midir? Hiçbir şeye şükretmeyen bu nankör insanlar...

Bu insanlar, şükretmenin dinimizdeki önemini bilmezler mi? Size şükürle ilgili önemli bir hikâye anlatabayım.

Allah’u Teâla bir kişiye ömrünün yarısını zenginlikle yarısını fakirlikle geçirmesi için seçenek sunmuş ve hangisini önce istediğini seçmesini istemiş.

Hz. Peygamber adamı çağırarak haberi bildirmiş. Adam “Ailem ile istişare etmedikçe bir şey diyemem.” demiş. Sonra ailesi “Zenginliği seç, o önce olsun.” demiş. Bunun üzerine adam da “Zenginlikten sonra fakirlik çok zordur, fakirlikten sonra zenginlik çok hoştur.” demiş. Ailesi. “Hayır! Bu hususta bana itaat et.” deyince adam Hz. Peygamber’e giderek “ömrümün ilk yarısını zenginlikle geçirmek istiyorum.” demiş. Bunun üzerine Allah’u Teâla adamı nimetle donatmış. Böyle olunca ailesi de “Eğer sen bu nimetin sende daimi kalmasını istiyorsan, Rabbinin mahlûkatına karşı cömert davran.” demiş. Bunun üzerine adam kendisine bir elbise yaptırdığında, aynı elbiseden fakire de yaptırmış. Zenginlik müddeti bitince Allah’u Teâla peygamberine şu şekilde vahyetmiş.

“Ben bu kulun ömrünün yarısını fakirlikle yarısını zenginlikle geçirmesini takdir etmiştim, lakin ben onu nimetlerime karşı şükredici buldum. Şükür ise ziyadeyi(fazlalaşmayı) icap eder. Sen ona müjde et ki, ben onun geri kalan ömrünü de zenginlikle geçirmesini takdir ettim.”

İşte şükürün dinimizdeki yeri böyledir.

DÜNYEVİLEŞTİK

ABDULLAH YARGICI

Toplumumuzda yaşanan dine saldırıyı had safhada görüyorum. Artık insanların dine açıktan küfretmesi, ateizm derneklerinin kurulması, masonların utanmadan pozitif düşünceye saygılı davranıyor görünüp, dine hakaret etmeleri bir şeylerin ters gittiğini göstermektedir. Peki, bizim dinimiz hoşgörü diniyken ve kusursuzken bu tür insanlar niçin dine hakaret etmekte ve neden biz buna suspus kalmaktayız? Asıl mesele insanlarımızın kalbine “VEHN” hastalığının oturmasıdır, peki nedir bu vehn hastalığı? Kısaca; “Ölümden nefret etmek, dünyaya âşık olmak...” şeklinde tanımlayabiliriz. Bizim Kuran’dan uzaklaşmamız, bu karaktersiz insanların rahatça dine küfretmesine davetiye çıkarmaktadır. Özümzede geri dönmezsek, bu adamlar dine rahatça küfretmekte ve edeceklerdir de... Peki, bu hastalıktan nasıl kurtulacağız? Benim düşüncem, insanımız haramlardan kaçıp Rabbimizin helal kıldıklarını yapmaya başlayınca bu karaktersizler dine saygısızlık yapmaktan vazgeçecek. Kuran’a geri dönersek vahiy yoluyla kendimize bir kimlik oluşturursak bu ümmet kurtulacak ve bu zalimlere karşı galip gelip bunları susturacağız.

Başka bir manevi hastalığımız da, bizim batılılaşma sürecine girmemizdir. Unutulmamalıdır ki batının ilmi alınmalıdır. “İlim Çin’de olsa dahi alınır” diyen bir peygamberin ümmetiyiz ama biz onların ilimlerini değil bilakis ahlaksızlıklarını, modasını, yaşantısını aldık. Ayrıca özellikle gençlerimizin Amerikan filmlerine ve batıya özenmeleri geleceğimiz açısından hiç de iç açıcı bir durum değildir. Önlerinde nice sahabe örnekleri olan gençlerin Rambo’ya ve bir sürü kanı beş para etmez adamlara özenmeleri, unutulmaması gereken bir husustur.

Dizilerde yayılan fuşiyat, aileyi ve toplumu yıkan bir depremdir, ne zaman ki bu sektör Müslümanların içine sızdı

o zamandan beri ahlaksızlık ve vakti boşa harcama gibi hastalıklar Müslümanları sardı. Yeni neslin zınayı meşru görmeleri yani artık bu tür pis işleri normal görmeleri onları okumamaya, araştırmamaya sevk etti. Yeni neslin çok işi var(!) Okuyamaz, yazamaz, araştıramaz. Beyefendi 10 dakikada bir telefonda dedikodu yapsın... Ooo unutmayın çocuklar “Gta, counter” derdinde tabii ki batı ve onun Türkiye’deki uşakları İslam’a küfretme cesaretini kendinde bulacaktır. Bunun önlenmesi ilimle ve haramlardan uzak vahye göre bir hayat yaşamakla mümkündür. Maalesef Müslüman gençler bunun farkında değiller.

Günümüzde kadınların Nur Suresi 31. Ayete göre değil de Aker’e, Vakko’ya ve moda göre giyinmeleri, erkeklerimizin göz kapaklarını koruyamamaları ve bunun sonucunda artık flört tarzı kadın erkek ilişkilerinin çok normal görünmesi tabii ki Müslümanları sekülerleştirecek ve Allah’ın kurallarının dışına itecektir. Bir alıntı paylaşmak istiyorum İhsan Süreyya Sırma’nın “Pakia Mektupları” kitabında Prof. Dr. Miyahara yaşlı bir amca görüyor ve soruyor: “Müslüman mısınız?”

Yaşlı adam: (Hiddetlenerek) Sakalımı görmüyor musun?

Miyahara: “Nereye gidiyorsun?”

Yaşlı adam: Bankaya, bu ara faizler iyi de...

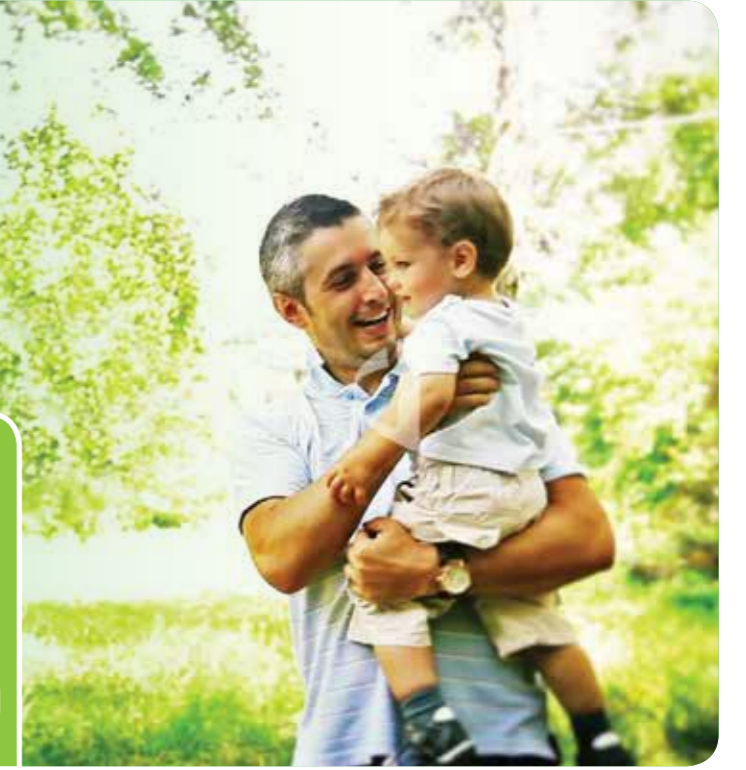
Miyahara: “İslam’da faiz haram değil midir?”

Yaşlı adam: Bunlar gerici düşünceler, benim kalbim temiz. Sonuç olarak Müslümanlar dünyevileşti, sekülerleşti, vahyin ışığıyla özümzede dönüp bu karaktersiz insanları susturacak düzeye ve İslam’ı dünyaya yayacak seviyeye gelmeliyiz. En iyi tebliğ, hal ile tebliğdir. İnşallah, hali ile tebliğ eden Müslümanlardan oluruz. Mevla’m, ahlakımızı güzelleştirsin.

GÜL BE KARDEŞİM

AHMET KARADURAN

“Çocuklar, çocukluklarını doğal yaşamalı ki onların saflığı, temizliği hayatımıza etki etsin.”

Çocuklarla ilgili, çocukların saf ve temiz olduklarını kanıtlayan çok anım var. Bunlardan birinde; otobüs beklediğim durakta gayet sevimli ve sakin bir çocuk vardı. Evet, sakin gerçekten “sakin çocuk” kavramını kullanmak biraz zor olsa da ilk görüşlerimdeki tahminlerimi dile getiriyorum. Otobüs beklediğim sırada çocuk ve babasının beklediği otobüs benim beklediğim otobüsten önce geldi. Otobüs, durağa yaklaşırken çocuğa tebessüm etmiştim. Çocuk da bana aynı samimiyetle gülmüştü. Otobüs durakta durduğu zaman, çocuk babasıyla otobüse binerken bana el salladı. Ben de ona karşılık verdim. Bu, kimileri için basit bir olay olsa da, önemli olan; bu çocuğun hiç görmediği birine, bana, niçin tebessüm ettiği.

Hani büyükler olarak hep şöyle düşünürüz: “Bu tebessüme karşılık benden bir şey mi isteyecek?” Çocuklarda bu içten pazarlık yok işte. Menfaat beklentisi, hesap kaygısı yok. Öyle insanlar var ki şu dünyada, daha ilk görüşmenizde, sizden ne kadar yağ çıkaracağını hesaplayan gözlerle size bakıyor. Bunu da size sorduğu sorulardan anlayabiliyorsunuz. O çocuğun, giderken sanki benimle çok samimiymiş gibi bana el sallaması ne hoş. Kardeşin kardeşe, evladın ana babaya, ana babanın evlada, akrabaların akrabaya,

dostun dosta tebessüm etmediği bir ahir zamanda yaşıyoruz. İnsanlar, menfaatleri olmayan kişilere selam dahi vermeyecek neredeyse.

Çocuk; bağırır ve haykırır çünkü büyüyünce susturulacağı için. Kırar, çünkü büyüdüğünde sadece kıracağı eşyalar ve oyuncaklar olmayacağı için. Oynar, çünkü insanlar yakın zaman sonra ona: “Eşek kadar oldun.” diyeceği için. Bize, Müslümanım deyip çocuklarını bilinçsiz ve normal olarak çocukça yapılan şeylerden dolayı susturan, onları cezalandıran ve döven insanlar değil, namaz kıldığı zaman sırtına iki torunu çıksa bile onlara kızmayıp, onların inmelerini bekleyen ve kuşu ölen bir çocuğa taziye ziyaretine gidebilecek kadar koca yürekli, temiz kalpli Hz. Muhammed (s.a.v) efendimizin ahlakı ve edebi gerek. İşte bu hakları elinden alınan çocuk, çocuk değildir. İnsan, sadece çocuk kaldıkça insan olacaktır. Çocuklara, çocukluklarını yaşatmak lazım. Çocuklar, çocukluklarını doğal yaşamalı ki onların saflığı, temizliği hayatımıza etki etsin. Bazı anne babalar, farkında olmadan çocuklarına hayatı zehir ediyorlar.

Tebessümünüz bol olsun. Yüzünüzden gülcükler ek-sik olmasın.

“OKU ÇOCUĞUM OKU, TIP’I KAZAN, DOKTOR OL!”

ÂMİNE KARAHASANOĞLU

Toplumumuzda şöyle bir algı var, “oku çocuğum oku. Tıp’ı kazan, doktor ol.” Eminim sıklıkla duyduğumuz bir cümle. Sanki tek büyük meslek doktorluk, sanki bu ülkenin sadece doktorlara ihtiyacı varmış gibi.

Doktorluktan sonra avukatlık, mühendislik, mimarlık geliyor. Bazı mesleklerin ise hiç şansı yok. Örneğin, radyo-televizyonculuk. “Ne okuyorsun yavrum?” diye soran bir teyzeye, “Radyo-Televizyonculuk” cevabını verirseniz “Ne yapacaksın bakayım sen radyo-televizyonculuk okuyup, düzgün bir şey oku da büyük adam ol, saygın biri ol.” cevabını alırsınız. Ama bu ülkenin doktor, avukat, mimar ve mühendisten öte, radyo-televizyoncu insanlara da ihtiyacı var.

“Neden?” diye sorarsanız; günümüzde sosyal medyanın, televizyonun ve sinemaların hayatımızda çok büyük etkilerinin olduğunu görmekteyiz. Böyle bir zamanda, Müslüman bir genç, radyo ve televizyonculuk okuyarak sosyal medyaya, televizyona, sinemalara bir el atsa, çok güzel olmaz mı?

“Müslümanların, her alanda iyi yetişmiş insanlara ihtiyacı var. Herkes doktor olursa, diğer işleri kim yapacak.”

Televizyonda izlemeye değer çok fazla dizinin olmadığı kesin bir gerçek. Olanlar da son bir sene içinde çıktı. Onun öncesinde ahlâk kurallarını aşmayan, dini değerlere, milli değerlere uygun hiçbir dizi yoktu.

Sinemalar desen, gavurların yaptığı bilim-kurgu filmlerine diyecek yok. Ama Türk filmlerine gelirse, bel altı espriden başka, saçma sapan aşk hikâyelerinden başka bir şey yok.

Durum böyleyken, radyo-televizyonculuk okuyup durumu kurtarmak, tıp okuyup doktor olmaktan daha önemli bence. Ama millet olarak, ilk önce kafamızdaki yanlış algılarımızı değiştirmeliyiz. Sadece tıp okuyarak, hukuk okuyarak büyük adam olunmaz. Her tıp okuyan, hukuk okuyan da büyük adam olamaz. İşini hakkıyla yapmıyandan hayır gelmez. Radyo-televizyonculuk okuyup, insanlara bir şeyler katacak, dizi-filmler yapacak bir insan, benim gözümde büyük adamdır mesela.

Diyeceğim şu ki; sadece tıp vb. bölümleri okuyarak büyük adam olunmaz. Ne insanlar var ki, haberlerde izliyoruz, tıp okumuş ama adam olamamış. Bence izlemeye değer dizi-film yaparak da büyük adam olabiliriz. Düşünsenize, radyo-televizyonculuk okumuş bir genç, bir dizi-film yapıyor ki, içeriğinde dini ve milli değerlere bağlı, ahlâk dışı hiçbir şey yok. Her izleyene bir şey katıyor. İslam aleminde gündeme gelmeyen konuları kendine konu edinip, insanları bilinçlendiriyor. Ne güzel olurdu değil mi...

Müslümanların, her alanda iyi yetişmiş insanlara ihtiyacı var. Herkes doktor olursa, diğer işleri kim yapacak. Önemli olan, ne iş yaparsanız yapın; yaptığınız işin hakkını vermeniz. İş ahlâkı da bunu gerektiriyor zaten. İşinin hakkını verenden Rabbimiz de razı olacaktır.

Geldim işte, kapındayım!

İlla bir şey söylemem gerekiyor mu? Çağırdıysan ve kabul ettiysen evine, zaten istediklerini vermek için değil mi? Dilimle söyleyemesem de bedenim, ruhum, iç dünyam ne fırtınalar koparıyor, biliyorsun ya...

Yapamıyorum, işte karşındayım, kelimelerim kifayetsiz. Sadece susmak ve seni dinlemek, sesini duymak, seni hissetmek istiyorum. Biliyorum; istenilmek, ihtiyaç duyulmak çok hoşuna gidiyor. Ama ben istemekten ziyade, ruhumdaki sevgini anlamsız kelimelerle, şiirsel metinlerle bozmak istemiyorum.

Susuyorum. Duymak için, anlamak için, anlaşılacak için. Suskunluğumu duyduğunu da biliyorum, vereceklerine de razıyım. Ne olur, ruhumun derinliklerini, benim için hayreyle, dinginleştir, durulaştır, arıt, arındır.

Seni çok seviyorum. Sadece rızan için nefsimin tüm isteklerine “dur” diyorum. İşte her şey karşımda, uzatsam elimi dokunacağım ama mücadele var, minnetim var, vefa borcum var. Karşı tarafta nefis ve şeytan var. Her güzel şeyin olduğu gibi bunun da sonu geliyor. Ayrılık acısı düştü içime, içimden de daha içime. Her zerremde hissediyorum. Senden nasıl ayrılacağım bilemiyorum. Gözyaşlarım söz dinlemiyor. Ruhum şaha kalkıyor. Bıraksalar, ağlasam da ağlasam... Medine’de, mescidin bahçesindeki gibi çıkırlıklarla ağlasam. Tekrar kavuşmak için hesaplar yapsam. Yaptığım hesaplar senin hesabının gerisinde kalsa da ben yine hesabımı yapsam. Sen yine hiç aklımda olmayan bir zamanda beni kolumdan tutup buralara fırlatsan, ben şaşkınlıklar içinde sevinçlere boğulsam...

Seni seviyorum, hem de öyle seviyorum ki yapamadıklarım bile senin sevginden. Çünkü sevenler birbirlerinin kusurlarını görmezler. Tabii ki sen bütün kusur ve eksiklerden uzaksın. Ben de eksiklerimle ve noksanlarımla senin kulunum.

“Affet ne olur,
Merhamet et.
Rabbim,
Katına kabul et,
Adımı, sevdiğilerinin arasına yaz.
Gam günü, çaresiz koyma...
Ne olur,
Sevgin hürmetine...”

SUSMAM BİLE YAKARIŞTIR SANA

AYŞE DEMİRCİ

İÇİMİZDEKİ İBRAHİM

ARZU ESMA OVACI

Yine başını kaldırmış gökyüzüne bakıyordu. Zaten alıştı doğaya bakmaya. Nemrut'un zulmünden kaçan annesi, onu mağaraya saklamıştı ve bu yaşına kadar doğayla iç içeydi. Aradığı her şeyi de doğada bulmuştu. Karnı acıktığı zaman orada doymuş, üşüdüğü zaman oraya sığınmış ve o yağmurda İbrahim(as)'e barınak olmuştu. Ama şimdi içinde öyle bir boşluk vardı ki, bir türlü dolduramıyordu. Çareyi yine doğada aradı. Nasıl ki bir ağaç tohumuz oluyorsa, bir alet ustasız yapılmıyorsa hâsılı etrafta olan her şey bir sebep ile oluyorsa, bu uçsuz bucaksız yer ve gök de sahipsiz olamazdı. Hatta kendisi de... Her şeyi var eden bir yaradan olmalıydı. Evet şimdi arayışının sebebini daha iyi anlıyordu. Peki, onu nasıl bulacaktı? Yüksek, çok yükseklerde olmalıydı. O yüzden başını kaldırmış, gözlerini yıldızlara çevirmişti. İlk defa fark ediyordu, ne kadar da çoklardı. Evet, herhalde onlar olmalıydı. Kâinatı, ağaçları, kendisini yaratan... İçinde bir huzur hissetti ve aradığını bulmuş olmanın verdiği huzurla uyudu.

Sabah uyandığında hala mutluydu. Gözlerini açar açmaz Rabbini bulduğu göğe çevirdi. Ama o da ne! Olamaz! Yoklardı! Kaybolmuşlardı! O'nun rabbi kaybolamazdı ve her daim yanında olmalıydı. Batıp gitmemeliydi. Çünkü İbrahim batıp gidenleri sevmezdi. Hala baktığı her şeyde rabbini arıyordu. Yine akşam olmuştu. Hüzünle gözlerini göğe çevirdi. Yıldızlara sitemi vardı çünkü. Gökyüzünde birden yıldızlardan daha büyük bir şey gördü. Bu olmalı benim Rabbim diyerek gülümsedi. Çünkü o daha büyüktü. Yine bulmanın huzuruyla "Rabbim"

dediği Ay'a daldı İbrahim, derin bir uykuya... Sabah gün doğmadan, korkarak açtı gözlerini. Çünkü yıldızlar gibi Ay'ın da batıp gitmesinden korkuyordu. Bu sefer tebessümü devam ediyordu yüzünde. Çünkü Rabbim dediği Ay, aynı büyüklüğüyle gökyüzünde duruyordu. Gün doğana kadar baktı O'na. Ama hava yavaş yavaş aydınlanmaya başlarken Ay da yıldızlar gibi kaybolmaya başladı. Güneşi gördü. Heyecanla "bu en büyük, bu benim rabbim olmalı" dedi. Ancak o da uzun sürmedi. Güneşin önüne gelen bir bulut onu da görünmez kıldı. O an anladı ki İbrahim, O'nun Rabbi Hay'dır, Kayyum'dur. Her daim hayatta ve diridir. O'nun Rabbi, âlemlerin sahibi ve tek olan Allah'tır

Ve hayat; bütün zorluklara rağmen sırası, sevgiyi, Allah'ı İbrahimce aramaktır. Aramakla bulunmaz ama bulanlar arayanlardır.

Bir bayram günüyü. Herkes sevinç ve mutluluk içindeydi. Her yer ve herkes süslenmiş özellikle de kendi yaptıkları putlar için çok güzel merasimler tertip edilmişti. Babası da onlar gibiydi İbrahim'in. -Putları kendi eliyle yapan, süsleyen, satan ve sonra onlara tapan- Bir türlü aklı almıyordu. Ailesi onu puthaneye gitmesi için zorladığında vebaya tutulduğunu söyleyerek Rabbine sığınmıştı. Planını yapmıştı İbrahim. Gerçeği kavmine gösterecekti. Onların da kurtulmasını istiyordu. Bunun için kavmi, putlara tapıp çeşitli hediyeler sunduktan sonra bayram yerine gittiklerinde İbrahim, bulduğu bir baltayla puthanedeki bütün putları kırmış ve sadece en büyük putu sağlam bırakmıştı. Baltayı da onun boynuna asmıştı. Fetanet sahibiydi o, diğer bütün peygamberlerin olduğu gibi. Şimdi kavminin tepkisini bekleyip görecekti.

Bu olay neticesinde kavmi şaşkınlık içindeydi. Nemrut ise bir yanardağ kadar öfkeliydi. Bunu İbrahim'in yaptığını anlamışlar ve onu Nemrut'a getirmiş-

lerdi. Nedenini sorduklarında ise İbrahim'in cevabı akıllara durgunluk veren nitelikteydi. "Bana neden soruyorsunuz? Boynunda balta asılı olan puta sorun, o yapmış olmalı" dedi. Büyük bir şaşkınlık yaşayan kavmi, nefislerin vesvesesine uyup İbrahim'in ateşe atılarak öldürülmesine karar vermişlerdi. Günlerce ve aylarca odun toplandı bu koca ateş için. Bir avuç mümin ağılıyordu İbrahim'in bedeni mancınığa yerleştirilirken. Nemrut mağrur, kibirli, İbrahim ve Rabbini alt etme düşüncesi ile mutluydu. Attılar İbrahim'i ateşin ortasına. Baştan aşağıya teslimiyet okunuyordu İbrahim'den. "Rabbim sana güveniyorum!" Rabbi duydu bu sözleri ve hızlıca Ruhül Kudüs'ü gönderdi. "Ey ateş! İbrahim'e soğuk ve serin ol". Ateş de teslim oldu Rabbine ve döndü hemen gül bahçesine. Sevmek, ateşi göze almaktır. Sevmek, yanmaya razı olmaktır. Sevdiğin Allah olunca ve teslimiyetin de onaysa; bütün ateş çukurları, gül bahçesine dönmez mi?

Yıllardır beklemişti, yakarmıştı Rabbine, temiz bir zürriyet versin diye. Ve dua-

ları kabul olmuş, soyundan âlemlere rahmet olan peygamber gönderilecek İsmail doğmuştu. Mutluydu Hacer ve İbrahim. Bu kadar çetin imtihanlar neticesinde muvaffak olan İsmail'e Rabbi İshak'ı müjdelemişti. Ama dünya bir imtihan yeriydi ve daha bitmemişti imtihan. Şimdi de Rabbi, karısı Hacer'i ve oğlu İsmail'i kimsenin yaşamadığı ıssız bir yere bırakmasını istiyordu. Aldı kundaktaki bebeğini ve karısını, Rabbinin istediği yere getirdi. Şimdiki imtihanı ateşten bile daha çetindi. Rabbi ondan sevdiklerini terk etmesini istemişti. İbrahim'in en sevdiği ise Rabbiydi. Onun uğrunda her şeyi yapardı. Biliyordu, Rabbi onun yaptıklarını hiçbir zaman karşılıksız bırakmamıştı. Bu güvenle döndü arkasını karısına ve oğluna -bir-cik ailesine- kalbi hüzünlendi.

Gözünden damlalar birbiri ardından düşüverdi toprağa. Bir kaç adım attı ki Hacer'in sesiyle kendine geldi. "İbrahim, bizi burada bırakmanı Rabbi mi istedi?" Cevap vermek için ağzını açacaktı ki, kelimeler boğazına düğümlendi. Göz yaşları bu sefer damla damla değil, sel-

“O, arayışın timsalidir. Kahramanım İbrahim'dir benim, çünkü o teslimiyetin timsalidir.”

olup akıyordu. Dönüp bakamadı arkasına. Evet manasında başını salladı. Bu sefer Rabbi Hacer'in diliyle onu cesaretlendirdi. "Eğer bunu Rabbi emrettiyse git İbrahim" O bizi koruyacaktır!" O an anladı ki, bu terk ediş Rabbine gidişti ve Rabbi daha kutlu bir buluşma için bugün İbrahim'i terk ettirmişti. Kalbine bir sekine indi İbrahim'in ve daha emin adımlarla kavmine doğru yola çıktı.

İbrahim olmak zordu. Bu yola baş koymak... Ama her terk ediş bir teslimiyet değil miydi?

Günahlardan, heveslerden, sevilenlerden vazgeçmek... Sırf Allah için, sadece o emretti diye. Eğer geri dönseydi İbrahim, baksaydı Hacer'in gözlerine, imtihanı kaybedecekti. Bir bakış yetecekti. Ama Rabbi istemişti bunu. Çünkü bu sebeple Rabbi, dünyaya âlemlere rahmet olanı gönderecekti. Halilullah'ın soyundan bir Habibullah gelecekti. Çünkü o Rabbinden gelen her şeyi kabul etti, itaat etti. Çünkü o sabretti ve sevdi.

Ve Allah Onu yalnız bırakmadı. Dualarını kabul etti. Ateşi ona serin kıldı. Sebeplerden kendini gösterdi. Yaptığı tüm bu şeyler sayesinde onu, zürriyeti ile mükâfatlandırdı.

O, arayışın timsalidir. Kahramanım İbrahim'dir benim, çünkü o teslimiyetin timsalidir. Kahramanım İbrahim'dir benim, çünkü o Habibullah'ın ümmetinin ecdadıdır.

İçimizdeki İbrahim'i arama ve bulma duasıyla...

Ah be zaman; daha bu yaşımda koca bir "Ah!" çekiyorum ve diyorum ki "Nerede o eski günler..." Hayatımın ilk çeyreğini, en güzel günlerimi, hiçbir şeyden haberimin olmadığı, çok saf şekilde geçirdiğim günlerimi çaldın. Bakıyorum eskiye dalıyorum öylece. Fotoğrafların içine giresim geliyor. Çünkü çok masum duruyorum be. Şimdiki benden çok masum. Şu anki yaşayışımı o günlerdeki gibi yaşamak istiyorum ama olmuyor. Çünkü sırtımda öyle bir yük var ki kaldırıma korkarsınız.

Eskiden başımdan kötü bir olay geçse hemen unutturdum. Şimdi öyle mi? Günlerce, haftalarca, yolda, arabada her zaman kafama takıyorum takılmayacak kadar küçük şeyleri bile. Bazen soruyorum kendime: "Büyüyen ben miyim, yoksa kötü tarafımın beslediği karakterim mi?"

Acısıyla, tatlısıyla geçip gidiyor hayat. Evet bir daha gelmeyecek o günler, nedense insan, hiç gelmeyecekleri özler. Neden diye sormuyorum, biliyorum. Hiç gelmeyecekler hep en güzel olanlardır. Bugüne kadar kırıldığım çok şey olmuştur. Hepsini unuttum. Hatırlamam ki, hatırlayamam. Ah, ah... en güzeli de ne biliyor musunuz? O günlerin hep en tatlı anları, en neşeli anları kayıtlı şu hafızamda. Hep güzel hatırlayacağım. Bundan daha güzel ne olabilir ki değil mi. "Eskiden" diye bir şey bilmezdim, merak dahi etmezdim. Nerden geldin girdin hayatıma ya? Bir bağımlı ettin beni. Günde 10 saat sokakta kalan çocuktum ben.

Eskiden yani ben çocukken derlerdi ki; "Ah eski çocuklar nasıldı, şimdikiler nasıl?" Bence böyle bir şey yok. Her çocuk en güzel günlerini geçirir. Günümüzde

“ Mutlu değilsen bile etrafındaki insanları mutlu kıl. Çünkü mutluluk bulaşıcıdır. Senden ona geçer, ondan sana. ”

de böyledir. 10 yıl sonra da böyle olacaktır. Her çocuk en güzel günlerini geçirmek zorunda. Tabi maalesef ki dünyada birçok çocuk aç ve yoksul. Yiyecek bir şey bulamıyorlar. Onları da düşünmek gerekir. Onlar da çocuk. Onlar da hayatlarını güzel yaşamak isterlerdi. Ama yapacak tek şey onlara maddi, manevi yardımlarda bulunmak. Bunun için herkesin el ele vermesi gerekir. Ülkemizde ise bu durum bazen unutuluyor. Bunun unutulmaması gerekir. Sonuç olarak kimse çocukluğunu unutmaması gerekir. Kötü de olsa iyi de olsa kesinlikle unutmamak lazım. İmkânım olsa, çocukluğunu kötü geçirmiş kişilere, iyi yaşanmış çocukluklar hediye etmek isterdim.

MUTLU OLDUĞUNU HİSSETTİR

Huzurlu bir ortamın olması için o ortamda bir kişinin mutlu olması, güler yüzlü, esprili olması gerekir. Eğer öyle birisi yoksa sizin moralinizi her şey bozabilir. Günümüzde de insanlar böyle değil midir? Etrafımızdaki birkaç kişiden hariç herkes tepkisizdir. Hiç bir olaya olumlu ya da olumsuz tepki vermezler. Bence bunun nedeni teknolojidir. Her ne kadar insanlar sosyal

medya üzerinden birbirlerine emoji gönderseler bile içten gülmezler. Gerçekten teknoloji yemeği olsa bu insanlar hiç düşünmeden yerler. Bence insanlar bu konuya aldırıyorlar ama durum vahim, neyse konumuz tam olarak bu değil. Başlıkta da söylediğim gibi sen mutlu değilsen bile etrafındaki insanları mutlu kıl. Çünkü mutluluk bulaşıcıdır. Senden ona geçer, ondan sana. Aynı zamanda hüznü de bulaşıcıdır. Hüznü ne olur bulaşmasın. Evet bu hayat gerçekten zor. Yaşla bir ilgisi yok bence. Herkesin sırtında bir yük var işte. Tabi yılmamak önemli. Kaymamak, düşmemek önemli. Hele bir kayarsan bir daha zor çıkarsın. Çıkarsan bile kırık dökük...

Galiba seni mutsuz yapan şeylerden biri iç sesin. İki de bir seni mutsuz eder durur. Bence onu dinleme, onunla konuş. Yeter ki seni mutsuz etmesin. Hatta onu lafla mağlup et ve daha çok mutlu ol. Bazen kendini onun yerine koy, haksız olduğunu anlarsın. Mesela bir gün sınavdan kötü bir not aldın. Tamam ilk beş dakika bağır, çağır. Böyle yapınca acı hemen geçiyor. Ondan sonra gününü iyi geçirmeye bak. Abi gün boyu mutsuz olup ne yapacaksın? Seni takan mı var, sınav notun değişmez. Sadece arkadaşlarının moralini bozarsın. Yapma yani mutlu ol.

Bir de şöyle düşün: "Ölümlü dünya, sonuçta bir kere geliyoruz." de ama bunu istersen fazla düşünme, çünkü bu benim iç sesim olabilir. Bunu çok kötü sonuçlar aldığında düşünürsün ama fazla değil haa. Bazı zamanlarda ise iç sesinle kapışamazsın, ona mağlup olursun ve için için yer. İçten içe bunalıma girersin, belki de o anda çok sevdiğin yanındadır. Burada yapacağın tek şey gülümsemektir. Mutlu gibi hissetti kendini. Bu hayat zaten gördüğün gibi zor. Mutsuz olmayıp da iyicene kendine bir azap yaşatma. Hayatı dolu dolu yaşamaya bak sen. Hayatın her dakikasında her şeye tepkini ver. Ama en önemlisi mutlu olmayı veya mutlu gözükmeyi bil. Bence bunlar başarının anahtarıdır. Dediklerimi yaparak başarılı olabilirsin. Bunu yapmayı çok iyi bilirsen insanları da ilk görüşte amacının veya onun kim olduğunu anlayabilirsin ve nerde ne yapacağını çok iyi bilirsin. Şuna inanın, kendiniz mutlu olmasanız bile insanları mutlu etmek çok güzel bir şeydir.

BURSA

BETÜL YILDIZHAN

12 Mart 2016. İstanbul'dan Bursa'ya doğru bir yolculuğa adım atıyoruz. Sıkı sıkı giyinip, birçok hayal ve beklentiyi peşimize taktığımız yolculuğumuz başlıyor.

Önce feribota biniyoruz. Havanın dondurucu soğuşuna rağmen otobüslerde oturmayı inatla reddediyoruz nendense. Kıyafetlerimiz uçurken, zar zor otobüslerdeki yerlerimizi alıyoruz. Sessiz, uzun bir yolun ardından Bursa'nın en bilinen, turistik, içinde havuz bulunduran camisi Ulu Cami'ye ulaşıyoruz. Sırf o camide sabah namazı kılabilmek için uzun abdest sırasına bile katlanılır. Bursa ki, sabah namazından sonra hayatın başladığı bir şehir. Yeşilliği ile bilinen insanların sıcak, taraftarlarının koyu olduğu samimi bir şehir.

Ulu Cami'de kıldığımız mescit namazı ve sabah namazının huşusunu size burada anlatamam. Anlatılmaz, yaşanır. Bursa Ulu Camii Türk tarihinin en büyük camisidir aynı zamanda. Ulucami kapalı namaz kılma alanı bakımından Türk Tarihinde yapılan en büyük camidir. Hemen aklınıza Süleymaniye, Sultan Ahmet gelebilir. Fakat o camilerin büyüklüğü duvarlarla çevrili avlu alanlarıyla birliktedir. Ayrıca o camiler tek ve çok yüksek bir kubbe ile örtülü olduğundan çok geniş bir alanı varmış izlenimi verir. Bursa Ulucami ise çok kubbeli ve alçak tavanlıdır. İçinde bulunan çok sayıdaki sütun yüzünden de daha ufakmış gibi hissetmemize neden olabile de TÜRK TARİHİNİN EN BÜYÜK CAMİSİ halen Bursa Ulucami'dir.

Ardından kahvaltı için yola çıkıyoruz yolda Timsah Arena'yı görüyoruz. Tarihi bir yapı değil. Aksine inşaatı yeni bitmiş. Bursa gibi yeşille süslenmiş, müthiş bir mimari. Bursaspor'un evi, takımını yalnız bırakmayan taraftarların yuvası.

Yeşil Türbe; Bursa'nın Yeşil Sementi'nde bulunan bir Külliye. 1419 yılında Yıldırım Bayezid'in oğlu Çelebi Sultan Mehmet tarafından yaptırılmış. Bursa ile bütünleşmiş olan Külliye'deki; Yeşil Camii ve Yeşil Türbe Timur yenilgisi sonrası sarsılan Osmanlı'nın yeniden dirilişini simgeleyen görkemli yapıtlardan biri olmuş. Yerli ve yabancı birçok turist tarafından ziyaret edilmekte. Özellikle giriş kapısında bulunan çini işlemleri çok güzel.

Cumalıkızık Köyü kahvaltısıyla tanınmıştır. İnsanların samimiyetiyle süslenen kahvaltı sofrasının tadına doyum olmaz. Her yiyeceğin en taze, en temiz ve en lezzetlisi misafirlere sunulur.

Ardından Yeşil Camii ve Yeşil Türbe'ye gidiyoruz. Merdivenler ardında türbeye ulaşıyor, birer Fatıha okuyup Yeşil Cami'ye yöneliyoruz. Muhteşem işlemlerin ışıklarının altında iki rekatlık mescit namazı kılıyoruz. Dualarımızı edip otobüslerimize yöneliyoruz. Bursa'ya geldiğinde, Osman Gazi, Orhan Gazi ve I. Murat Türbesi mutlaka ziyaret edilmelidir. Uludağ'a zaman varsa uğranmalıdır. Zira bir gün ancak yeterli.

BİN YILA AZMETMİŞ ZULÜM: "28 ŞUBAT"

DAMLA İLERİ

Kitabın Adı: Bin Yıla Azmetmiş Zulüm

Sayfa Sayısı: 361

Yazar: Demet Tezcan

Yayınevi: Pınar Yayınları

Basım Tarihi: Şubat 2015

İçerik: 28 Şubat Zulmü

"28 Şubat süreci bir zulmün tarihi olduğu kadar, anıtlaşan mücadelelerin de tarihidir. Türkiyeli Müslüman kadının yüreğinin anıtlaştığı bir süreçtir 28 Şubat. Yirminci asrın başında Maraş'ta Sütçü İmam'ın sömürgeciye karşı yiğitliği onun içindi, yirminci asrın sonunda sömürgeci kafanın yerli versiyonuna karşı Müslüman genç kızın yiğitliği onun içindi. Şükür ki Sütçü İmamlarımız var, şükür ki onun yiğit çocukları var." diyor Ahmet Taşgetiren.

Böyle açıklıyor "28 Şubat Postmodern" darbesini. Kadının inancını, özgürlüğünü elinden alan bir postmodern darbe.

28 Şubat; 28 çileli kadının ağzından anlatılıyor bu kitapta. Demet Tezcan'ın kitap haline getirdiği 28 acılı hikâye.

28 Şubat'ı yaşamış kişiler tarafından anlatılıyor ve bu, tarz olarak çok etkileyici. Sanki olayın içindeymişsiniz, o günleri yaşamışsınız gibi, insanın tüyleri diken diken oluyor.

Onca insanı, sırf inançları yüzünden toplumdan dışlanmışlar ve psikolojik çöküntülere sebebiyet vermişler.

Beni en çok Rabia Çetinkaya'nın hayat hikâyesi etkiledi. Acıklı hikâyesinden bir kesiti sizlerle paylaşmak istiyorum;

"Meğer o yumuşacık saçlar, jilette kazınınca, diken diken olmuş insanın kafa derisi. Ertesi gün okula gittiğimde diken diken saçlarıma yapışan başörtü-

mü güç bela indirip, kazınmış saçlarıma üstüne şapka taktığımda, okulun kapısındaki polis memuru bana acıyıp (kel sandı beni) fısıltıyla "bacım siz başörtüyle girebilirsiniz, sorun yok" dedi. Olan olmuştu. Güldüm polise... Neden bilmiyorum aileme anlatmadım bunu... Daha bu yıl öğrendiler olan biteni, hem nasıl denir ki anne babaya "ben delirdim" diye..."

Bu beni gerçekten çok etkilemişti. Yazarken bile diken diken oldum. Nasıl gelir ki o günler? Nasıl ödenir ki o gencecik kızların hakları?

Zehir gibi akıllarıyla üniversiteyi kazanmış, topluma inancı ve bilgisiyle faydalı olmak isteyen genç kızların hayallerini kim geri getirebilir?

Hiçkimse elbette, bu bir gönül hesabıdır. O da mahşere kaldı. Elbette mahşer günü herkes hak ettiğini bulacak, zulmü yaşatanlar hesaba çekilecekler.

"Bacımın örtüsü batmakta rezilin gözüne! Acırım tükürge Billahi, tükürsem yüzüne!"

Zulümle abad olunmuyor. Ne oldu? "Bin yıl sürecek" diyordu, gemi aza almış olan birileri. Kendilerini Nemrut gibi görüyorlar, Nemrut gibi zulümler yapıyorlardı. Allah'a hamdolsun ki o günler geride kaldı. Değil bin yıl, beş yıl bile sürmedi. Şair ne güzel demiş:

"Zulm ile abad olanın, ahiri berbad olur"

KIZIMIN İFFETİ, BATMAKTA REZİLİN GÖZÜNE

ELİF NİDA ALTUN

Geçmişini bilmeli insan. Geçmişte yaşananları, atalarının davalarını, gördüklerini, yaptıklarını, yaşadıklarını, iyiliklerini, kötülüklerini bilmeli. Atalarının düşmanlarını ama en çok da kahramanlarını bilmeli. Onu bu zamana, bu halde ulaştıran, onun bu durumda olmasını sağlayanların kimler olduğunu bilmeli. Neler yaşadıklarını, nelerle uğraştıklarını, ne çektiklerini, ne için savaştıklarını ne zorluklarda ne zaferler kazandıklarını bilmeli ve görmeli. Geçmişe bakıp geleceğini görmeli. Atalarının, kahramanlarının kendisine bıraktığı vazifeyi görmeli ve onun sorumluluğuyla geleceğine yönelmeli.

Geçmişimizde; İslam uğruna hayatını adanmış, onu canı pahasına korumuş, İslam adına pek çok çetin savaşlar vermiş, pek çok zulme ve eziyete maruz kalmış ama davasından bir an bile vazgeçmemiş sayısız kahramanlara sahibiz. Onların çabalarını yok sayıp, onları tanımamak, bilmemek, davalarını ve amaçlarını unutmak pektabi saygısızlık ve haksızlık olurdu.

Ben bu yazıda yakın geçmişimizin kahramanları olan, başımızda başörtülerimizle, gururumuzla okulumuza gidip sıralarımıza oturmamızı sağlayan 28 Şubat direnişinin muzafferlerinden bahsedeceğim. Kimilerimiz farkında olmasa da onlar direnerek Müslümanlar için çok büyük bir başarı kazandılar. Onların da istekleri, arzuları, gelecek planları vardı. Ama onlar bütün isteklerini ve planlarını bir kenara bırakıp davaları için savaştılar. Bu güzel görünümü yoldan yürüyebilmeleri için onlardan, yalnızca örtülerinden vazgeçmeleri istendi. Ama onlar İslam için, bizler için, gelecek nesiller için direndiler. Çünkü başörtüsü, Müslüman kadının kimliği ve gururuydu.

“Onlara diyorum ki:
“Evet, başörtüsü
bir simge. İslam’ın
simgesi.”

Eğer onlar direnmeyip örtülerinden vazgeçselerdi ya da hayatlarından vazgeçip evlerine kapansalardı kim bilir Müslüman kadınların hali nasıl olurdu? Müslüman bir kadına bakış açısı, onun toplumdaki yeri, başörtüsünün değeri ne duruma gelirdi? Böyle özgürce ve gururla, başörtümüzle yürüyebilir miydik? Okuyup bir geleceğe sahip olabilir miydik? Yoksa cahil damgası mı yerdik? Dinimizi özgürce savunabilir miydik? Elbette bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Peki bu zorluklarla kazanılmış onurlu örtüyü başımıza takarken bu davayı sürdürebiliyor muyuz? Allah için, örtünmek için başımıza taktığımız örtüyü süsleyip dikkat çekmeye çalışarak, ona yakışmayan ortam ve davranışlarda bulunarak başörtünün amacını yerine getirebiliyor muyuz? Kahramanlarımızın bize bıraktığı hediye koruyup onların yolundan yürüyebiliriz mi? Yoksa gençlik hevesimizle onların yaptığını yapmayıp arzularımıza yenik mi düşüyoruz? En azından her genç kız, örtünmeden önce bu soruları kendine sorup doğru cevapları bulursa, kahramanlarımızın davaları ve direnişleri amacına ulaşmış olacaktır.

Bazı İslam karşıtları, başörtüsüne karşı çıkarken, başörtüsünün bir simge olduğunu, bu gerekçeyle karşı çıktıklarını söylüyorlar. Onlara diyorum ki: “Evet, başörtüsü bir simge. İslam’ın simgesi.”

Biz, İslam’dan rahatsızız, Müslümanlıktan rahatsızız diyemeyenler, başörtüsüne, siyasi bir simge yaftasıyla karşı çıkıyor. Üstad Mehmet Akif’in dediği gibi:

“Kızımın iffeti, batmakta rezilin gözüne”

Kasım ayında deniz tatili kulağa bir garip geliyor ama tam tersi hava dört dörtlük, deniz tertemiz, beş metre altını görüyorsunuz denizin, su sıcaklığı da idealdi. Yani güzel bir tatil bizi bekliyordu.

Babamla birlikte cuma sabahı yola koyulduk. Atatürk havalimanına gittik. Havalimanında babamın arkadaşı Ahmet Amca bekliyordu bizi. Uçağa bindik ve Muğla’dan bizi biri aldı. Sonra Fethiye’ye gidiş yoluna çıktık. Vardığımızda tekneye bindik. Kahvaltı sonrası deniz keyfi bizi bekliyordu.

Kahvaltıdan sonra denize girmek için kimse-lerin ayak basmadığı bir koya gittik. Koyda deniz sakin, temiz ve ılıktı, her şey mükemmeldi yani. Kasımda deniz deneyimi yaşadık böylece. Sonrasında başka bir koya doğru yola koyulduk. Yolda, el balık tutmak için teknenin arkasından saldıktı oltalarımızı ve 20 dakikalık sabırlı bir bekleyişin sonucunda torik yakaladım, yani palamutun büyüğü. Ardından, denize gireceğimiz yere geldik. Girip çıktıktan sonra çay sefası çekmeye teknede yerimizi aldık. Akşam olmak üzereydi. Biz de gece kalacağımız yere gittik.

Güzel bir pansiyonu gittiğimiz yer. Oranın sahibi de tanıdık. Odalarımıza çıktık. Ertesi güne kalkmak için yattık. Ertesi gün yine denize girdik ve kahvaltı yine iyiydi. Akşam yemeğinde ewelki gün yakaladığımız balıklarla karnımızı doyurduk. Sonrasında yine yüzmeye devam ettik. Akşam kaldığımız pansiyonun salonunda bilardo oynadık. Küçük bir turnuva yaptık. Sonra bizim pansiyonda kalan yabancı bir çiftle tanıştık. Kanadalıların, tatil için gelmişler. Bu sayede İngilizcem biraz gelişti.

Derken; son güne uyandık. Son günde de teknede mangal keyfi yaptık. Etlerin tadı ayrı bir güzel geliyordu. Fakat her güzel şeyin bir sonu vardır.

Eve dönmek için yine Dalaman havalimanına gittik. Akşam 8.00 uçağıydı uçağımız. Ama hava koşullarından dolayı gecikme yaptı.

Gece 10’da gelebildik evimize. Ne olursa olsun, kasımda da olsa yine de tatil güzeldi.

KASIMDA FETHİYE

ESAD KARAASLAN

İSTANBUL'A GÜNAH YAKIŞMIYOR

ESMA ARZU YETİMOVA

Yürüyorum yağmurun altında. Arnavut kaldırımlı Galata sokaklarında. Gecenin herhangi bir saatinde yürüyorum ve yürüdükçe tanıyorum bu sokakları. Evler görüyorum. Kimi beyaz, kimi gri, kimi pembe. Yürüdükçe yaklaşıyorum Galata'ya. Şehre tepeden bakan terasın kırmızılığını görüyorum ve koskoca gövdesini. Yürüdükçe sesler duyuyorum; günahtara karışan kahkahalar... Benim hayatımdan çok farklı hayatlar görüyorum. Bu günahtâr mekandan sıyrılmak istiyorum. Şu saatten sonra tek hedefim Galata'ya ulaşmak ve uçmak. Tıpkı Hazarfen gibi. Yağmurun altında uçmak istiyorum ve bu şehir-i İstanbul'u karış karış tanımak. Umulur ki yağmur, günahtarla beraber beni de siler süpürür buradan. Ve birden kanatlanıyorum. Biraz korkuyorum ama hedefim uçmak değil miydi zaten? Gece ne kadar güzel görünmüş İstanbul! Bunları düşünürken kendimi Kız Kulesi'ne bakan bir

bankta buluyorum. İki kavuşamayan kule, iki ayrı hatıra, iki ayrı hayat. Galata ne kadar günahtarsa, Üsküdar bir o kadar naif, mutaassıp. Belki bu yüzden kavuşamıyorlardır, kim bilir?

Yanımdan insanlar geçiyor. Aralarından biri dikka-timi çekiyor. Gözleri sadece ayak uçlarında. Sanki bir kez olsun başını kaldırırsa dünya alt üst olacak. Yanıma geliyor ve oturuyor. Muhabbetle ve içtenlikle Kız Kulesi'ne bakıyor. İstanbul'a günaht yakışmıyor.

Acaba Galata ve Kız Kulesi kavuşsalardı, böyle destanlara konu olurlar mıydı? Ne diyordu Bedri Rahmi: "İstanbul deyince aklıma kuleler gelir. Ne zaman birinin resmini yapsam ötekisi kıskanır. Şu Kız Kulesi'nin akli olsa Galata'ya varır, bir sürü çocukları olur."

“Ah İstanbul!
“Seviyorum” adı
altında sana
yaptıklarımıza bak.
Kalbindeki hançeri
gül dalı olarak görme
artık. Ben uyandım,
sen de uyan bu
rüyadan. Sonuçta:
Boynumuz ağrıda
batıya bakmaktan!”

Asıl hikâye kavuşmamakta mı? Leyla ile Mecnun, Ferhat ile Şirin, Tahir ile Zühre ne ise Galata ve Kız Kulesi de oydu. Bunlar kavuşamayanlar, peki kavuşanlar nerede? Adlarını duyuyor muyuz?

Birden gözüme Topkapı Sarayı takılıyor ve...

Altı yüz yıllık Osmanlı'ya dört yüz yıl ev sahipliği yapmış görkemli saray. Fatih'in dört asır önceki ayak seslerini, Ayasofya'da okunan ilk ezanı, Avni'nin, Muhibbî'nin şiirlerini duyuyor gibiyim duvarlarda. Etrafıma baktığımda iki dini kucaklayan büyük mabedi görüyorum. Oysa Fatih ne kadar hasretle beklemişti onu. Bizans'ın kalan tek umuduydu. Onlara yeniden tanık olmak istiyorsun

ama şimdi müzekart (20TL) olmadan giremiyor-sun. “Burası bizim efendiler! Neyi, kimin elinden alıyorsunuz?” diye bağıyorum. Sadece meczup gözüyle bakanları görüyorum. Akli tutulmuş olan-lar belli efendim, belli...

Ve yine karşımda altın minareli camiye görüyorum. Sedefkâr ne kadar ince ince işlemiş. Aslında bakıp ibret alınacak bu yerde şimdi “Selfi” çubukları ile adeta yürüyen radyoya benzeyen turistler ve ül-kemin batı sevdalısı güzel insanları var. Gözlerimi kapatıyorum. Duvarlar konuşuyor benimle. Ben de onlara eşlik ediyorum. Sonra sohbetimize kuşlar, kaldırımlar ve şeref konuklarımız olan çınarlar katılıyor, derken.... (Çalar Saat: 06.00)

Demek rüyaymış bunların hepsi. Yine bir iş mara-tonu başlıyor desene. Hadi Bismillah.

Şu trafik bitmek tükenmek bilmiyor. Hazır fır-sattan istifade tam sağımda bulunan Mihrimah Sultan Camii'ne bakıyorum. Osmanlı'da, edeben camilerden büyük binalar yapılmazmış. Şimdi saç-ma sapan hırslar yüzünden geldiğimiz hâle bakın. Çekirge sürüsünün ekin tarlasını işgal etmesi gibi, her yeri betona boyadık. Şehirlerimizde nefes ala-cak yer kalmadı.

Ah İstanbul! “Seviyorum” adı altında sana yaptıklarımıza bak. Kalbindeki hançeri gül dalı olarak görme artık. Ben uyandım, sen de uyan bu rüya-dan. Sonuçta: Boynumuz ağrıda batıya bakmaktan!

“O HALDE, RABBİNİZİN HANGİ NİMETLERİNİ YALANLAYABİLİRSİNİZ”

FATMA BETÜL AKTAŞ

Şu cihanda milyarlarca tevekkül edilecek nimet varken; nimetlere şükretmek yerine nimetleri yalanlamak akıl işi midir? Sokakta gördüğümüz bir çiçek bile o kadar muazzam yaratılmış ki... Veya göklerde süzülen bir kırlangıç... Rabbimiz her şeyi o kadar güzel yaratmış ve tasarlamış ki.

Mesela bir kartal, ilk bakışta sadece bir kartaldır o, fakat o kartal yaşlandığında ne zorluklara göğüs gerer. Yaşlandığı için tırnakları da artık çürür ve kullanılamaz hale gelir. Bir kartalın en

önemli varlığı tırnaklarıdır. Yemeğini tırnaklarıyla tutar ve yer. Kendini etraftaki canlılara karşı tırnakları sayesinde korur, peki tırnaklarını artık kullanamayacak duruma gelince ne yapar? Ortalama 2 ay boyunca tüm acılara katlanır ve tırnaklarını gagasıyla çekip kopartır. Taşlara vurur. Bu süreçte bu acılara katlanamayan bir kartal ölür... O acılara katlanan kartalların ise yeni tırnakları çıkar ve yaşamlarına devam ederler. Peki ona bunu yapmasını kim söyledi. Kendisi mi akıl etti. Bu sadece küçük bir

örnek. Yeter ki görelim. Dünyadaki her şeyin farkına varıp, şükredelim.

Veya bir kalem...

Elimize bir kalem alsak, bu kalem kendiliğinden oldu desem, bana kim inanır. Tüm malzemeleri etraftan topladı ve kendi kendine oluştu! Bu hiç akıl alır bir şey mi? Şu küçücük bir kalemin bile bir zanaatkarı varsa koca evrenin nasıl bir yaratıcısı olmaz.

“O halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz.”

CANIMIZ KİTAP İSTER

HAMZA DURSUN

Kitap; oturduğumuz yerden, gitmek istediğimiz yere ulaşmamızı sağlayan bir arabadır. Her okuduğumuzda farklı farklı dünyalara yolculuk ettirir bizi. Farklı kelimeler, güzel hikâyeler, bilgiler ve daha nice şeyler öğretir. Her canımız sıkıldığında kitabın içine dalarız ve anında bütün sıkıntılarımızdan kurtuluruz. Adeta bir ilaç gibi, kullandıktan sonra bütün hastalıkları geçirir, tabii sürekli olursa.

Zamanımızın boşa gittiğini anladığımızda kitaba sarılırız. Sarıldığımız vakit,

zamanımızın en iyi şekilde kullanıldığını anlarız. Bütün bilgiler bu kitaptadır. Bilgi, her zaman zor durumdan kurtarır insanı. Örneğin öğretmenimiz sınıfta bir soru sorduğu zaman bilgiliyse cevabı direkt veririz. Eğer sorulan konu hakkında bilgimiz yok ise, kitaplarla ilgilenmiyoruz demektir.

Kitap okumamak, cahilliğe adım atmak demektir. Cahil olan insan ise, davasının eri olamaz. Oyunlardan, televizyonlardan almadığımız zevki ancak kitaba daldığımızda alırız. Anayasamız ve

rehberimiz olan Kuran-ı Kerim de bir kitaptır. Dinimizi öğrendiğimiz, doğruyu yanlıştan ayırt ettiğimiz bir kitaptır. Allah'a olan sorumluluklarımızı yine bu kitaptan öğreniriz.

Unutmamamız gereken bir şey de; Yüce Allah'ın peygamber efendimiz (s.a.v.)'e ilk emri “oku!” olmuştur. Bu yüzden her daim okumalıyız. Kitaplar öğreticidir. Okurken hem öğretir hem de anlama seviyemizi artırır. Kitap, sadece hayatımızın kurtarıcısı değil, canımız gibi değerlidir.

YAĞMURLU SOKAKLAR

FATMA ÇAYELİ

Sicim sicim yağın yağmurun arasında çaresiz ve bitkin bir şekilde yürüyordu Salih... Yürüyordu sadece... Nereye gideceğinden habersizdi. Nerede olduğunu bilmeden yürüyordu. Belki bir şey çıkardı karşısına, ya da bir ses duyardı ya da bir çocuk ona gülümserdi de içindeki boşluğa bir çare olurdu... Bulduğu durumdan kim kurtarabilir ki onu, kime yalvarmalı, kimden medet ummalı? İşte bu yüzden sokaklardaydı Salih... Gözleri bir şeyler arıyordu durmadan. Belli ki derdine derman arıyordu.

Korna sesi ile irkildi birden. Arabanın camı aralandı yavaşça, orta yaşlı bir adam seslendi Salih'e:

- Birader! Yağmurda ıslanacaksın. Gideceğin yere ben götürüyüm istersen?

Durakladı Salih, kim bilir kaç saattir dolanıyordu bu sokakta. Ne kadar da ıslanmıştı. Neden hiçbir şey fark etmedim diye düşündü. Adam tekrar seslendi Salih'e:

- Delikanlı daldın galiba, geliyor musun?

“Geliyorum” dedi Salih. Yavaşça bindi arabaya, bilinçsizdi. Neden bindiğinden de habersizdi. Bir anlam veremedi.

- Abi, yolun neresi, nereye gidiyordun? diye sordu Salih.

- İleride küçük bir dükkânım var oraya gidiyordum. Sen nereye gideceksin?

- Ben de o taraflara gidiyordum, dedi Salih.

“Durgunsun” dedi adam, “hayırdır bir derdin mi var?”

Sustu Salih, ne diyecekti ki. Kendi bile bilmediği derdinden mi bahsedecekti. Usul bir sesle:

“Yok abi, ne derdim olacak ki, dalgınlık işte” diyebilirdi.

Adam devam etti nazik bir sesle:

- İnsan bazen arayış içindedir. Dünya yetmez ona. Farklı şeylere ihtiyaç duyar ama bu insan aynı zamanda

nankördür. En yakınındaki aydınlığı, karanlık bilir. Gözünü kapamakla gece olduğunu zanneder.

Durakladı Salih. Bu adam kimdi? Neler söylüyordu böyle? Ne demeye çalışıyordu? Kimden bahsediyordu? Derin derin düşünmeye başladı Salih. Araba durdu birden, ezan sesleri yükselmeye başladı. Bu ses ruhuna işledi Salih'in, sanki bir şeyler anlatıyordu ona. Ben buradayım diyordu sanki. Karanlık zannettiğin aydınlık “benim” diyordu sanki...

Adam seslendi Salih'e:

- Ezan okunuyor, namazı kılsam çok iyi olacak. Sonra devam ederiz yolumuza. Acelen yok değil mi?

-Yok abi ben de zaten buraya gelecektim. Dedi Salih.

Salih yürüdü yavaş adımlarla, caminin duvarına yasladı başını ve ağlamaya başladı.

BU ADAM, BENİM BABAM

GÜLSÜM PEHLİVAN

Herkesin bir hikâyesi; o hikâyelerine anlam katan, yön veren birer kahramanı vardır. İşte bu kahramanlar; kendi ömürlerinden alıp bizlere verirler. Bizden hiçbir şey almadan bizim hayatımıza binlerce değer katarlar. Bize doğruyu göstermek için binlerce fedakârlık yaparlar. İleride yanlış yapmayalım diye kendi hayatlarından bize kesitler anlatırlar. Bazen bir yudum su, bazen tebessüm, bazen bir giysi, bazen sıcak bir yuva olurlar. Ama ne olursa olsun bize sonunda yararlı olurlar. İşte bunlar candır. Benim hayatımın en büyük kahramanı babamdır.

Benim babam; dünyanın en yürekli, en güçlü, en korumacı, en demokratik, en adaletli, en merhametli, en sabırlı, en güler yüzlü, en komik, en anlayışlı, en baba babasıdır. O benim hayatımın kahramanı. Çünkü ilk düştüğümde elimden tutup beni ayağa kaldıran odur. Yaşadığımız eve helalinden para getiren o dur.

Kahraman dediğin ahlaklı ve sevecen olur. Benim babam güldüğünde güneş doğar sanki. Anneme, bana, kardeşlerime her daim bizi ne kadar sevdiğini söyler. Güzel rüyaları bu yüzden gördüğümü düşünüyorum. Ahlakıyla, herkese örnek olur. Bana kötü insanlar zarar vermiyorsa onun güzel ahlakı içindir kesinlikle. Kahraman dediğin inançlı olur. Beni yüce Allah için en güzel şekilde yetiştiren, bir namazı kaçırmayayım diye beni sürekli uyaran, kısacası beni cehennemden koruyan kahramanımdır. Kocaman yüreği olur kahramanların. Toplumdaki zalimlerin düşmanı, fakirlerin, yardıma muhtaçların bana göre en büyük destekçisi. Mazlumun her daim yanındadır benim kahramanımdır.

Benim babam, kahramanımdır, en fedakâr insandır. Çünkü sabah okula, diye çıktığımda cebime gizlice kendi parasını koyan, bir yere gittiğimde bana gereğinden fazla para veren, hiçbir zaman desteğini, duasını eksik etmeyen insandır. Evladı üzülmesin diye kırk takla atandır. Başkalarından evlatlarını sakınandır. Yağmurlu havada ceketini çıkarıp üşümeyeyim diye bana verendir. Zararlı insanlardan evladımı nasıl korurum diye düşünendir. İleriyi görüp hata yapmanı engelleyendir. Susadığımı hissedip bana suyu uzatandır. Kızı Barbie bebek istiyor diye, anlayışı gereği kızına Barbie bebek almadığı halde, tabularını yıkıp kızıyla oyunlar oynayıp. Denizde sırtına bindiğim gemimdir. Yağmurda yağmurluğum, çamurda botum, dışarıda duacımdır, her daim reisim, her zaman kanadım, karanlıkta aydınlığım, taşlı yolda asfaltım, göz yaşımında mendilimdir. İşte benim babam tam bir kahraman ve model insandır.

Bu dünyada çok kahraman var biliyorum. Benim kahramanımdır babam işte... En baştaki kahramanlığı, benim babam olması zaten. Hayat boyunca ellerimi tutar inşallah. Yoksa düşer, saplanırım çamura. Kahramanlar var ya, iyi ki varlar. Tutunacak dalımızdır onlar bizim. Yüreğimizdeki çocuğun hep onun sevgisine ihtiyacı vardır. Çocuklar çok büyütürlermiş kendilerini koruyup kollayan kahramanlarını. Ben bu yaşa geldim. Hala küçücük dünyamda kocaman bir kahramanımdır, babamdır.

Seni seviyorum kahramanımdır...

“Allah size, emanetleri ehline vermenizi ve insanlara hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emrediyor. Allah bununla size ne güzel öğüt veriyor. Şüphesiz ki Allah her şeyi hakkıyla işiten, hakkıyla görendir” (Nisa-58)

Evet bu ayet bize nasıl bir mesaj veriyor, bize nasıl bir uyarıda bulunuyor? Bunları hiç düşündük mü, ya da okuduğumuz ayetlerin anlamını merak edip onları anlamaya, o mukaddes ayetlerden hikmet çıkarmaya çalıştık mı? Elbette çoğumuz sadece Kuran’ı okumanın yeterli olacağını düşünürüz ya da buna inanırız. Halbuki bu kısacık ömrümüzde Allah’ın rızasını kazanabilmek için onun bize gönderdiği bu kutsal kitabı okuyup anlamamız, ona göre kendimize çeki düzen vermemiz gerekmez mi? Asıl o zaman tam anlamıyla bir mümin oluruz.

Mesela yukarıdaki ayette adaletten bahsediliyor. Adalet bu dünyada ve öbür dünyadaki hayatımız için aslında ne kadar çok şey ifade ediyor. Bu dünyada yaşadığımız onca zorluğa, sıkıntıya, haksızlığa, Allah’ın sonsuz adaleti sayesinde göğüs germiyor muyuz? Elbette bu dünyada yaptığımız her türlü iyiliğin ve kötülüğün ahirette karşılığı olduğunu biliyoruz. Peki, bunun bilinciyle yaşıyor muyuz? Belki evet, belki hayır. Aldığımız her nefesten sorumlu olduğumuzu bilip ona göre yaşamalıyız.

Allah nasıl adaletliyse, bizim de aynı şekilde adaletli olmamızı emrediyor. Ufacık bir haksızlık görsek bile hakkı batıla karşı savunmamızı istiyor bizden. Bazen nefsimize uyup kendi çıkarlarımız için yanlış hükümler verebiliyoruz. Ancak bunu yaparken ne kadar büyük bir vebalin altına girdiğimizin farkında mıyız? Allah’ın emirlerine uymadığımız gibi bir de kul hakkına girmiş oluyoruz. Halbuki Allah, kul hakkını affetmeyeceğini söylüyor bizlere. Şu dünyadaki menfaatlerimiz için ahiretimizi nasıl bu kadar kolay tehlikeye atabiliyoruz? Bu yüzden artık toplu olarak bilinçlenmeli ve ona göre yaşamalıyız. Tüm haksızlıklara karşı birlik olup hakkı savunmalıyız.

ADİL OLMAK

HADİYE VESİLE KÖKSAL

“Şu dünyadaki menfaatlerimiz için ahiretimizi nasıl bu kadar kolay tehlikeye atabiliyoruz? Bu yüzden artık toplu olarak bilinçlenmeli ve ona göre yaşamalıyız.”

ÜMİTSİZLİK

NERGİS PARLAK

Başına kötü bir iş geldiğinde ya da çok çalıştığınız bir dersten başarısız olduğunuzda hemen üzüntüye kapılıp Rabbinden ümidi kesmektir, ümitsizlik.

Şeytan, bizi Allah'tan uzaklaştırıp kendi yanına çekmek ister ve insana her zaman ümitsizliği fısıldar. Olaylara, yaşananlara karamsar bir açıdan bakmayı telkin eder ve gelecekte insanları ümitsizliğe düşürmeye çalışır. Allah'a iman etmemizi, ona karşı yapmamız gereken ibadetleri, sabırlı olmamızı, ümitsiz olmamızı ister. Kadere teslimiyet, sabır ve tevekkül insanları Allah'a yaklaştıran davranışlardır. İnsan, Rabbine ne kadar yakınsa, şeytana o kadar uzaktır. Bu yüzden şeytan boş durmaz, insana ümitsizliği telkin etmeye ve insanı, çaresiz ve çözümsüz bir ruh haline sürüklemeye çalışır.

Birçok insan, yaşadığı zorluklar karşısında ümitsizliğe kapılır. Ancak derin iman sahibi insan, Allah'ın her işinde kendisine yardımcı olacağını bilir, bütün işleri Rabbine bırakır. Allah var, gam yok. Bizi, iyi günümüzde de kötü günümüzde de gören, işiten, imtihan eden o değil mi. Müslüman, karşılaştığı sorunlar konusunda, elinden geleni yapmalı, gerisini Allah'a bırakmalıdır.

Unutmayın, çaresizlik, ümitsizlik, şeytandandır. Allah, rahman ve rahimdir. Zor durumda kalan kulunun yardımcısıdır. Karanlık gecede, kara taşın üzerindeki kara karıncanın kara ayağını görür. Okyanusların karanlıklarındaki küçük balıklara bile rızıklarını verendir. O yüzden, endişeye gerek yok.

GÖZLERİNİ HARAMLARDAN SAKIN

NESRİN ARSLAN

“Mümin erkeklere söyle: Gözlerini bakılması yasak olanlardan çevirsinler, mahrem yerlerini korusunlar. Bu, onların arınmasını daha iyi sağlar. Allah, yaptıklarından şüphesiz haberdardır. Mümin kadınlara da söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar, ırzlarını korusunlar. Kendiliğinden görünen kısımlar müstesna, zînet yerlerini göstermesinler. Başörtülerini ta yakalarının üzerine kadar salsınlar...” (Nur: 30, 31)

Bazı düşünceler vardır doğru olarak benimsediğimiz, aslında yanlış olup bizlere doğru olarak gösterilen. “Erkektir o, yapar.” sözünün bu kadar yaygın kullanılması gibi. Ya da “Kız kısmı otursun.” sözcüğünde kullanıldığı gibi... Halbuki Allah açıkça belirtir ki erkeklere de kızlara da haramdır, bir nâmahremiyle ilişkide olması. İnsanlar, erkeğin sevgilisi olduğunda: “Aferin, erkek adam...” derler, tebrik ederler. Aslında ona da haramdır. Allah nur suresinde bunu açıkça belirtmiştir. Erkeğin işlediği haramları, “kültür” adı altında mazur görmek ise, cahiliye adettir, Müslümana yakışmaz.

Peki onlar bilmiyorlar mı Allah'ın iki cinsiyete de zınayı haram kıldığını. Hiç açıp bakmadılar mı Kuran'ı; hiç açıp bakmadılar mı okudukları Kuran'ın mealini. Baksalar bilirdi elbet bunları. Bilselerdi de değiştireselerdi yanlış olan düşüncelerini. Artık yıkılsaydı beyinlerde taht kurmuş o cahilce cümleyi. “Erkektir o yapar.” Yapmamalı. Allah yasakladıysa bir şeyi, onun yapılmaması gerekiyor.

İşte böyle sürekli etrafımızda insanlardan duyduğumuz aslında doğru olmayıp doğru olarak bildiğimiz düşünceleri yıkıp yerine gerçekten doğru olan düşünceleri koymalıyız. Bir iğnenin başı kadar zehir, insanın vücuduna girse, bütün vücuda dağılır. Vücut helak olur. Maneviyat bakımından da, insan böyle şehvetle yabancı bir kadına baktığı zaman, onun maneviyesi o şekilde helak olur.

Akıllı olanın düşünmesi lazımdır. Sabahtan akşama kadar harama baktığında, eline ne geçiyor? Herkes şöyle bir düşünsün, bir şey kazanıyor mu?

Hiçbir şey kazanmadığı gibi, manevi olarak da hastalanıyor. Çünkü nazar anında, şeytan zehirli oklarını insanın kalbine saplıyor. Nasıl ki insana zehirli iğne yapıldığında, o insanın vücudu zehirleniyorsa, manevi olarak da şeytanın zehirli okları, insanın kalbini ve aklını zehirliyor.

Velhasıl, harama bakmakla, harama meyletmekle; insan, hem Allah-u Zülcelal'in nurundan mahrum kalıyor, hem de şeytana kendini zehirletmiş oluyor. İnsan, böyle küçük gibi görünen şeylerle, kendini mahvediyor, hem dünyada, hem de ahirette huzursuz olacağı şeyleri yapmış oluyor. Şeytan bazı haramları ve günahları bizim gözümüzde küçük göstererek: “Bir şey olmaz, bu küçük bir şeydir.” diye bizi kandırmaya çalışırken, bazı ibadet ve amelleri de bizim gözümüzde çok zor gibi göstererek, bizi o amelden alıkoymaya çalışıyor.

KUDÜS

ÖMER FARUK KARAARSLAN

Ey Kudüs
Ey işgal kargalarının tünediği cennet
Yeni doğmuş dertlerle uyanırsın her güne
Ve her dem uçsan kutlu rüzgârlarınla
Yeni bir gam gelir,
Kubbelerine konar, güvercinlerle
Fâdi, anlat bana,
Seni nasıl ağılattıklarını
Bağrında inleyen anaların feryatlarını anlat
Anlat ki, anlam bulsun gözyaşlarım
Ve hızlansın özgürlüğe atılan adımlarım
Üzülme sen nazlı çiçeğim,
Üzülme ey Kudüs
Duvarlar da çekseler aramıza
Üzülme
Dik tut başını sen,
Yüreğimizin tüneller açtık senin bağrına
Onlar kuşatırken,
Sürünürken onlar yeryüzünde
Göklerinde uçuyoruz biz
İhanet ettiler onlar özgürlüklerine
Bizse vefalıyız özgürlüğümüze
Bitti derken onlar
Yeniden başlıyoruz biz
Dayan Kudüs'üm!
Birazdan doğacak güneş
Şu dağların ardından!
Görünecek birazdan
Muhammed'in ordusu
Ve birazdan yükselecek tekbir sesleri,
Mağlum coğrafyamda. . .

KURAN-I KERİM'İ ANLAMAK

RANA BÜŞRA ÖZPOLAT

Kuran-ı Kerim hayatımızın en önemli parçasıdır. Allah'ın bizimle konuştuğu, yanımızdaki gerçekleri, hakikat kaynağından öğrenmemizi sağlayan İlahi kitap... Hepinizin (her ne kadar inkâr edilse de) kalbimizin köşesinde yeri olan İslam'ı en güzel anlatan kitap Kuran'dır. İçimize huzur veren, ruhumuzu ferahlatan mucize kitap Kuran'dır. Allah'ı Teâla'nın verdiği Kuran'ı yayma vazifesini, Hz. Muhammed (sav) en güzel biçimde gerçekleştirmiştir.

Çok şükür Kur'an-ı Kerim bugünlere, hiçbir değişiklik görmeden, Allah'ın koruması altında ulaşmıştır.

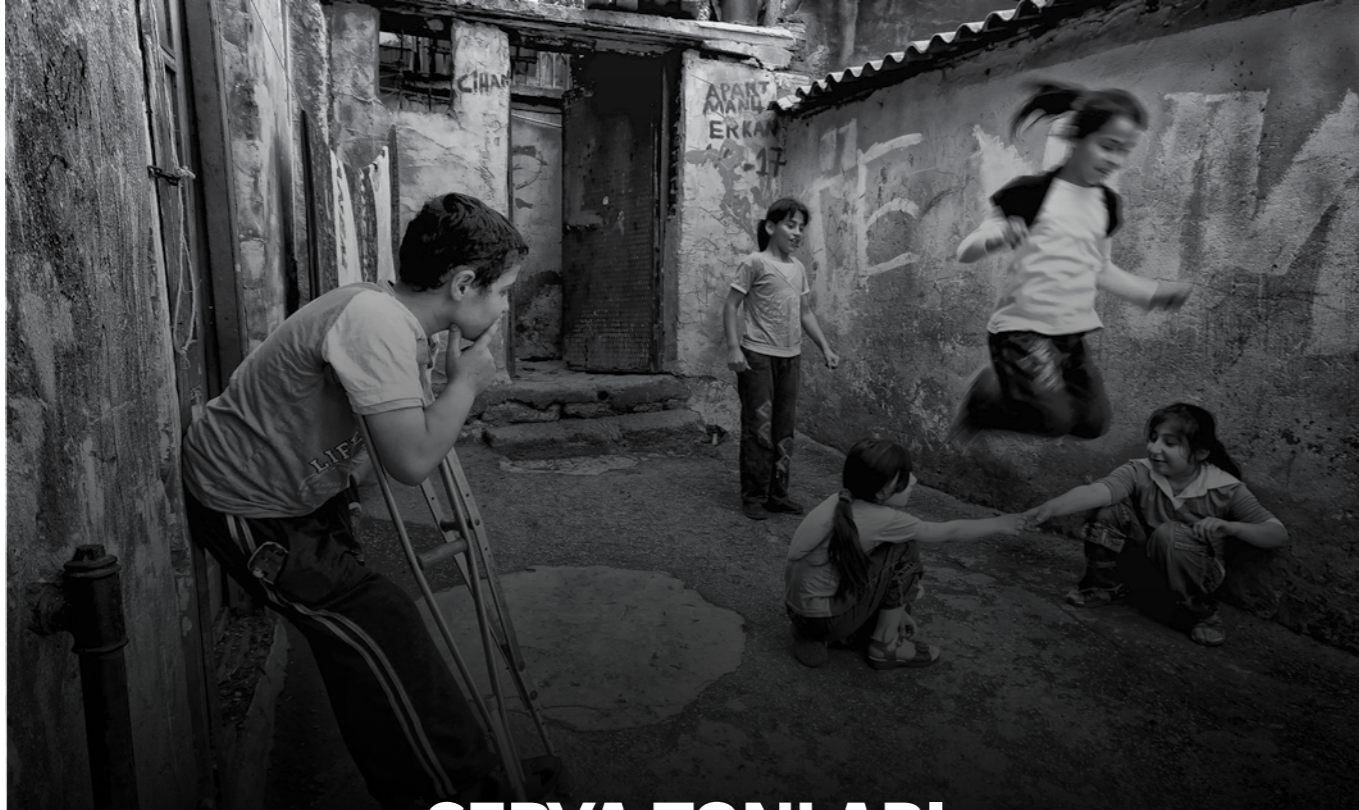
Bazen anladığımızın çok yakınında, bazen çok uzağında... Kur'an-ı Kerim'in inanılmazlığı, mükemmeliği anlatmakla bitirilmez; okuyarak, dinleyerek bu duyguları tekrar tekrar tatmamız gerekir. Çok şükür ki bizler bu imkânlarla sahip gençleriz ve Allah'ın izniyle bunun bilinciyle yaşayacağız.

Kuran; açık okuyan, anlamaya çalışan için şifa kaynağıdır. Dünyamızı ve ahiretimizi aydınlatan bir kandildir. Ama dediğim gibi, anlamaya çalışan için... So-

ruyorum, kaçımız Kuran okuyor, kaçımız meal okuyor, Kuran'ı anlamaya çalışıyor. Mehmet Akif Ersoy'un dediği gibi Kuran; mezarlıkta okunmak, fal bakmak için indirilmemiştir.

İbret olmaz bize, her gün okuruz ezberde
Yoksa hiç mana aranmaz mı bu ayetlerde
Lafzı muhkem yalnız anlaşılın Kuran'ın
Çünkü kaydında değil hiçbirimiz mananın
Ya açar nazmı celilin bakarız yaprağına
Yahut üfler geçeriz bir ölünün toprağına
İnmemiştir hele Kuran şunu hakkıyla bilin
Ne mezarlıkta okunmak ne fal bakmak için.
(Mehmet Akif ERSOY)

Üstat Akif, yaralarımıza parmak basmış. Maalesef durumumuz bundan ibaret. Kuran'ı anlamaya çalışmamız yok. Yolda çevirsek insanları sorsak, Kuran mealini baştan sona okumuş kaç kişi çıkar acaba? Kuran'ı anlayanlardan olmamız duasıyla...

SEPYA TONLARI

SERHAT ÇAKIR

Belki;
Denizde bir balık
Yuvada bir kuş misaliydi yalnızlık.
Mevsimlerden kış olsa bile
İsindiysa, yumruk kadar kalbinde
"Dostum" dediğin insandı, yalnızlık.
Belki,
Paylaşmaktı gerçek aşk
Kırpiklerinden damlarken gözyaşın
Sıgımbildiysen, paylaşabildiysen acını
Seni rahatlatandı "dostum" dediğin
Öksüz kaldıysan, ailendi dostun.
Belki,
O ijlilik meleği sırdaş, sol yanındı
Sende olmayan kumaşla, elbise diktığın
Çektikçe gelen çorap söküğüydü

Derin bataklığında köprü olurdu her daim
Omuğlarını gererek "dostum" dediğin.
Belki;
Anne şefkati gibiydi dostun
Kitabı açtığında gelen o kokuydu.
Tek dostu sendin belki de onun;
Ardını göremediğin aynada
Rengârenk uçurtmaydın, bembeyaz ellerinde
Belki de;
Zamanı durdurandı dostun
Paltonu paylaşabildiğin
Elini sımsıkı tuttuğundu.
Sepya tonlarındaydı
Tertemiz,
Sıcacık. . .

KUDÜS'E YÜRÜYEN ADAM: "NURİ PAKDİL"

SEVDE MÜBERRE YORULMAZ

Yıl 1934, Kahramanmaraş. Ziya oğlu Emin'le, Hatice Hanımın oğlu olarak dünyaya gelen Nuri PAKDİL, gözlerini inanç derinliği olan bir evde açar. Baba ve anne okuma ile bağlarını diri tutan insanlardır. İlk eğitimini annesinden ve babasından almıştır. Okula başlama yaşı gelmiştir ama gönderilmez, sınavla sınıf atlayarak bitirir okulu. Ortaokula da üç yıl gecikmeyle ve dayısının zoruyla başlar. Bu arada da kucak kucak kitap okumaktadır. Ortaokulda okumanın yanında artık yazmaya da başlamıştır. Lise yıllarında ise yazıya olan düşkünlüğü artmıştır. Yazılarını çeşitli gazetelere ve edebiyat dergilerine gönderir. Artık kendi dergisini çıkarma vakti gelmiştir. Lise arkadaşlarıyla çıkardığı edebiyat dergisi, onun için çok önemli bir edebiyat atılımıdır. Bu dergi, ülkenin kültür sanat alanında konuşulan, yankı bulan bir dergi olur.

Nuri PAKDİL'in bazı yazıları da, dönemin ünlü yazarları tarafından eleştiri ve övgü alır. Yılan olarak nitelendirdiği üniversite yıllarını, yazıyla arasına girdiği için hiç sevmez. Üniversite yılları sokak şiddetinin, siyasal gerginliklerin had safhada olduğu bir dönemdir. Nuri PAKDİL bu karışık ortama teslim olmaz ve yoğun okuma ve yazma çalışmalarıyla kültürel derinliğini yükseltmeye başlar. Hukuk fakültesinde okumaktadır ama satılık mantıktan rahatsızdır. İstanbul, Nuri PAKDİL'in çok sevdiği iki şehirden biridir. Yazılarında İstanbul'un semtlerini, havasını, sokaklarını sürekli anlatır. Diğer şehir ise Kudüs'tür. Kudüs'e ve İstanbul'a olan bu sevdasını "Kudüs'ü, İstanbul görüyorum; İstanbul'u Kudüs görüyorum." sözleriyle anlatır. Ona göre Kudüs'ü savunmak, gerçek bağımsızlığı savunmaktır.

Hukuk fakültesini bitirir ve avukatlık stajını yapar. Daha sonra Bitlis'e askerlik yapmaya gider. Askerlikten sonra İstanbul'a döner. Burada bir süre yeni İstiklal gazetesinde çalışır. 1965'te Ankara'ya gider ve bir bakanlıkta hukuk mü-

“Kudüs'e ve İstanbul'a olan bu sevdasını "Kudüs'ü, İstanbul görüyorum; İstanbul'u Kudüs görüyorum." sözleriyle anlatır.”

şavirliği yapar. "Direnirsem ölmem." diyen Nuri PAKDİL, bu direnişi edebiyatla gerçekleştirmeyi seçmiştir. Nuri PAKDİL, bir cümle yazarken öyle özen gösterir ki tekrar tekrar silip yeniden yazar. Daktiloyla yazılmış ilk nüshalarında, yazılarının altında bir dipnot görmek mümkündür: Otuzuncu yazılış. O sadece bir şair, öykücü, denemeci, yazar değil; o, bir devrimcidir. Gerek yazılarıyla gerekse sükûtuyla.

Nuri PAKDİL'in 13 yıl süren suskunluğu başlamıştır. Bu dönemde onun ne yaptığı, nasıl yaşadığı bir sır gibidir. Hemen hiç kimseyle görüşmemekle ve hiçbir yerde yazı yayımlamamaktadır. 13 yıl aradan sonra okumalarına, çalışmalarına daha da ağırlık vermiştir. Yakın arkadaşları olan ERDEM BEYAZIT, RASİM ÖZDENÖREN VE AKİF İNAN ile olan yakın birlikteliğiyle yeni bir edebiyat dergisi çıkarma adımı atmıştır. Şubat 1969'da derginin ilk sayısı çıkar. Bu dergide batıdan çeviriler yanında, edebiyatın her türünden eserler yer alır. Bu dergiden sonra da birçok kitabı yayımlanan Nuri PAKDİL; hiçbir zaman devrimci ve hiçbir şeyden taviz vermeyen İslami duruşunu değiştirmez.

Bazen birisi büyük bir soru sorar. Bazen birisi bir adım atar ve büyük bir yürüyüş başlatır. Hiç teslim olmadan, kesintisiz bir yürüyüş başlatır.

Hiç teslim olmadan, kesintisiz bir yürüyüş: Kudüs için, anne için, senin ve benim için, İslam için...

GAZETECİ/YAZAR DEMET TEZCAN'IN; OKULUMUZ “SİYER GAZETESİ” EKİBİ İLE YAPTIĞI, GERÇEK HAYAT'TA YAYIMLANAN RÖPORTAJI

Yazar Demet Tezcan, M. Emin Saraç Anadolu İmam Hatip Lisesi öğrencilerinin çıkardığı Siyer Gazetesi'nin fikir ve doğuş aşaması ile gazetenin işlediği konulara yönelik olarak projenin mimarı olan gençlerle bir söyleşi gerçekleştirdi.

Bir gazete gözümüze çarptı sosyal medyada. Gazetenin manşeti, haberlerin başlıkları görenleri öyle çekti aldı ki Peygamber Efendimizin vefatından sonra Hz. Bilal'in ezanı sokağa koşanlar gibi olduk. Sanki Mekke döneminde bir gazete vardı ve birileri o gazeteyi bulup, çıkarıp sosyal medyaya taşımıştı.

“Put festivalinde karışıklık”, “Muhammed’ul Emin’den Ebu Cehil’e Tokat gibi ders”, “Yemen ticareti bu yıl yüzleri güldürecek” “ Bir süredir kendisine vahiy gelmediği için gönlü daralan Hz. Peygamber(a.s) Yüce Allah’ın kendisine nimetlerini hatırlatan yeni ayetlerin inişiyle rahatladı... devamı 3.sayfada” diyordu.

Kimdi bu haberleri o dönemden bu döneme servis edenler? Onlarla ÖNDER’i ziyarete geldiklerinde bir araya geldik ve sizler için söyleşi yapma fırsatı bulmuş olduk. Bizler gibi gazeteyi duyup da kimler çıkarıyormuş, neden böyle bir çalışma gereği duymuşlar, etki-tepki nedir diye merak edenler varsa onların hislerine tercüman olalım istedik.

Başakşehir Emin Saraç İmam Hatip Lisesi öğrencileri; Esra Çiftçi Dindar Hocalarının önderliğinde dünle bugün arasına köprü kuran, bugünden peygamber efendimiz (s.a.v)’in örnekliğine şahit kılan bir çalışma yapmış. Bu zekice fikirle peygamber efendimizin örnek yaşantısını bugüne yakınlştırarak, okuyanları bir anda kendisini peygamber efendimizin etrafındaki olaylar örgüsü içinde buluvermesini sağlamışlar. Haber dilleri ile olaylar daha dün yaşanmış gibi anlatılıyor.

Siyer gazetesi fikri nasıl doğdu?

ESRA ÇİFCİ DİNDAR: Lise 10. Sınıflarda Siyer dersi var. Bu anlamda şöyle bir düşünce oluştu bizde: Siyer dersi, normalde kitaptan okutulan bir ders. Proje ödevi anlamında ne verebiliriz diye düşünürken çocukların hem katkılarını sunabilecekleri hem de siyeri o dönemde uyandırdığı etkiyle beraber öğrenebilecekleri bir araç olsun istedik. Ben de imam hatip lisesi mezunuyum. Sonra da ilahiyat okudum. Vahyin ve Rasul’ün verdiği örnekliği çeşitli siyer kitaplardan okuduk. Ama onun dönüştürücü etkisi ve günümüze taşınabilecek vurguları çoğu zaman ihmal edilir bu çalışmalarda. Gerek Kuran’ın nüzul sürecine dair yaptığımız okumalarla ve karşılaştırmalı Siyer çalışmaları sonucu

bunu fark etmiştim. Çünkü özellikle Kur’an sureleri çok canlı ve aksiyoner bizzat hayatın içinden tablolar anlatıyor tüm vahiy boyunca. Bu anlamıyla kitaplarda kalmış bir öğrenmeden çok öğrencilerimin hissedebileceği, örnek alabileceği, bazı yönleriyle günümüz dünyasına benzetilecekleri etkin bir Siyer okuması yapsınlar istiyordum. Bu yüzden Mekke’de bir gazete çıksaydı nasıl çıkardı? Vahiy o toplumu nasıl değiştirdi? Bir ayet indiğinde o toplumda nasıl bir yankı uyandırır? Bunun etkileri anlatabilmek adına Mekke’yi o dönemden anlatan bir gazete hayal ettik. Bunu, önce küçük çapta öğrenci gruplarıyla çalıştık. Daha sonra biraz daha da olgunlaştırarak dışarıya açık, siyerde yeni bir eğitim dili olması açısından, 10. Sınıf öğrencilerimizle beraber bu projeyi başlattık.

Tarihi süreci takip ederek çalışıyorsunuz, kurgu yok yani?

Evet kurgu yok. Büyük ölçüde o dönemdeki olaylarla başlıyoruz. İlk sayımız örneğin henüz vahyin gelmediği cahiliye sınıfından bahseden 595 yılı Allah Rasulu henüz 25 yaşında, henüz vahiy gelmemiş. Muhammed’ul Emin olarak Mekke’de tanınıyor. İlk sayımızı buradan başlattık. Bunu da şunun için yaptık. Aslında Mekke cahiliyesinden şikayet eden, cahiliye toplumunun özelliklerini anlatan, Kuran’ın nasıl bir ortamda bize indiğini anlatabilen bir sayı olsun istedik. O dönemdeki Bizans - Sasani çekişmesini vererek dünyanın gündemine ve Mekke’nin dünya tarihinde işgal ettiği ekonomik ve siyasi durumu da ele aldık. Burada gerçek tarihsel ve ekonomik verilere yer verdik. Kurgu yok. İlk sayımız bu anlamda İslam öncesi Mekke’den yola çıktı. İkinci sayıda Nübüvvetle beraber devam ettik. Dolayısıyla kronolojik bir sırayla siyer konularını teker teker işleyeceğiz inşallah.

Bu fikir ilk ortaya çıktığında okul idarenizin tepkisi nasıl oldu? Fikre nasıl yaklaştılar, endişeleri oldu mu?

Esra Çiftçi Dindar: İdaremiz çok destek oldu bize. Özellikle gençlerin katkı sağlayacağı bir çalışma olması açısından çok destek gördük. Çünkü gençlerde de olumlu bir etkisi oldu bunun. Hepsini kendilerini sorumlu hissettiler. Büyük bir araştırmaya giriştiler. Hemen kütüphanelerindeki siyer kitaplarını ortaya çıkardılar. “Hocam şu olay var.”, “Bu konuyu da anlatalım” dediler. Bazen benim fark etmediğim daha tarihte ayrıntıda kalmış olayları gündemimize getirdiler. Onlardaki bu çalışma şevkini görünce idaremiz de bize başından beri destek oldu.

Kaç kişisiniz?

Yayın ekibi olarak, toplamda 20 kişiye ulaştık. Yayına başladıktan sonra gönüllülerle biraz daha genişledi ekip.

Yayın kurulunu neye göre seçtiniz? Yani siyere mi, basın-yayına mı meraklıydı ekip?

Esra Çiftçi Dindar: Aslında ben onların Siyer derslerine giriyorum. Birçok sınıfın siyer dersine giriyorum. İlk etapta tek bir sınıftan öğrencilerimizle bu projeye başladık. Bunun böyle olmasının nedeni ise onların siyere dair altyapılarının akranlarına göre biraz daha iyi olması. Genel kültür anlamında siyer bilgileri iyiydi. Bu birinci etken oldu. İkinci etken biz bu gazeteyi gençlerin dilinden gençlerin araçlarıyla oluşturmak istedik. Gazete çıktığı an bir internet sitesi de olsun istedik. Sosyal medya üzerinden de yayın yapsın istedik. Gençlerle etkileşim de sağlasın istedik. Gazete ekibindeki öğrencilerin bu anlamda teknik bilgileri de iyiydi. Birkaç tanesinin kendi internet siteleri var. Bu durum birlikte çalışmak için olumlu bir rol oynadı. Bu sınıfımız, aynı zamanda Arapça sınıfı. İçlerinde hafızlık yapan öğrencilerimiz de var. Akademik olarak da başarılı, sosyal konularda da genel kültüre sahip bir kadro var yani.

Ekibin erkeklerden oluşmasının özel bir nedeni var mı?

Okulumuzda, kız öğrencilerimize yönelik farklı dergi çalışmaları ve projeler de var. Erkek öğrencilerimizin bu anlamda bir sitemleri ve rağbetleri vardı. Bu bir etken olmuş olabilir ilk etapta. Ama şimdi özellikle görsel sanatlar ve çizgi çalışmaları açısından kız öğrencilerimiz de gazetemize katkı sunmaya başladılar. Dolayısıyla gönüllülüğe dayalı, katılıma açık bir ekiple çalışıyoruz.

Peki, kadronun gelecekteki hedefleri nelerdir? Gazeteci olmak hedefin miydi yoksa İslam tarihine mi ilgin vardı? Sen kendini burada bulma gerekçen olarak neyi görüyorsunuz?

Muhammed İsmail Bulut (Ebu Ammar künyesi ile Siyer gazetesinin köşe yazarlığını yapıyor): Kendimi burada bulma gerekçem, kendimi yazı konusunda geliştirmek istiyorum. Günümüzdeki olayları yorumlamak açısından da tecrübe kazanıyoruz. İleride akademik çalışma olarak siyaset düşünüyorum. Bunun için ön çalışma olarak siyer gazetesini düşünüyordum. Geçmiş siyer gazetesinden öğrenmek daha iyi olacaktı bizim için. Akademik çalışma olarak bu çalışmalar bana çok büyük katkı sağladı.

Yavuz Selim Harbi: İlk başta Esra Hocamız bize bu projeden bahsettiğinde bir merak uyandı bende. Proje ilgimi çekti. Çünkü günlük gazeteleri takip etmeyi seviyordum her konuda. Bu şekilde normal derslerime de katkı sağladı. Yazmak gerçekten insana değer katıyor. İnsan, bu şekilde yazı yazma alışkanlığı kazanıyor. Hoş bir şey. Ben bunu devam ettirmek istiyorum. Ama gelecekte kullanır mıyım kullanmaz mıyım onda kararsızım. İnşallah sonuna kadar yazacağız.

Mustafa Eren Güzel: Hocamız sınıfta “Kimler bu gruba dahil olmak istiyor?” dediğinde ben de görev almak istemiştim. İleride gazeteci olmak gibi bir hayalim yok ama en azından bir Müslümanın siyer, fıkıh ve diğer ilimleri bilmesi gerekir. Hem kültür anlamında hem de yazı yazan arkadaşlarımızın da dediği gibi yazı yazma anlamında bana bayağı katkısı oldu.

Esra Çıfci Dindar: Mustafa Eren, gazetemizin teknik işlerini yönetiyor. Kendi internet sitesi var. Bizim internet sitemizi de o yaptı. Onların yetenekleriyle kendi derdimizi buluşturmak gibi bir şey oldu bu çalışma.

Gençliğe hitap edebilmenin ortak yolu ya da sosyal medyayı ortak paydaya çevirmenin yolu diyebilir miyiz?

Esra Çıfci Dindar : Onlar belki bununla şunu denediler. Bu iş için internet sitesi kurulmuş. Yani İslam’a hizmet etmek için nasıl bir internet sitesi kurarız belki böyle bir örnek oldu. Başka alanlarda ilerlerken, ümmete fayda sağlayacak alanlarda da interneti kullanmak...

Ömer Faruk Deniz: Siyer gazetesi ekibinde olmamın nedeni, arkadaşlarımıza siyeri daha farklı bir şekilde anlatmak, daha hoş bir şekilde anlatmak. Ayrıca ileriye dönük meslek sahibi olduğum zaman bir düşünce hakkında yazı yazmam gerektiğinde şimdiden tecrübem olması için böyle bir çalışmaya karar verdim ben de. Çalışmalarımızı da arkadaşlarımızla birlikte araştırarak yapıyoruz. Kaynaklardan araştırarak yapıyoruz. Bu çalışmalar; her yönden gelişmemize katkı sağlıyor. Kendimizi daha iyi ifade etmek açısından iyi bir çalışma.

Mevcut siyer kitapları var, derslerde de bu konular zaten işleniyor ama siz yeni bir dille yeni bir bakışla siyer anlamını deniyorsunuz.

Yavuz Selim Harbi: Her insan kitap okumayı sevmez ve hani kalın kitaplar okumaktan pek hoşlanmaz ama çoğu insan bir gazete gördüğü zaman onu almak ona bakmak ister. Böyle dikkat çekici bir manşet olduğu zaman da insanın okuyası geliyor zaten. Hani çok ağır da değil üslubu. Daha çok gençlere yönelik.

Bu gazeteyle birlikte şu algı da yıkılıyor “gençler sosyal medyacıdır, onlara sadece sosyal medyadan ulaşılır, ilgi alanları orasıdır” ama sizler aynı zamanda hem web sayfası kuran, hem sosyal medyada aktif olan gençler olarak gazeteyle dokunmayı önemsiyorsunuz. Acaba gençlere bakışta biz çok mu tekdüze, yanlı, yanlış, önyargılı bakıyoruz. Sizin gazetelere, kitaplara dokunamayacağınızı düşünüyoruz?

Yavuz Selim Harbi: Bence önyargılı bakıyorsunuz. Anneme de ilk söylediğimde -aslında aynı evde yaşamadığımız için - onlar benim gazete okuduğumu, gazeteyle merak saldığımı bilmiyorlardı. Yurtta kalıyordum. Oraya gelen gazeteleri okuya okuya bir merak sarmıştı beni bir yıldan beri. Anneme bahsettim “Sen mi gazete okuyorsun?” diye şa-

şırdı. “Olamaz mı? Biz hiç kitap, gazete okuyamayacak mıyız?” dedim. Gösterdim anneme, bu bizim çalışmamız diye. Ben ilk defa orada tanıtmıştım gazetemizi. Hoşlarına gitti. Benim böyle bir gazeteyle yönelik katkıda bulunduğumu görünce sevindiler tabii ki. Gençler arasında hatta erkekler olarak, daha çok spor sayfaları okunur, yine de gazete okuyoruz. Burada tamam sporla bir alakası yok ama yine de gazete okuma alışkanlığımız var, ben kendi adıma konuşuyorum. Diğer arkadaşlarımızın da okuduğunu düşünüyorum; çünkü etkileyici bir proje, her yerde bir ses duyurduk Allah’a şükür. Burada da arkadaşlarımız okumamazlık etmez diye düşünüyorum. Okuyorlar, ilgi alaka gösteriyorlar, yeni sayılarımızın ne zaman çıkacağını soruyorlar.

Günün birinde teklifler gelirse okullara gidip çalışmalarınızı anlatır mısınız?

Tabiki. İnşallah.

Esra Çıfci Dindar : Özellikle siyeri o günden anlatan, Mekte’deki o gün uyandırdığı yankıları veren bir gazete olma-

sı, özgün bir gazete olması açısından çok olumlu tepkiler aldık. Eğitimcilerden, Diyanet’te çalışan Kur’an kursu öğrencilerinden birçoğu bize ulaştı. Biz öğrencilerimize gazeteyi okutmak istiyoruz, bunu okutarak siyeri öğretmek istiyoruz şeklinde. Ebeveynler de ulaştılar. Hatta tavsiyelerle ulaştılar. Tavsiyelerde de bulundular. Eğitim camiası açısından olumlu dönüşler aldık. Diğer imam hatiplere bu çalışmalarını ulaştırıyoruz, onlardan gelecek tavsiyelere de açığız.

Eğitim camiası olarak sadece imam hatiplerden mi dönüşler var? Duyduğumuza göre, Diyanet Vakfı da sizi ziyaret etmiş öyle mi?

Hayır, sadece imam hatipler değil, genel olarak eğitim camiasından dönüşler oldu. Sivil toplum camiasından oldu. Özellikle Diyanet’in bizi kurumsal olarak ziyaret ederek bize bu konuda desteği oldu. Ben şöyle düşünüyorum. Siyer Gazetesinin bu kadar yankı uyandırması evet özgün bir proje ama biraz da bizim camiamızda gençlere yönelik

boşluğumuzdan dolayı bu kadar beğenildi. Siyer Gazetesi'nin bu kadar yankı bulmasının bir nedeni de gençliği yansıtacak fazla çalışmamız yok. Bir boşluğu doldurduğu için bu kadar beğenildi. Bu beğeniye öğrencilerimiz de bekliyordu. Bu ilgi, onların işlerine daha da ciddi sarılmalarını sağladı.

Yavuz Selim Harbi: Evet, ilk başta hiç tahmin etmiyordum. Tamam ben de varım bu işte ama arka planda kalsam mı diye düşünüyordum. Çalışmalarımızın amacını daha sonradan anlamış oldum.

Biz de Siyere böyle bakalım diye yola çıkanlar olursa, bu durum şöyle bir endişeye neden olur mu acaba, tarihi gerçeklik tam olarak ele alınabilecek mi mesela?

Esra Çiftçi Dindar: Bu husus; aslında bizim de ilk başlarda endişe duyduğumuz bir konuydu. Çünkü şu an siyeri anlatmada kurgu çok fazla kullanılıyor. Siyer anlatmak amacıyla yola çıkmış romanlarda olsun, peygamber efendimizin hayatını ve sahabelerin hayatını anlatmada olsun, kurgu çok fazla kullanılıyor. Biz bu dilden uzak durmaya çalışıyoruz. Kurguya değil, daha çok nüzul sürecinde ayetlerde anlatılan sahnelerle vurgu yapmaya çalışıyoruz. Veya hadislerde anlatılan gerçek olaylara dayandırmaya çalışıyoruz. Kurgudan bilerek uzak duruyoruz. Açıkçası haber dili biraz, olay ve aksiyon içeren bilgileri ön plana çıkarmayı gerektiriyor. Bu açıdan biz kaynaklarda zaten yeterince malzeme bulabiliyoruz. Kurguya hem ihtiyaç duymuyoruz, hem de kurgudan bilerek uzak duruyoruz.

Peki bu projede yer almak, size nasıl bir katkı sağladı?

Muhammed İsmail Bulut: Kuran'ın pratiğe dönüşmüş hali olduğunu gördüm Siyerin. Siyer Gazetesi'ne başladık-tan sonra Kuran'ı anlamada siyerin önemini gördüm. Teorinin pratiğe dönüşmüş halinin siyer olduğunu, bu gazete çalışması ile daha çok fark ettim. Hz. Peygamberimizin çoğu siyer kitaplarında anlatılan insanüstü bir Peygamber olması yerine, örnek alınabilir bir peygamber olduğunu bu çalışmayla daha güzel kavradım.

Yavuz Selim Harbi: Ben de peygamber efendimizin döneminin zorluğunu biliyordum. Tebliğ yaparken ne kadar zorlandığını. Yani bir kişiye görev veriliyor bir de Allah tarafından veriliyor görev, öyle kolay bir görev değil. Bunu yayacaksınız etrafına. Tepkiler, baskılar oluyor, sonra yapılan işkenceler, hakaretler hepsi zor. Bunu bir insanın kaldırması da zor. Biz gazetede, peygamberimizin özellikle bu insani yönüne de vurgu yapıyoruz. İşte bu çalışma, bunları

daha ayrıntılı öğrenmemizi sağladı. "Bir peygamber olmak nasıl bir şey?" diye düşünmemi ve bu görevin zor bir şey, ciddi bir şey olduğunu algılamamı sağladı. Ben siyerle alakalı böyle bir aşamayı kat ettim, bu düşünceye sahip olmaya başladım.

Kendi yaşam şartlarınızla o günü kıyasladın mı?

Yavuz Selim Harbi: Tabi ki, Peygamber efendimiz zamandaki şartlarla, bu zamandaki şartlar farklı ama bizim Müslümanlar olarak tebliğ etmemiz, davet etmemiz lazım. Belki bu da bir araç olur. "Peygamber efendimiz bu kadar zorluk gördü yılmadı da sana n'oluyor? Böyle yılgınlık gösteriyorsun?" şeklinde kendimize sorabiliriz.

Mekke gençleri arasında aynılık kurduğunuz gençler oldu mu bu süreçte?

İlk başta "o dönemde yaşayan bir genç olsaydım, ben ne yapardım?" diye düşündüm. Hakikaten bunu düşününce biraz zor bunu kabul etmek. Neden zor, çünkü babamızdan görmüşüz adam puta tapıyor değil mi? Puta tapan birisi olarak düşünelim kendimizi. Biri geliyor, tamam herkes tarafından güvenilir biri ama ona inanmak bir tereddüt gerektiriyor. Tamam, Hz. Hatice, Hz. Ebubekir iman etti fakat sıradan bir genç olsaydım, o halktan biri olsaydım zorlanırdım diye düşünüyorum. İyi ki de bu dönemde biz babamızdan gördüğümüz üzere Müslüman olmuşuz. İnsan şükrediyor açıkçası. Kıymetini bilelim. Biz kıymetini bilmiyormuşuz.

Ömer Faruk Deniz: O döneme baktığımızda hemen göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşen olaylar değil bunlar. O dönemde zorlanan çok insan var. Bu açıdan Hz. Peygamber'in verdiği mücadeleyi bir kerede olup biten değil sabır gerektiren bir iş olduğunu fark etmek lazım.

Esra Çiftçi Dindar Kimdir?

1999 yılında Eyüp Anadolu İmam-Hatip Lisesi'nden mezun oldu ve Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesine girdi. 28 Şubat döneminde üniversitelerde uygulanan başörtüsü yasağı nedeniyle okulunu gecikmeli bir şekilde bitirdi. Mezun olduktan sonra da mevcut yasak nedeniyle öğretmenlik yapamadı ve mesleğine 10 yıllık bir ara verdi. Bu dönemde Siyer ve Hadis konusunda çeşitli STK'larda serbest eğitim çalışmaları yürüttü. Şu anda M. Emin Saraç Anadolu İmam-Hatip Lisesi'nde Meslek dersleri öğretmeni olarak görev yapıyor. İstanbul Üniversitesi'nde Temel İslam Bilimleri alanında yüksek lisans yapıyor. Aynı zamanda Siyer Gazetesi Projesi'nin Genel Yayın Yönetmenliği görevini yürütüyor.

Öncelikle kendimle başlamak biraz kendimden bahsetmek istiyorum sizlere. Tabi ki fiziksel özelliklerim gibi konudan uzak şeyler değil hayallerimdir size anlatmak istediklerim. Ben insanların mutlu olmalarını istediğim huzurla yaşayacakları evler, rahatça çalışabilecekleri ofisler, toplumun sosyalleştiği, sosyal yaşamın artıp kolaylaşacağı yapılar imar etmek istiyorum.

Bunu yaparken de dünyevi hırsızlara yenik düşmemeyi, kendimden, ideallerimden ödün vermeden hatırı sayılır bir sanatçı olmayı istiyorum. Umarım bunca sözden sonra mimar olmak istediğimi anlamışsınızdır.

Asıl konu olan kahramanım, yani rol modelime gelirse, Koca Mimar diye de anılan Mimar Sinan'dır bu kişi. Üstadım Sinan, dünyanın en büyük mimar ve yapı sanatçılarındandır, düşünabiliyor musunuz?

Devşirme olduğu kısmını es geçerse, her yönüyle benzetmek, bilakis taklit etmek istediğim bir zattır kendileri. 1490'da Kayseri'nin Ağırnas köyünde doğduğu rivayet ediliyor. Yirmi iki yaşında devşirilip İstanbul'a getiriyor. Acemi ocağına katılıyor.

Sizlere asıl anlatmak istediğim konu şu ki: İnsanların gözlerinin kamaştığı, ağızlarının açık hayranlıkla bakakaldığı yapılar imar etmesine rağmen Koca Sinan, gazadan da geri kalmamıştır. Rodos, Belgrad, Mısır seferlerine katılmıştır.

Sanatçı denilen kişi her şeyiyle topluma rol model olmalıdır. Şimdi kalkın da Koca Sinan ile günümüz yeni yetme

“Sanatçı denilen kişi her şeyiyle topluma rol model olmalıdır. Şimdi kalkın da Koca Sinan ile günümüz yeni yetme sözüm ona sanatçıları kıyaslayın bakalım.”

sözüm ona sanatçıları! kıyaslayın bakalım, nasıl kıyaslayacaksınız. Adam, ya da bayan; her türlü ahlaksızlığı yapıyor, her gece birisiyle zina ediyor, sonra da utanmadan, sanatçiyim diye ortalıkta geziyor. Koca Sinan bugünleri görseydi herhalde oturup ağlardı.

Sanatçiyim diyen kişinin yaptığı müzik, bir ay boyunca ülkemizin her yerinde dinleniyor. Bir ay sonra unutuluyor. Böyle bir eser, sanat eseri değildir.

Mimarimize bakın... Ne kadar da ruhsuz şehirler inşa ediyoruz. Betondan nefes alacak yer yok şehirlerde. Estetik deseniz, hak getire...

Bana mimar olmak nasip olursa inşallah, Üstadım Sinan'ın izinden gideceğim. Yıllara meydan okuyan, estetik ruhu bulunan binalar inşa edeceğim.

“FE EYNE TEZHEBÛN” (BU GİDİŞ NEREYE?)

TESNİM SÜMEYYE SÖĞÜT

Eğer ki ahir zamanın tanımını yapın deselerdi, kesinlikle: “Fe Eyne Tezhebûn” ayetini gösterirdim.

Bu ahir zamanda yağın onca günah yağmuru varken ıslanmamak için açtığımız şemsiye gibi gözümüzü açması için bir mesaj gereklidir bizlere. Nasıl ki hücreler; emri, beyinden gelen iletiyle veya uyarıyla alıyorsa insan nefsi veyahut kalbi de öyle çalışmaktadır. Nerede çekici bir şey varsa nefis oraya yönelir. Hâl böyle olunca bu zamanda her taraf günah dolu oluyor. Sağına bakarsın haram, soluna bakarsın haram. Haksızlıklar, onca söylenen yalanlar, yapılan gıybetler, faizler, zineler, şarkılar, müzikler ve say say bitmeyen günahlar zinciri...

İşte Allah-ü Teâlâ bizlere öyle bir hediye göndermiş ki bir cümlesi dahi tüyler ürpertir. Öyle kutsal bir kitaptır ki Kur'an-ı Kerim, kâinatın tüm şifreleri onda saklıdır. Aklına gelebilecek tüm bilimleri kapsayan bu kitapta önemli olan, gerekli mesajları algılayabilmemizdir.

“Bu gidiş nereye?”
ayetinin nefislerimize
dur diyecek
güçte olduğunu
düşünüyorum.

Yine başta söylediğim ayete gidiyoruz. Bakara suresinde geçen bu ayet öyle bir anlatıyor ki halimizi, okuduktan sonra duruyorsun ve gerçekten sorgulamaya başlıyorsun kendini. Hani ben çok mutluydum, hiçbir şey umurunda değildi? Neden sorguluyorum? Çünkü kardeşim, sen daha kendini bilmiyorsun. Sen nefsinin kölesi olmuşsun. En güzeli ise Allah (c.c.) daha kalbini zincirlememiş. Henüz vaktin var.

Sürekli aklıma geldikçe sorguladığım “Bu gidiş nereye?” ayetinin nefislerimize dur diyecek güçte olduğunu düşünüyorum.

AFACANLIK HATIRALARIMDAN...

YUSUF AHMEDOĞLU

Çocukluğumda bir gün köydeki evimizin inşaatında oynarken aklıma bir çılgınlık geldi. Tabi ki de daha çocuktum ve başıma neler gelebileceğini tahmin edemiyordum. Aklıma gelen çılgınlık, dayımın arabasının arkasına tutunmaktı. Ancak araba hareket edince yapacaktım bunu. Beklediğim fırsat geldi ve dayım arabayı çalıştırdığında gizlice arabanın arkasına tutundum. Dayım da arabayı hızla sürmeyi seven bir kişidir ki o gün de öyle yaptı, bütün acımasızlığıyla gaza abandı. Elbette ki arkada benim olduğumu bilmiyordu.

Araba kurşun gibi ileri fırladı, ben de hemen pes edip bırakmadım hani. Ancak birkaç saniye sonra artık dayanamadım ve ellerimi bırakmak zorunda kaldım, düşüp yerde yuvarlandım. Bizim oralarda yollar kayalıktır ki gözüm sağa sola çarptı ve yüzümde bir sürü yara oluştu tabi ki durumu gören teyzem yardıma koştu ve yüzüme krem sürdü. Ben henüz bıkmamıştım acı çekmekten. Biraz da çocukluktu bu. Annem, akşam amcamlardan benzin getirmemi söyledi. Elin-

deki boyayı temizleyecekti. Hemen koştum ve amcamlardan benzin aldım. Dönüşte benzin şişesi elimde yürüyordum. Az ileride sönmek üzere olan bir ateş gördüm. Ateş hemen sönmeyi diye üstüne benzin döktüm. Benzini döker dökmez ateş söner gibi oldu. Ben de hayatımın hatasını yaptım ve ne oldu acaba diye merakla başımı ateşe doğru eğdim ama bunun acısını sonradan çok çekecektim. Ateş birden püskürdü ve gözümü delercesine yaktı. Ben de “teyzeee!” diye bağırdım ama o an bayılmışım. Beni ayılttıklarında teyzemlerde idim ve gözüm çok fena acıyordu. Su döktüler, merhem sürdüler falan... Sonra ninemlere gittik. O ara ninemlerde kalıyorduk. Ninemlere varınca hemen banyoya gittim ve aynaya baktım, gözüm kıpkırmızı idi. Aldım diş macununu ve yüzümün her tarafına sürdüm. Çok yorgundum hemen gidip uyudum. Uyandığımda yüzümün kızarıklığı geçmişti. Ama o günden beri yüzüm çok kolay kızarıyor, azıcık bile olsa koşsam yüzüm hemen kızarıyor. Aynı güne üç tane büyük! yaramazlığı sığdırmayı başarmıştım.

AİLEDE GÜZEL AHLAK

YUSUF MUSTAFA ÇAVUŞ

Aile; saygı, sevgi üzerine kurulan ve yerine bir başka şey konamayan en küçük temel birimdir. Öyle önemli ki değerini yitiren bireyler arasında sevgi, saygı ve beraberlik duyguları körelen ailelerden oluşan bir toplum, hızla maneviyat ve ahlak kaybına doğru yol alır.

İslam ahlakına sahip insanların yaşadığı çevreler, özlem duyulan huzur ve güven içindeki ortamlardır. İslam barıştır, ıslıl ışıl aydınlıktır. İnsana gerçek sevgiyi, şefkati, merhameti, dostluğu tarif eder, sevmenin sanatını öğretir. Onun sınırları içinde yaşayan insan da her zaman ve her ortamda samimidir, saygı ve sevgi doludur. Din, hayatın her anını kapsar ve insana Kur'an ekseninde güzel ahlakı, hoşnutluğu kazandırma çabası içindedir.

İslam ahlakının yaşandığı evlerde Allah'ın buyruğu gereği anne ve babaya "öf" bile demeyen, kötülüklerden uzak duran, terbiyeli ve vicdanlı çocuklar yetişir. Bu ailelerin anne ve babaları çocukların hayırlı ve güzel ahlaklı davranışları ile örnek insanlardır. Ne yazık ki, saldırgan çocuklara ve onlara doğruyu yanlış anlatamayan, onlarla ilgilenmeyen, birbirleri ile geçimsiz, sürekli tartışan anne ve babalara çok sık rastlıyoruz. Bu evlerde saygı, sevgi ve anlayış yerine kavga, hakaret ve isyan yaşıyor. Bu nedenlerden dolayı aile bireyleri geçim sıkıntısı yaşıyor ve bir zaman sonra bu tür aileler yıkılmak zorunda kalıyor.

Aile bireylerinin, birbirlerine saygı duyması ve değer vermesi etkileyicidir. Allah sevgisinin bulunmadığı ev-

lerde saygı, sevgi, hoşgörü ve insana değer verme yoktur. İnanan insan; eşine değer verir, onu ciddiye alır ve ona saygı duyar. Böylelikle huzurlu bir aile oluşur. Aile bireylerinin tartışmak yerine birbirlerinin kararlarına saygı duyması ve birlikte karar vermesi gerekir. İnsanın evinde aradığı şey güven, dürüstlük ve samimi-yettir. Güven duymak insanı çok rahatlatır. İnsan, her zaman yanında bir yol arkadaşı olduğunu bilir. Yaptığı işlerde, aldığı kararlarda kendine güven duyar. Güven de Allah korkusu ve Allah sevgisi ile olur.

Sevgi, saygı, dayanışma, fedakârlık, karşılıklı sabır ve sadakat gibi duyguları olmayan ya da bu duyguları körelen insanların evlerinin temelleri çürüktür. Tıpkı örümcek evi gibi... O da yuvasını dostluk ve sevgi üzerine kurmaz; bu sebeple en dayanıksız ev onunkidir. Evler saf sevgi üzerine kurulmalı ki sağlam temeller üzerinde güçlü kalabilsin. Eğer bir evde İslam ahlakı yaşanmıyorsa o evin temelleri çürüktür ve o evin örümcek ağından farkı yoktur.

Ailenin huzur kaynağı olan çocukların İslam ahlakı üzerine yetiştirilmesi ailenin güzel geçinmesinde önemli rol oynar. Eğer çocuklar serbest bırakılıp gençliklerini rahatça yaşamalarına izin verilirse, yanlış yollara sapıp tüm hayatlarını etkileyecek hatalara bulaşabilirler. Bu yüzden çocuklar daha küçük yaşta İslam ahlakı ile eğitilmelidirler.

ANNEANNEM

HATİCE DİLARA ERTÜRK

Parka giderdik seninle, ben küçükken,
Sallardın beni salıncakta, bir ileri bir geri;
Ben kahkahalarla gülerken,
Sen pamukşeker alırdın,
Yolun kenarındaki göbekli amcadan,
Ben küçükken, Anneannem. . .
Yumurta pişirirdin sabahları, ama sucuklu
Bazen sosisli, ya da rafadan
Öğlenleri güne giderdim seninle,
Tombiş teyzelerin yaptığı yemeklerin yanında,
Çayımı suyla soğuturdun,
"Elin yanmasın, saplı olanı al" derdin,
Ah benim tatlı Anneannem. . .
Kısırlarını özledim, bir de poğaçalarımı. . .
Ne mavi, ne de yeşil o gözlerin,
Turkuazdı galiba boncukların.
Gözlerimden öperdin küçükken.
"Balım" derdin koklardın saçlarımı.
Senin hasretin yaktı beni be,
Niye bıraktın gittin ki. . .
Terliklerini gördüm kapının önünde geçen,
Her giyerdin onları komşuya giderken,
Benim şişko yanaklım. . .
Bekle beni,
Vakit tamam olunca,
Gelirim ardınca,
Canım anneannem.

EY MÜSLÜMAN SENİ ALEMLERİN RABBİNE SECDEDEN ALIKOYAN NEDİR?

BEYZA ELİK / MERVE KURDAŞ

Dünya çok hızlı dönüyor... İnsan bu hızda ne saatlere, ne haftalara, ne aylara ne de yıllara yetişebiliyor. Dünyanın dönüşü hızlandıkça, zaman insanın ömründen daha bir hızla akıp gidiyor. Zamanla birlikte ömürler de akıyor. Bu akıntıda zamanı kovalayan, ömrüne yetişmeye çalışan insan, avuntularıyla adeta hiçliğe dökülüyor. İnsan o kadar meşgul ki! İnsanın yapması gereken o kadar çok işi var ki... insan unutup, hem de en önemli soruları sormayı unutup: “Gecenin yıldızları, gündüzün güneşi niçin yaratıldı? Ben kimim? Biz niçin yaratıldık? Bu dünyada niye varız? Eşref-i mahluk olmak ne demek?”

Elbette “yaratılış hakikatinin” bir hikmeti, dünyaya gelişimizin bir amacı var. Müslüman oluşumuzun getirdiği sorumluluklar da var. Müslümanlık ve Müslümanlığımızı hamd ile tesciller: “elhamdülillah” ile taçlandırırız. Kendi-

mizi “inkar”dan koparır ve apayrı bir yere koyarız. Batıda bütünleşen her şeye “La/Hayır” demekle, Allah (c.c)’ın birliğine, Allah (c.c)’tan başka ilah olmadığına, Allah (c.c)’ın gerçek güç ve kudret sahibi olduğuna inanmakla ve teslim olmakla başlar bizim doğuşumuz. Biz dünyanın onca yitikleri arasında ebediyet hakikatine tutunmaya çalışan gençleriz. Biz bu dünyaya “yalan” da “sanal” da diyemeyiz. Bu dünya bizim dünyamız; bizim “imtihan dünya”mız. İşte bütün mesele, bu imtihan dünyamızdaki ömür yürüyüşümüzü hangi “iz” üzere yaptığımızla ilgilidir.

Müslümanın nişanesi alındaki secde izidir. Namaz; bir yöneliş, istikamettir Müslüman için. İstikametimizi bulur ve kiblemize yöneliriz emrolunmuş her vakitte. İstikametsiz bir ömür, kayboluş demektir yalan dünyanın avuntularında. Namaz; bir duruştur kıyamda. Müslümanca “kıyam”ı-

mızla göğüs gereriz batıla. Secdesiyle özgürlüğe varıştır namaz; Allah’a en yakın olduğumuz anda dünyadaki hegemonyayı terk eder, Rabbimize koşarız. Günde beş vakit “Allahu ekber”lerimizle tevhidi inancımızı, iman kararlılığımızı yüreğimize anlatırız hep. Dünyadayken istikametini bulmayan, Allah’a (c.c) yönelemeyen, secdeye varamayan “huzur” a vardığında neyle varacaktır acaba...

“Müslüman niçin namaz kılmalı?” sorusunun cevabı ile, “Müslüman niçin namaz kılmaz” sorusunun cevabı arasında ciddi farklar olsa gerek. “Müslüman niçin namaz kılmalı” sorusuna cevap, bir toplumda namaz kılmayanların namaz kılanlara göre azınlıkta olduğu zaman aranır. O Müslüman toplumda, namaz kılanlar çoğunluktadır. Fakat “Müslüman niçin namaz kılmaz?” sorusu bir yürek acısıyla, büyük bir şaşkınlıkla kendisini gösterir. Çünkü bu soruya namaz kılmayan Müslümanların, namaz kılanlara göre çoğunluğu durumunda cevap aranır. Kaldı ki, bir Müslümanın namaz kılmaması bile yürek acısıyken; toplumun namazdan uzaklaşması farklı bir kıyamet anlamına gelmez mi?

Sahi, bir Müslüman niçin namaz kılmaz? Namaz ezanlarla her vakit bize geliyor, ama biz namazdan kaçıyoruz. “Bu ezanlar ki; şahadetleri dinin temeli, ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli” diyoruz... Bağımsızlığımıza, özgürlüğümüze namaz davetini nişane yapıyoruz. Ama bu güzel daveti umursamıyoruz. Oysa bu milletin evlatları namazla büyüdü, hamurumuz namazla yoğruldu. Anne babalarımız namaz kılariken kimimiz sırtlarına çıktık, kimimiz paçalarını, eteklerini çekiştirdik. Daha konuşmayı öğrenmeden, daha “baba” demeden, “anne” demeden onlar secdeye giderken biz de bebekçe secde ettik. Kur’an kurslarına, camilere gittik. Namazla bu kadar iç içe yaşayan bir ümmet nasıl olur da namazsız kalabilir? Bu, okyanus içinde susuz kalmaya benzemez mi? Bilmez miyiz ki, kula mahşer gününde sorulacak ilk şey namazdır. Efendimiz (s.a.v) “Namaz dinin direğidir” buyuruyor. Namazını kılmayan Müslüman dinini kendi elleriyle yıkıma uğratmaz mı?

Müslümanı istikametten, Allah’a (c.c) yöneliş ve teslimiyetten alıkoymayı ve Müslümanı aldatmayı vazife bilen şeytan, vesveseleriyle Müslümanı saftan çıkardığı, namazdan kopardığı zaman o Müslümanın kalbindeki imanına da musallat olmanın kapısını aralayacaktır. Vesvese bombardımanı işe başlar şeytan: Bazen işimizi bitirmemizi, bazen yorgun olduğumuzu, bazen sınava hazırlanmamızı,

“Dünyadayken istikametini bulmayan, Allah’a (c.c) yönelemeyen, secdeye varamayan “huzur” a vardığında neyle varacaktır acaba...”

çoğu zaman da yarına bırakmamızı emreder şeytan. Nice yarınlar, nice sınavlar geçer, fakat Müslüman bir türlü namaza duramaz, Allah (c.c)’a yönelemez. Namaz da yiter, Müslüman da yiter azıcık azıcık.

Gerçekten; namaz kılmaktan çok daha önemli, çok daha hayırlı işlerimiz (!) var mı?

Gerçekten namaza vakit ayıramayacak kadar yoğun. (!) muyuz?

“Sonra kılarım”, “büyüyünce kılarım”, “yarın başlarım, seneye başlarım, beş yıl sonra başlarım”, “kazasını yaparım” gibi vesveseler gerçekten Müslümanın mazereti (!) olabilir mi!? “Doğrusu namaz, müminler üzerinde vakitleri belirlenmiş bir ibadettir” uyarısı ortadayken, bir Müslüman nasıl olur da namazdan uzak durur?

Bugün bize, bizim yaşitlarımıza “Z Kuşağı” deniyor. Hayatımızın her anı “küçük” ama “akıllı” ekranlarla kuşatılmış olabilir. Kabul edelim; “elektronik avuntular çağı”nda nefes alıp veriyoruz. “Erişim” sağlayamadığımızda yolda yalınayak kalmış hissine kapılıyoruz. Bu da kabul. Bize “şarj bağımlısı”, “internet bağımlısı” diyorlar. Tamam, buna da evet! Fakat, elimizde androidler olsa da, tabletlerle yaşasak da biz İmam Hatip nesliyiz. Online olmak hayatımızın biricik anlamı değil. Online olsak da, olmasak da biz İmam Hatipliyiz. Namaz, bizim kimliğimiz. Ve Müslümansa eğer, Z Kuşağı’nın genci de Rabbine yönelir, namazını kılar!

Sahi, ey Müslüman, seni âlemlerin Rabbine secde etmekten alıkoyan nedir?

TÜRKİYE'DEKİ SURİYELİLER

BURAK KILIÇ

Suriye... Savaşlarla, patlamalarla, ölümlerle, facialarla, katliamlarla, küçük yaştaki çocukların dahi vicdansızca katledildiğini duymaya alıştığımız mazlum Suriye... Bir zamanlar duyduğumuzda içimizden bir parça kopar giderdi sanki. Şu an ise televizyonlarda, gazetelerde bu tür olayları gördüğümüzde, ahlayıp geçiyoruz. Çünkü bu olaylara bizleri alıştırdılar. Savaş, savaşta ölen insanları, savaşın eziyetinden kaçmak isteyenleri, daha rahat bir yaşam süreceğine inanarak umuda doğru yolculuk edenlerin dramını... Bunların hepsini bize alıştırdılar.

Şimdi bakın... Türkiye'de binlerce Suriyeli kardeşimiz var. Savaşta ölmek adına Türkiye'ye sığındılar. Biz de onlara kapımızı açtık, onlara yardım etmeye çalıştık. Birçoğu bu şekilde çadır kentlerde yaşamını sürdürmeye başladı. Fakat ülkelerindeki gibi olabilir mi? Peki ya sokakta yaşayanlar? Hepimiz sokakta dilencilik yaparak en azından kendinin, çocuğunun gününü bir ekmek ile sonlandırmaya çalışanları görüyoruz. Kendi memleketlerinde olsalardı ve hatta savaş hiç

olmamış olsaydı böyle mi olurdu? Sabah işine giden babalar, okula giden çocuklar, evlerinin düzenini sağlayan anneler olmaz mıydı? Hatta birçoğunun toprakları, evleri, arabaları yok muydu? Peki ya şu an? Hepsini geride bıraktılar, kaçtılar. Artık sadece kuru bir ekmekleri var belki. Bazen o da yok...

Türkiye, Müslüman bir toplumun yapmasını gerekeni yaptı ve muhacir kardeşlerine sahip çıktı. Böyle olmaya devam etmeliyiz. Kim ne yaparsa yapsın her zaman olduğu gibi bundan sonra da onlara sahip çıkmalıyız. Hiçbir zaman onları hor görmeli ve onlara hoşgörü ile yaklaşmalıyız. Kendimizi onların yerine koymalı, empati kurmalı ve bir gün benzer şeylerin bizim de başımıza gelebileceğini varsayarak davranmalıyız.

